ELIAS & LOVISA

När två hjärtan talar olika språk

Ola Montán

FÖRORD

Den här boken handlar om en ung man med AST, autismspektrumtillstånd. Hans sätt att uppfatta världen och relatera till andra gör att kärleksrelationer ofta blir komplicerade, trots en stark längtan efter närhet och kärlek. Vissa situationer är medvetet förstärkta för berättelsens skull, men bygger på verkliga erfarenheter och igenkännbara mönster. Andra detaljer är faktamässigt möjliga, även om de ibland kan verka osannolika. Syftet är inte att återge verkligheten exakt, utan att gestalta en inre och yttre verklighet som för många känns igen.

Jag har själv mött många av dessa utmaningar, då jag också befinner mig på autismspektrumet.

Bilderna i boken och på omslaget är skapade med hjälp av artificiell intelligens. Kvaliteten varierar, stilen kan skifta från bild till bild och detaljer i utseendet kan variera något mellan bilder av samma karaktär. Om någon bild råkar påminna om en verklig person är det inte avsiktligt, utan en slump eller ett resultat av algoritmernas eget uttryck.

Denna berättelse utspelar sig i Sverige. Skolor, socialtjänst och andra samhällsinstitutioner skildras därför i huvudsak utifrån svenska förhållanden.

Författaren

1

Elias gick in i stormarknaden med fyra barn som han liksom föste framför sig. De små, tre till fem år gamla, sträckte sig efter gula bananer och sprakande apelsiner, vände sig mot honom med små skratt och ivriga frågor. Han drog t-shirten över axlarna, rättade till glasögonen på näsan och försökte hålla dem i samma tempo. Han var inte trettio än, med mellanblont hår som låg lite för perfekt, som om det kämpade för att inte sticka ut, precis som han själv. Doften av nytvättad frukt och fuktigt grönblad fyllde luften, varje steg lät för högt mot det blanka golvet, varje blick från andra kunder var ett tyst test. Elias var här, mitt bland färgerna och

lukterna som störde hans sinnen, men ändå som en skugga i bakgrunden, alltid på sin vakt, med barnen framför sig som små fyrar han behövde styra.

Plötsligt frös han fast i golvet när han fick syn på en kvinna vid grönsaksavdelningen som höll på att välja äpplen. Han kände hur hjärtat slog snabbare, utan att hon hade en aning om hans existens. Hon var den vackraste han någonsin sett. Ljus hud, med små ljusa fräknar över kinderna, och de subtila fläckarna av psoriasis på armarna och nacken gjorde henne på något sätt ännu mer närvarande, mer mänsklig. Hennes långa röda hår föll fluffigt över axlarna och fångade ljuset, som om det glödde. Hon stod och kände på ett äpple. Hennes rörelser var snabba men målmedvetna. Varje gest kändes självklar och full av liv. Den enkla klädseln, vit topp och lediga rostfärgade byxor, framhävde ändå hur naturlig och levande hon var. *Jisses, vad hon är vacker*, tänkte han. *Vilket underbart, långt fluffigt hår… och vilken fantastisk rumpa… och underbara bröst… Hjälp! Tänkte jag verkligen det där? Jag sa väl inget högt?*

Han stod stilla, nästan förtrollad av henne. Plötsligt var det som om hon kände hans blick, för hon vände sig mot honom. Han kunde inte möta hennes ögon och backade ett steg, skrämd över att hon sett honom. *Åh nej! Hon tittar på mig! Panik! Hon kommer att bli rosenrasande på mig nu!* tänkte han. *Oj, hon rynkar pannan, vad hon ser arg ut… jag måste titta åt något annat håll. ASAP.*

Elias tittade bort och upptäckte förskräckt att alla fyra barnen hade diffunderat in i affären utom synhåll. Han

rusade iväg för att leta rätt på barnen igen. Lyckligtvis hade de inte försvunnit långt utan höll själva på att undersöka frukterna. En av dem hade skalat en banan och börjat äta. Elias tillrättavisade honom lugnt utan att höja rösten.

– Min ängel, du vet att man måste betala innan man kan äta, eller hur? Vi kan hämta en banan från den där korgen som är till för att ätas i butiken av änglar som du.

– Amen, jag tog den där, ju!

– Jisses, vad duktig du är, förlåt mig om jag skällde lite på dig.

– Du skäller aldrig! Du e jättesnäll, ju.

Elias log mot honom och klappade honom lätt på huvudet och fokuserade på att samla ihop alla fyra barnen och gick sen runt bland grönsakerna och fyllde kundvagnen med det han behövde. Han var noga med att vända ryggen mot den vackra kvinnan, men kunde samtidigt inte låta bli att snegla mot henne när han trodde att hon inte såg. Det kändes ändå som om hon stirrade på honom, troligen för att hon var arg över hans blickar tidigare.

Snart var han klar på frukt- och gröntavdelningen så han gick vidare, fortfarande med fullt fokus på att hålla barnen samlade. De var rätt vilda av sig, men Elias såg hela tiden till att de inte ställde till med något, utan att en enda gång höja rösten. När han gick in i brödavdelningen så stod den vackra kvinnan där och verkade stirra på honom. Nervöst plockade han till sig bröd som han visste att barnen gillade, samtidigt som det var nyttigt. *Se inte på henne. Se inte på henne. Bara*

bröd, bara barnen, ingenting annat. Han skyndade vidare för att komma bort från hennes blickar.

Han kom till ostavdelningen och kvinnan försvann ur hans synhåll, så han frågade barnen vilken ost de gillade. När han sen kom in i nästa gång så skymtade han hennes röda hår en bit bort och följde efter för att få titta på henne igen. När hon började vrida på huvudet så vände han sig om direkt och pratade med barnen.

– Vad tycker ni om att ha på era smörgåsar, mina små änglar?

– Jag vill ha ost! ropade den äldsta pojken.

– Ost och skinka, det är ju…

– Men jag sa först att jag ville ha ost…

– Sylt! Jag vill ha sylt, inte ost! sa den yngsta flickan samtidigt som de andra fortsatte.

– Hallå, jag hinner ju inte säga mitt! utbrast en annan.

– Sylt är bättre!

Elias lyssnade lugnt på barnen och sa när de lugnat ner sig lite.

– Sylt har jag hemma, låt oss hitta lite skinka här.

Elias kände kvinnans blickar i nacken och tittade sig diskret över axeln och såg att hon tittade intensivt på honom så han skyndade sig att ta den smörgåsskinkan som ett av barnen pekade på. Sen skyndade han vidare till nästa avdelning för att komma undan hennes blickar.

När han sedan gick in i gången med frukostflingor så stod kvinnan redan där och letade bland müslipåsarna. Han tittade på det underbara, röda hårsvallet och kände sig

alldeles varm inombords. *Nej, hon tittar igen, fort fort, vilka flingor vill barnen ha?*

– Vad vill ni ha för frukost, mina änglar? frågade han barnen.

Han sneglade mot kvinnan och lade märke till att hon verkade fortfarande titta intensivt på honom. *Hon måste vara rasande på mig för att jag glor på henne hela tiden*, tänkte han. Han fortsatte runt i affären men det kändes som om hon följde efter honom för han såg henne överallt. Eller kan det vara han själv som jagade henne? Han måste medge för sig själv att han tyckte hon såg helt fantastisk ut, och hans blickar drogs hela tiden i hennes riktning.

När han slutligen kom fram till kassan för att betala så hade hon lyckligtvis försvunnit. Så han checkade ut i snabbkassan och slussade barnen ut genom spärren och sedan genom ytterdörren ut på parkeringen. Till hans fasa stod kvinnan utanför och mötte honom rakt i ögonen. Obehaget slog till direkt, och han vek ner blicken. *Fantastiska bröst*, hann han tänka, *Nej, nej, titta inte dit*. Han lät snabbt blicken glida bort mot barnen i stället.

– Hejsan! Vänta lite, jag måste prata med dej!

Elias skakade nästan av rädsla. *Jisses, hon vill skälla ut mig nu. Fort, fort, ta dig härifrån*, tänkte han.

– Glöm det. Det här är en parkering och jag har fyra barn att hålla koll på.

Han lade armarna runt barnen och föste dem förbi kvinnan i riktning mot sin bil. När han passerade henne

fokuserade han intensivt på barnen och var mycket noga med att inte titta i hennes riktning alls.

– McDonald's, tolv i morgon! ropade hon. Jag vet att du hörde mej!

– Ja, ja, fick han fram i brist på bättre.

Han satte sig bakom ratten med hjärtat fortfarande bultande och händerna som inte riktigt ville sluta skaka. I backspegeln såg han barnen redan tjattra om något helt annat, som om ingenting hade hänt. Han önskade att han kunde göra detsamma. Han startade bilen och körde iväg. *Fokusera på vägen. Fokusera på barnen. Fokusera på vad som helst annat.*

När han till slut kom hem, lagade han mat till dem med ingredienserna han just hade handlat. Det var riktigt jobbigt att hantera fyra barn vid matbordet, men samtidigt älskade han det. Efter maten bad han barnen lägga in tallrikarna och besticken i diskmaskinen och efter viss övertalning så gjorde de det.

Sedan följde han med dem in i barnrummet. Han bodde i en villa med fyra rum och ett kök. Huset såg gammalt ut men var helt modernt inrett och i toppskick. Inne i barnrummet satt han med barnen och lekte och njöt i fulla drag. Han var fullständigt fokuserad på dem som om ingenting annat fanns. Kvinnan från affären hade han helt förskjutit från sitt sinne.

Barnen ville gå ut, så han hjälpte dem med kläder och skor. Sen gick han ut med dem till en lekplats där de verkligen kunde få utlopp för all sin energi. På lekplatsen

fanns flera andra barn. Till skillnad från de andra föräldrarna, som satt med sina telefoner i handen, hade han inte ens tagit fram sin. Han var helt fokuserad på vad barnen gjorde och ryckte in så fort någon av dem behövde honom.

Efter många timmar gick han hem igen med barnen. De ångade nästan av värme av allt springande, men själv var han riktigt kall vid det här laget. Han bet ihop och visade ingenting, utan var bara lycklig med barnen. Väl hemma lagade han kvällsmat till dem och påbörjade sedan kvällsrutinen. Till slut så var alla i pyjamas eller nattlinne, deras tänder var borstade och ansiktena tvättade. Han läste en godnattsaga och pussade dem sedan godnatt på pannan en i taget.

Till slut sjönk han ner i soffan i vardagsrummet och fick äntligen lite tid för sig själv. Nu mindes han den vackra kvinnan från affären och kunde inte låta bli att tänka på henne. *Jisses, vad hon såg fantastisk ut! En helt otrolig kropp! Och det där underbara hårsvallet!* tänkte han. Hennes bild var djupt ingraverad i hans minne. Men glöm det där att gå till McDonald's! Aldrig i livet att han vill träffa argbiggan igen för att bli utskälld.

Efter att ha slötittat lite på en serie så gick han och lade sig. Kvinnan följde honom in i drömmarna, och han sov oroligt hela natten.

Dagen efter var söndag, så han jobbade inte då heller. Visserligen jobbade han tio procent på ett IT-företag, men aldrig på helgen. Ja, förutom de veckor han hade beredskap,

förstås. Barnen fick frukost och lekte sedan förhållandevis snällt i barnrummet tillsammans med honom. När det närmade sig lunchtid så började de att sjunga:

– Vi ska till Donken! Vi ska till Donken!

– Men mina änglar, jag har aldrig lovat att jag skall ta med er till McDonald's.

– Jamen, du sa ju "ja" till den där rödhåriga tanten. Hon med jättelångt hår! Rött hår, som eld!

Elias tvekade. Han hade definitivt inte menat att säga "ja", men barnen hade tydligen uppfattat det så. De tittade på honom med stora, bedjande ögon. Han smälte direkt. *Sjutton också att jag aldrig kan motstå bedjande barnaögon!* Han tittade på klockan. Nästan tolv.

– Okej då, vi går till McDonald's då.

– Jipiii!

– Hurraaa!

– Ja ja ja ja ja!

– Happy Meal! Jag vill ha Happy Meal!

– Det är lite tidigt än, men snart så går vi.

Tiden gick extremt långsamt, och barnen blev alltmer uppspelta. Strax innan klockan ett kunde han inte hålla emot längre, utan stuvade in alla barnen i bilen och körde bort till McDonald's.

Han var nästan i panik över ifall den vackra kvinnan skulle vara där och börja skälla ut honom.

✯ ✯ ✯

2

Elias kom in på McDonald's med alla fyra barnen samlade. Det första han fick syn på var ett rött hårsvall som lyste upp hela restaurangen. Det högg till i magen innan tanken ens hunnit formas. *Sjutton också, hon är här fortfarande! Klockan är ju över ett. Varför är hon kvar?* Han lotsade fram barnen till kassan för att beställa. Det blev en riktig cirkus vid beställningsdisken. Alla barnen började ropa samtidigt, ivriga och studsiga som om hela livet hängde på exakt rätt meny:

– Nuggets, jag vill ha nuggets!

– Hamburgare och pommes!

– Jag vill ha **ost** på min burgare!

– **Nuggets** sa jag ju!

– Hallå, jag hinner ju inte säga mitt!

– **Ingen** ost på min men mycket pommes!

– Hallå, hamburgare **och** nuggets till mej!

– Dom har inte det!

– Då vill jag ha ost, men ingen hamburgare.

– Du tar inte min ost i alla fall.

Elias fick verkligen anstränga sig för att få ordning på kaoset, men han tappade inte humöret för en enda sekund. Istället var han tålmodig och lyssnade noga på alla barnen och lyckades framföra allas beställningar korrekt till restaurangbiträdet. Sedan beställde han en hamburgare till sig själv också och försökte milt fösa ett av barnen åt sidan för att komma åt att betala. Plötsligt sträckte sig en lätt rödflammig arm fram bakifrån och blippade ett kort. Elias ryckte till och backade undan när den rödhåriga kvinnan nästan rörde vid honom i sin iver att betala.

Han lade armarna runt barnen och drog dem åt sidan medan han undvek att titta på kvinnan genom att gå ner på knä och prata lugnt till barnen.

– Nu står vi här borta och väntar medan de snälla personerna där fixar er mat. Det finns andra som vill beställa.

– Ja, som den där tanten med eldhåret!

– Det är inte snällt att säga så, sa Elias besvärat.

Kvinnan hörde kommentaren och log varmt mot barnen och Elias. Han kände hur hennes blickar liksom borrade sig in under hans skinn. Hon beställde också mat och ställde sig

sedan en bit bort medan hon konstant tittade på Elias och barnen. Han skruvade lite på sig medan han sneglade på henne. *Jisses, om hon bara inte vore så vacker*, tänkte han. *Då kanske jag skulle klara av att sluta stirra som ett fån.*

Men snart fick han alla beställningar på ett antal brickor och tog med dem till ett bord med nog med platser för alla. Han satte sig på yttersta stolen, och barnen satte sig runt omkring. Sedan delade han ut lådorna, fyra identiska lådor, fyra olika beställningar, men han fick rätt låda till rätt barn utan att tveka en enda gång. De rev ivrigt upp sina Happy Meal, och det blev en stunds glatt kaos av papper och leksaker innan alla var nöjda.

När sedan barnen började att äta så lade Elias märke till att kvinnan hade satt sig på den sista stolen till vänster om honom med bara ett barn mellan dem. Han fick ont i magen av nervositet och fokuserade fullständigt på barnen.

Kvinnan sa ingenting än, men han märkte hur hon rastlöst lekte med sugröret i sin dryck. Blicken hängande kvar vid honom och barnen, vid hur han hjälpte till med leksakerna, torkade bort ketchup utan att tänka på det. Det rådde organiserat kaos vid bordet, och hon fascinerades av hur han hanterade det.

Till slut hade barnen ätit färdigt och ville leka i lekrummet, så han lät dem springa in dit. Eftersom han satt med ryggen mot lekrummet flyttade han sig till bordets andra sida för att kunna hålla uppsikt över dem. Samtidigt hamnade han diagonalt mitt emot kvinnan, som satt vid bordets andra ände, med tomma stolar mellan dem på var

sitt håll. Han fokuserade sin blick rakt fram men såg i ögonvrån hur kvinnan lutade sig framåt och sa rakt ut:

– Hej! Hej! Vi har ju inte ens presenterat oss! Jag heter Lovisa och alltså jag måste bara säga det direkt. Jag vill gifta mej med dej och bilda familj och börja nu, på en gång, typ i går nästan!

– Va?!

Orden forsade ur henne så snabbt att han knappt hann fånga upp betydelsen innan nästa mening redan var på väg. Elias vred huvudet mot Lovisa med misstro och lite skräck över hela ansiktet, överväldigad av ljudflödet. Hon tittade honom rakt i ögonen och väckte det där obehaget inom honom igen. Sin vana trogen slog han ner blicken några decimeter. *Nej, sluta stirra på brösten, din idiot!* tänkte han. Konflikträdslan inom honom svällde till en storm och ögonen började flacka igen.

– Vad sa du?!

– Jo, jag sa att jag är intresserad av dej och vill gifta mej med dej. Alltså, jag menar det verkligen! Du verkar helt fantastisk!

Elias greps nästan av panik. Han låste blicken på lekplatsen, räknade barnen igen, trots att han nyss gjort det. Bröstet drog ihop sig och han fick inte ner luften ordentligt.

– Men, jo, alltså… Jag tror inte att… Vänta, wow…

– Jag menar det. Visst är du attraherad av mej? Som du tittade på mej i affären. Erkänn! Du vill också!

– Jo, liksom. Ursäkta att jag tittade, men jag vill inte… alltså… vet inte riktigt om jag är intresserad.

– Men jag är intresserad! Lita på det. Jag tror du också är det. Vad heter du förresten?

– Det vill jag inte… inget… viktigt…

– Jamen, säg bara vad du heter? Jag vill bara lära känna min framtida äkta make och pappan till mina framtida barn lite bättre.

– Alltså, jag… jag är inte… en sån som du… eller någon… flicka eller kvinna typ passar till.

Elias blev generad för att han inte ens kunde hitta rätt ord, hans hjärna saboterade för honom. *Jösses, ”kvinna typ passar till”, vad är det för svenska?* tänkte han. Men Lovisa bara fortsatte utan att låta sig avskräckas.

– Du är helt klart en man som skulle passa för vilken kvinna som helst. Är det dina egna? Barnen, alltså? Hur du hanterar barnen är helt otroligt!

– Vad? Nej! Jo, alltså…

– Nej, det är klart det inte kan vara. De verkar vara i ungefär samma ålder, men inte tvillingar. Passar du dem åt någon?

– Ah, vad… nej…

– Det är alltså inte dina. Du passar dem inte åt nån. Är det ett familjedaghem du har?

– Nej… de är… soc… socialen…

– Du arbetar åt socialtjänsten, det förklarar ju allt. Är barnen omhändertagna?

Hon lutade sig ännu närmare, entusiastisk, utan att märka hur han drog sig undan några centimeter för varje mening.

– Öh, sekretess…

– Alltså, förstår du. Jag jobbar själv som förskolelärare på Svanens förskola, så jag vet en del om soc. Familjehem kanske? Det skulle bara vara underbart ifall du var det!

– Nej… akut… jourhem… typ.

– Wow, du är alltså ett jourhem som tar hand om tvångsomhändertagna barn. Så fantastiskt, ännu bättre.

– Nja… inte alltid tvång…

– Nej, det är klart, ibland är det inte tvång vid sjukdom och sånt hos föräldrarna. Du är helt otrolig! sa hon och log varmt mot honom.

Elias försökte desperat hitta på något som skulle få Lovisa att tappa intresset, för nu var han på riktigt rädd för henne. Han bet sig i läppen och vred ryckigt sitt huvud mot henne. Med möda fick han fram:

– Jag är inte pojkvänsmaterial … det har folk sagt, så…

– Det kan jag inte alls hålla med om. Som du sköter fyra helvilda barn så där, är du varje kvinnas dröm. Särskilt min drömkille! Lita på det!

I det ögonblicket kom han på ett nytt sätt att få henne att tappa intresset, nämligen genom att få henne att förstå att han var sinnessjuk.

– Jo, liksom… har en diagnos också… och så…

Elias ögon flackade allt mera mellan Lovisa och barnen. Han hade nästan aldrig nämnt sin NPF-diagnos. Han skämdes så oerhört över att han hade en neuropsykiatrisk funktionsnedsättning, och kände sig som ett psykfall på grund av det. Som om han var mindre värd.

– Det måste vara en snällhetsdiagnos du har, kvittrade hon med ett stort leende.

– Nej, inte alls. Det är AST, så du ser… jag passar inte…

Lovisa blev tyst för första gången, pannan lätt rynkad som om hon letade i minnet. Efter några sekunder ljusnade hennes ansikte igen.

– Autismspektrumtillstånd, inte sant? Det var intressant, särskilt som du är så otrolig med barn. Inte riktigt typiskt för en på autismspektrumet, eller? Jag älskar att du är beredd att dela det här med mej.

– Jag vill… inte… prata om det… mumlade Elias och tittade ner på bordet.

– Okej, sa hon direkt. Men hur fungerar det för dej då? Alltså på riktigt. Visst är barnen normalt traumatiserade när de kommer till dej, blir det inte svårt för dej som är autistisk?

Han spände sig. Blicken drogs instinktivt mot lekhörnan igen. Han räknade dem med blicken. Fyra. Alla kvar.

– Jag… det är inget… inget viktigt…

– Nej, nej, men det är ju något! Du sa det, alltså… det går inte att inte säga det! Jag måste veta! Berätta! Snälla, jag vill verkligen veta, för annars kommer jag inte kunna släppa det, och då blir det… ja, helt omöjligt, och jag vill inte… så varför ville du berätta det?

– Det var… för att du skulle veta…

– Jaha! Men när då? Alltså, när fick du diagnosen? Var det när du var liten och kanske inte ens förstod vad det innebar, eller var det senare, när du började märka… saker…

saker som var annorlunda? Jag menar, det måste ju vara så konstigt! Eller hur? Jag undrar bara… och det är okej att jag undrar, va?

Han svarade inte.

– Är det jobbigt att jag frågar?

Han nickade knappt märkbart.

Hon fortsatte, mjukt men envist.

– Okej, okej… men jag kan inte låta bli! Jag måste ju bara… förstå! Vad är det som är jobbigt egentligen? Är det ljuden här, eller… alla människor, eller att jag stirrar på dej nu och typ överanalyserar allt, eller att jag är för nära, eller… eller något annat som jag inte ens kan sätta ord på? För jag vill verkligen veta, jag lovar, jag vill bara förstå och… ja, hjälpa… om jag kan…

Han svalde.

– Jag… jag vill inte…

Meningen dog ut. Ett av barnen föll i rutschkanan och började gråta. Elias var uppe på fötter och framme innan ljudet ens hunnit dö ut, och tröstade genast.

– Se där! Du är helt fantastisk med barn, sa hon när han kom tillbaka.

Hennes ord flödade över honom som en liten orkan.

– Det är helt uppenbart! Jag menar… verkligen, helt, helt uppenbart! Du kommer att bli helt fantastisk… som make till mej! Det måste du väl ändå förstå?! Jag menar, titta på dej nu! Titta på hur du rör vid dem, hur du talar med dem, hur… hur allt bara… bara flyter! Jag kan inte ens tänka på något

annat! Alltså, hur kan någon som du inte redan vara med mej, fatta det, fatta det NU?

Elias blev alltmer desperat. *Kvinnan verkar galen. Helt galen. Ser hon inte att jag bara vill vara i fred? Har hon inga gränser?* Han kastade en blick runt rummet, sökte någon som kunde hjälpa honom, vem som helst. *Vad tänker jag på? Det finns ingen som någonsin hjälper mig!* Lovisa fortsatte att trycka på. Varje ord och rörelse var som en krok som drog honom närmare. Han värjde sig med allt han hade. Ju mer han kämpade, desto starkare tycktes hon bli, som om hans motstånd bara gjorde henne mer livfull, mer på jakt, mer… över honom. Han kände sig som en fisk på en metkrok, fast utan kraft att sprattla ordentligt, utan luft, utan någon att ropa på.

Till hans lättnad kom barnen rusande tillbaka efter vad som kändes som en alltför lång tid. De sa att de var trötta och ville åka hem. Elias suckade och kände hur spänningen sakta släppte. Han började hjälpa dem med kläderna. Viss förvirring uppstod när de försökte hitta sina respektive tröjor och skor, men han tog sig lugnt tid att reda upp röran och se till att allt hamnade rätt.

Plötsligt hörde han sin SMS-signal och tog fram sin telefon för att kontrollera vem det var. När han tittade på den så låstes den automatiskt upp av Face ID men det var bara någon sorts reklam. Han lade ner telefonen på bordet för att fortsätta att hjälpa barnen. Snabb som en kobra snappade Lovisa åt sig telefonen. Elias stelnade till, chockad, och försökte rycka tillbaka den, men hon var redan snabbare.

Fingrarna flög över skärmen. Ett ögonblick senare hördes en ringsignal från hennes väska.

– Sådär! sa hon glatt och räckte tillbaka telefonen med ett stort leende som nästan fyllde hela ansiktet. Nu har du mitt nummer! Japp, **precis**, så du kan ringa när du vill! Alltså när som helst! Eller nej, du behöver inte ringa nu… men snart… eller senare… du fattar! Det är bara… bara så enkelt!

– Jag ringer inte, sa Elias lågt. Aldrig. Glöm det.

– Okej, okej, log hon. Men då kan jag ringa dej? Jag menar, jag kan ringa dej! Typ nu, snart, eller när jag känner för det! Jag lovar, jag ringer inte hela tiden, bara lite… så vi inte tappar kontakten!

– Nej… jag svarar inte… Nånsin…

Orden kom kort, nästan mekaniskt.

Han sa inget mer. Med skakiga rörelser samlade han ihop barnens prylar och leksaker och skyndade därifrån i panik, medan hon satt kvar, fnittrande och uppspelt, som om hon knappt märkte hans flykt. Han funderade på vad han skulle göra nu. *Den här galna kvinnan har fått reda på mitt telefonnummer! Jag måste slita ut SIM-kortet och kasta det. Vänta! Det hjälper inte.*

Han körde iväg några hundra meter och stannade sedan för att söka sitt telefonnummer på nätet. Alla hans uppgifter fanns där, namn, adress, rubbet. *Sjutton också, det hjälper inte att döda telefonen eller numret. Galningen har säkert plockat alla mina uppgifter redan.*

Elias körde hem med barnen, och försökte fokusera på dem. *Hoppas verkligen att den galna kvinnan inte dyker upp igen för att gå till attack.*

Men dagarna gick och Lovisa hörde inte av sig. En vecka gick och två av barnen blev placerade i ett familjehem. Sedan gick det ytterligare en vecka innan de två andra barnen slutligen lämnades över till släktingar till sina föräldrar. På lördagen satt han i vardagsrummet och slappnade av, utan barn för en gångs skull.

Plötsligt fick han ett sms från Lovisa, och all hans skräck kom tillbaka.

✯ ✯ ✯

3

Det var lördag eftermiddag, två veckor efter mötet på McDonald's, och telefonen låg på bordet framför honom. Ett pling. Ett nytt meddelande.

”Hej, Elias, det är Lovisa! ❤️ Vi sågs på McDonald's för två veckor sen 🍟😊 Jag har tänkt på dej sen dess 💭💕 Skulle jätte jättegärna vilja träffas igen!! 🥰✨ Kan jag hälsa på hos dej? 🙏💛”

Han rös till. *Vill jag verkligen träffa den här galna kvinnan igen? Aldrig i livet! Hon är visserligen vacker, men fullständigt tokig och jag är rädd för henne.* Han tänkte knappa in svaret: ”Du kan glömma det”, men halkade och det blev bara ett ”Du kan”. *Vänta lite. Jag måste skriva*

resten, tänkte han i panik, men fingrarna ville inte riktigt lyda. Då ringde det på dörren.

Han tittade i kameran och visst var det hon som stod utanför, lika vacker som han mindes henne. Hon måste ha suttit i sin bil ute på gatan när hon messade. Men efter att ha svarat på meddelandet kände han sig ändå tvingad att öppna.

– Hej, Elias. Snälla, smäll inte igen dörren. Jag vet att jag gick på för hårt på McDonald's, men jag ber dej, kan jag få komma in så vi kan prata lite? Jag lovar att hålla mej lugn. Och säger du att jag ska gå, så går jag. Direkt. Snälla snälla snälla?

Elias tvekade och kunde inte låta bli att titta på henne där hon stod. Hon tittade honom rakt i ögonen och det kändes obehagligt, så han slog ner blicken som han brukade. *Fina bröst. Nej, hjälp! Inte glo på hennes bröst, vad tänker jag på? Stå inte där som ett fån, bjud in henne i stället! Och sluta glo, för sjutton.*

Elias stammade något, gick åt sidan så att Lovisa kunde komma in. Han var noga med att inte titta och samtidigt hålla sig långt från henne för att inte riskera att röra vid henne. Han ignorerade hennes utsträckta hand, men insåg att hon ville hälsa, så han lade sin hand mot bröstkorgen, över hjärtat. Han hade läst att muslimer ofta hälsar så, men det kändes helt fel ändå.

Lovisa gick förbi honom i hallen, och såg också till att hon höll avstånd, till hans lättnad. Han visade in henne i vardagsrummet där han satte sig i soffan medan hon satte

sig i en fåtölj i stället. Elias satt hopsjunken i soffkanten, blicken fäst i mattan, händerna hårt knäppta i knät. Lovisa iakttog honom tyst en stund utan att säga något, innan hon försiktigt bröt tystnaden.

– Så där, Elias. Tack för att jag fick komma in. Jag ber alltså om ursäkt för att jag var så framfusig förut. Låt mej förklara vad jag **egentligen** menade. Det är så här att jag är intresserad av att lära känna dej. Men inte som bara en vän. Inte en som jag kan diskutera barnuppfostran med, eller vill ha som barnvakt. Inte heller en person att bara ha sex med och sedan dumpa.

Elias ryckte till av det sista.

– Nej, det jag är intresserad av är att lära känna dej på riktigt. Om vi sen fungerar tillsammans, vill jag i framtiden faktiskt gifta mej med dej. Sedan vill jag verkligen ha egna barn, så det är viktigt för mej att du också vill det. Men inte att vi ska hoppa i säng här och nu, utan jag är redo att ta det långsamt och ett steg i taget. Det jag menade, och fortfarande menar, är att mitt mål är att vi blir livskamrater och bildar familj tillsammans. Låter det mera vettigt?

Elias nickade osäkert.

– Jag undrar bara en sak. Jag lovar. Jag går härifrån utan protest, och kommer aldrig tillbaka, om du inte svarar som jag hoppas.

Elias blev upprymd. *Ett sätt att bli av med henne!*

– Jo, Elias. Jag förstår att du är tveksam till mej just nu. Men vad anser du om själva tanken att i någon framtid hitta

en kvinna, gifta dej med henne och skaffa barn? Är det orimligt, eller något du kan tänka dej? Snälla, svara ärligt.

Elias tvekade. Han kunde inte ljuga, för han mådde så dåligt ifall han gjorde det. Till sist så stammade han fram:

– Alltså… Jo… Det… är så… om jag inte kunde tänka mig det konceptet… så hade jag aldrig släppt in dig.

Lovisa skrattade till av kommentaren. Han tyckte att hennes skratt lät underbart.

– Det var fantastiskt! Jag älskar dej för de orden. Apropå barn, var är barnen du hade sist vi träffades?

– Alltså, det är sekretess. De har… liksom… vandrat vidare. *Nej, det blev fel.* Till andra och så. Inte alltså, du vet…

– Självklart, du är ju jourhem. Apropå sist vi sågs, Elias… alltså, det är ju två veckor sedan vi pratades vid! Jag har verkligen längtat efter dej, men jag ville liksom först försöka fatta… vad det där med autismspektrum egentligen betyder. Jag blev så glad att du berättade det för mej, det är… ja, det betyder mycket.

Hon log varmt mot honom och han blev lika mycket varm inombords som han blev besvärad.

– Så jag har typ läst in mej på allt jag kunnat hitta de här två veckorna. Jag började med Wikipedia och 1177, men sen tänkte jag att nej, det räcker inte, så jag läste medicinska artiklar också, och lånade några böcker… Och sen gick jag till en kurator, som förklarade lite bättre, och hon tipsade om ett seminarium och några träffar med föräldrar till autistiska barn. Och ja, sen… betalade jag en hel del, faktiskt, för ett par timmar med en psykolog också, bara för att verkligen

försöka förstå. Allt det här… jag gjorde det för att förstå dej, verkligen.

– Så, alltså… du menar att du… alltså… förstår dig på mig nu, efter allt det där?

– Aha, ett förhör och en trickfråga. Det jag har förstått är att din AST inte definierar dej, det är bara något du har. Men du har också en personlighet som är det som dominerar i första hand. Sedan heter det autism**spektrum**, alltså att det finns en bredd och en höjd. Jag kan inte veta var på spektrumet just du befinner dej, eller vilka autistiska egenskaper som är höga eller låga för dej. Så egentligen vet jag ingenting om dej. Det enda jag lärt mej är att det kan finnas stunder där du reagerar annorlunda, och då kan jag tänka att ”aha, det där gör du för att du är autistisk, inte för att du är elak eller dum”. Och därmed acceptera det.

Elias tittade mot henne med uttryckslöst ansikte.

– Nå, professorn. Klarade jag provet?

– Jo… stämmer rätt bra…

– Underbart, Elias. Sedan har jag gått igenom alla tänkbara autistiska egenskaper som du kanske har, en efter en, och funderat på ifall det är något jag skulle kunna leva med om jag måste. Och allvarligt talat kom jag inte på en enda egenskap som jag **inte** kan leva med. Vissa skulle kunna vara jobbiga, men de spelar ingen roll, för du är så underbar med barn. Hur kommer det sig, egentligen? Barn är ju rätt komplexa. Borde väl vara svårt för en på autismspektrumet, eller?

– Alltså, jag vet inte… jag kan bli arg på ett barn som gör dumma saker utan att se arg ut. Tålamod är också lite autistiskt, i varje fall för specialintresset.

– Wow, hela meningar. Jag älskar det!

Elias rodnade lite men fortsatte ändå.

– Sedan har jag inte problem med rutiner eller med upprepningar, som barn älskar.

– Upprepningar?

– ”Det var en gång en liten, liten gumma, som hade en liten, liten stuga och i den lilla, lilla stugan fanns ett litet, litet bord, en liten, liten stol och en liten, liten pall.”

– Ja visst, det är klart. Och sedan samma saga varje kväll. Men har inte autister problem med att läsa av känslor?

– Jo, men ett barn är en öppen bok. Om det gråter är det ledset, om det skrattar är det glatt, om det skriker är det argt.

– Visst ja, tänkte inte på det. Har du någon familj själv? Syskon, kusiner?

– Hm… bror… öh halv…

Elias blev tyst.

– Alltså nu är jag dum som bara frågar om dej. Själv är jag uppvuxen i en liten by nästan tre timmar bort med bil. Mina föräldrar bor kvar där. Har en lillebror och några kusiner. Själv då, Elias?

– Född här…

Elias tystnade igen.

– Jaha, född här i staden. Du vill inte prata så mycket, inte sant? Jag vill hemskt gärna sitta här några timmar med dej, men du verkar rätt besvärad. Vad kan vi småprata om eller göra för att lätta upp stämningen?

– Alltså… det är du som är social. Du är väl bättre… tja…

– Sant, sant. Låt mej läsa av rummet. En soffa riktad mot en stor tv. Jag antar att du brukar titta på tv. Kanal-tv eller streaming?

– Streaming, antar jag…

– Vad säger du om att vi tittar på något tillsammans, så kan vi småprata runt det vi tittar på?

– Visst…

– Har du någon serie du tittar på just nu?

– Jo, några stycken…

– Välj en åt oss!

– Tja… ”The Good Doctor” kanske…

– En läkarserie, inte fel alls! Låt oss kolla på den.

Elias satte på sin tv och gick in på Netflix. Lovisa såg att han redan var på det fjärde avsnittet av första säsongen.

– Du kan väl sätta mej in i hur det börjar, så fortsätter vi från där du slutade.

– Nja… vi kan kolla från början… bättre…

Elias satte på första avsnittet och efter ett tag så tittade Lovisa begrundande på Elias. Serien handlar om Shaun Murphy som är en nyutexaminerad läkare med AST. Mycket handlar om Shauns svårigheter med hans autism och Elias kommenterade ofta hur Shaun uppförde sig.

– Så där uppför man sig inte riktigt.

Lovisa nickade utan att säga något.

– Där är ett riktigt problem.

Hon log bara, och lät honom fortsätta.

– Såg du vad han gjorde där?

Lovisa ryckte road på axlarna och sa inget.

– Det där är lite överdrivet, men i princip sant.

Lovisa bara satt och njöt av att höra Elias prata om serien. Timmarna gick och avsnitten avlöste varandra. Till slut sträckte hon sig efter fjärrkontrollen och pausade mellan två avsnitt.

– Det här är riktigt trevligt, Elias, men det börjar bli sent.

Elias ryckte till, nästan förvånad. Han hade helt tappat räkningen på tiden.

– … alltså, jo, det stämmer nog, sa han och tittade på klockan, lite oroligt. Jag hade inte ens märkt att… nej, glöm det.

– Antar att jag bör gå hem nu, men kan du svara på en fråga först? Den här serien om Shaun, valde du den för att förklara hur **du** fungerar? Det känns som om du pratar om dej själv när du pratar om honom.

– Öh, jo… Är det så genomskinligt?

– Jag är bra på att läsa folk, så ta det inte personligt. Jag åker hem nu, men är det okej ifall jag kommer tillbaka i morgon?

– Om jag säger ”nej”, innebär det att du inte kommer hit i morgon?

– Troligen kommer jag ändå, skrattade hon.

– Så varför frågar du då?

Lovisas skratt lät som musik i hans öron när han följde med henne till dörren.

– Hej då, Elias älskling. Vi syns i morgon.

– Antar det, Lovisa, öh…

Hon gick iväg med ett lyckligt leende. Han stängde dörren och lutade ryggen mot den inifrån. Han suckade djupt av lättnad att hon hade gått. Men samtidigt var det något som han inte kunde sätta fingret på. Det här hade inte alls varit särskilt obehagligt.

Han var fundersam när han gick och lade sig. Han låg kvar i mörkret länge efteråt, och insåg med viss förvåning att han faktiskt längtade till i morgon, trots allt.

✯ ✯ ✯

4

Dagen efter kom Lovisa tidigare. Elias var fortfarande väldigt besvärad av hennes närvaro, men protesterade inte mot att hon var där. De fortsatte att titta på serien och Lovisa kände ett visst välbehag av att sitta bredvid Elias, om än inte i samma soffa. Samtidigt kände hon att han inte verkade våga prata öppet, utan hela tiden tänkte efter innan han sa något. Till slut kunde hon inte låta bli.

– Jag vill bara säga en grej. Jag är ganska rak när jag pratar, du vet, säger det jag tänker. Och det är helt okej om du gör samma sak med mej. Säg bara det som är i huvudet. Blir det knas så pratar vi om det, Elias älskling, utan att bli arga. Funkar det för dej?

– Det är det enda sättet jag kan kommunicera på. Öh… du har väl sett Shaun? Han, liksom, filtrerar inte, så…

– Nä, det har jag märkt. Och du får göra likadant. Bara ös på, sluta tänka så mycket innan du pratar.

Elias tittade rakt fram utan att säga något.

– Men det är en grej till. När du pratar med mej så flackar blicken, och det gör mej faktiskt lite obekväm. Jag skulle bli glad om du kan försöka fokusera på mej när vi pratar.

Elias fick ett lätt irriterat uttryck som han snabbt dolde och tittade bort. Han satt helt tyst utan att sätta på programmet igen.

– Jag får en känsla av att du har hört det här förut. Du pratar med en tjej, men tittar henne inte i ögonen utan lite längre ner. Och hon bara: ”Hallå! Jag är här uppe, inte här nere”, och pekar på brösten. Visst?

– Jo, kanske…

– Jag är van vid att killar tittar lite fel, om vi säger så. Så lugn, du är inte unik på den fronten, Elias älskling. Men jag är inte så petig. Fokusera på vad som funkar för dej. Mina ögon, pannan, näsan, halsen… eller händerna, fötterna, magen, brösten. Vad som helst som känns bekvämt för dej.

Elias ryckte till när hon sa ”brösten” och såg förvånad ut.

– Ja, du hörde rätt. Om du vill fokusera på mina bröst så är det inga problem för mej. De är ju också en del av mej, inte sant? Bara hitta någon punkt och fokusera. Kan du göra det för mej?

Elias mumlade någonting ohörbart, uppenbart besvärad av samtalsämnet. Han sträckte sig efter fjärrkontrollen och

satte på ”The Good Doctor” igen. Lovisa log lite och studerade Elias. Titt som tätt fortsatte han kommentera vad Shaun gjorde samtidigt som han vred på huvudet och tittade på henne. Hon lade märke till att hans ögon hade slutat flacka och verkade fokusera ett par decimeter under hennes ögon.

När klockan hade passerat tolv så pausade Elias plötsligt programmet och frågade:

– Lunchdags… hungrig?

– Visst, jag skulle kunna äta något. Beställa hem något?

– Nja… det känns onödigt…

Elias gick in i köket och började rumstera om. Lovisa följde med och frågade om hon skulle hjälpa till med något, men han bara skakade på huvudet. Snart var han färdig och plockade fram två tallrikar, glas och bestick och satte dem på matbordet. Lovisa satte sig ner och lät sig väl smaka. Och gott smakade det verkligen!

– Wow, det här är jättegott, Elias älskling. Jag trodde inte att du skulle vara så duktig på att laga mat också.

Han tittade på henne men kom inte på något att säga utan åt bara vidare. När de hade ätit färdigt så tömde Elias bordet och lade in all disk i diskmaskinen. Lovisa var helt fascinerad över att han gjorde allt arbete utan att tveka. Samtidigt hade hon lagt märke till något annat under maten, som hon inte kunde låta bli att nämna.

– Det här var underbart, Elias älskling, att bara sitta och äta tillsammans så här. Men vet du vad jag har lagt märke till?

– Vad då?

– Du har slutat flacka med blicken nu. I stället är du extremt fokuserad på mina bröst. Missförstå mej inte, jag har inget emot det… det känns bara lite ovant. Det är nästan som att du testar mej. Som om du inte riktigt trodde att jag menade det när jag sa att det var okej.

– Jo, lite… är det så genomskinligt?

– Haha, ja, lite grann. Men det som fascinerar mej mest är att du ändrade hur du uppför dej bara för att jag sa till.

– Jo, alltså… har man AST så är social interaktion inget som kommer naturligt. Det… liksom, blir inlärt.

– Jag har förstått det också. Psykologen som jag pratade med berättade det.

– Så… om du lär mig kanske… jag kan lära mig att uppföra mig, eller?

Lovisa häpnade över den kommentaren. *Finns det verkligen män som kan bli bättre socialt av en kvinnas kärlek? Tydligen är det så.*

Resten av dagen gick alltför fort, och snart fick hon åka hem igen.

– Elias älskling, jag hoppas att jag får komma i morgon också.

– Visst diskuterade vi det där i går också?

– Jo, såklart. Men i morgon kommer jag senare, för jag jobbar.

– Jo… antar det…

Lovisa gick och kände sig lite osäker på om Elias verkligen ville att hon skulle komma. Men hon var för envis för att ge upp nu.

Samtidigt var Elias huvud fyllt av olika tankar. Ville han verkligen att Lovisa skulle komma hit varje dag? Hon var snygg och så, men ändå. Och det här med att hon sa ”Elias älskling” hela tiden störde honom. Det var som om hon redan bestämt sig för att de skulle bli ihop, oberoende av vad han ville. Samtidigt så ville han ju ha en flickvän, egentligen. *Om det bara inte vore så jobbigt!*

✯

Dagen efter kom hon hem till honom efter jobbet. Han öppnade dörren och sa direkt:

– Jag… alltså, jag har fått en liten ängel idag, som heter Ebba, att ta hand om. Ursäkta mig, men jag måste… gå till henne… så…

Han gick in i barnrummet och satte sig på golvet mitt i rummet. Lovisa kom fram till dörren och såg en liten flicka på ungefär tre år som låg och grät i sängen.

– Varför måste mamma och pappa alltid bråka?

– Du förstår, min ängel, att ibland så bråkar man fast man inte vill.

– Älskar dom inte varandra längre?

– På något sätt gör de nog det ändå. Jag är säker på att de älskar dig i alla fall, för det är helt omöjligt att inte älska en sådan fin ängel som du.

Lovisa stod en lång stund och förundrades över hur väldigt mycket tålamod som Elias hade. Han upprepade orden utan att tröttna, och visade ingen irritation alls, trots att Ebba inte verkade lyssna. Hon satte sig i vardagsrummet med sin telefon i stället. Visserligen kändes det sårande att Elias helt fokuserade på barnet och ignorerade henne. Samtidigt tyckte hon att det var helt underbart att han satte ett barn framför allt annat.

Efter några timmar hörde hon hur han rumsterade om i köket, så hon gick in och hjälpte till att duka trots hans protester. Sedan hämtade han Ebba och hon ville absolut sitta i hans knä, så han lät henne göra det. Fortfarande var allt hans fokus på barnet medan han hjälpte henne att äta. Efter maten så bar han henne på ena armen medan han plockade undan med den andra armen. Därefter gick han in i badrummet och hjälpte henne att borsta tänderna och tvätta ansiktet för att sedan läsa en saga för henne.

Lovisa var djupt imponerad över hur Elias inte bara lyckats trösta Ebba, utan även fått henne att lita på honom till hundra procent. Snart var sagan slut. Elias sa godnatt och kom sedan ut i vardagsrummet.

– Ebba verkar somna nu. Ursäkta att jag har ignorerat dig.

– Nej, Elias älskling, be inte om ursäkt. På riktigt. Det har varit underbart att se dej med henne. Hur självklart du sätter henne först och tröstar henne.

– Jo, det är ju inte hennes fel att hon är ledsen.

De tittade på ett avsnitt till av sin serie innan Lovisa insåg att det hade blivit rätt sent, och Elias hade svårt att hålla ögonen öppna. Inget konstigt där. Det hade varit en jobbig dag för honom.

– Tror det är dags att gå hem nu innan du somnar. Men jag har lagt märke till en sak idag med dej, Elias älskling.

– Vad kan det vara?

– Du har hela tiden varit extremt besvärad av att vara tillsammans med mej. Spänner dej, pratar besvärat och sitter liksom stelt. Men idag, här och nu, så verkar du inte besvärad längre. Du sitter avslappnad, tillbakalutad och pratar på.

Elias tittade mot henne och var tyst en lång stund.

– Du vet att du kan prata helt fritt utan filter?

– Jo, men jag behöver fundera lite, bara.

Han satt tyst en hel minut som kändes som en timme innan han slutligen svarade.

– Alltså, kvinnor gör mig alltid besvärad. Det spelar ingen roll i vilket sammanhang, dejter, handläggare, kollegor, läkare, kuratorer, affärsbiträden, alla får mig besvärad. Alla kvinnor har gjort mig besvärad hela mitt liv.

– Utom din mamma förstås.

Elias ryckte till och fick något obestämt uttryck i ansiktet innan han fokuserade om.

– Särskilt min mor. Nej, alla kvinnor, utan undantag. Tills idag. För du har rätt i att jag känner mig bekväm med dig. Det är fullständigt överväldigande, och jag kan inte förstå vad som har hänt. Vad har du gjort med mig?

– Det låter som kärlek, tycker jag, Elias älskling.

– Jag förstår inte det ordet. Men om det här är kärlek så är det rätt fint, ändå.

– Wow, underbart att höra dej säga det, Elias älskling. Vad du känner för barnen du tar hand om måste också vara kärlek. Vilket får mej att undra vilken utbildning du egentligen har. Barnskötare, kanske?

– Egentligen är jag systemprogrammerare, men jag jobbar bara 10% på ett IT-företag.

– Wow, det var egendomligt. Fast egentligen inte, för en med autism kanske är en fantastisk programmerare. Men hur blev du jourhem för socialtjänsten?

– Jag kan knappt hålla ögonen öppna. Kan vi ta det i morgon?

– Självklart, Elias älskling, får jag komma då?

– Du vet vad som skulle hända om jag sa nej, inte sant?

Lovisa skrattade och gick. I morgon skulle hon äntligen få reda på hur det gick till när Elias började ta hand om barn.

✯ ✯ ✯

5

Lovisa fortsatte att hälsa på de följande dagarna, men fick till sin frustration inte många minuter med Elias, på grund av att han var fullständigt fokuserad på Ebba. Samtidigt tyckte hon att det var otroligt att se honom helt uppslukas av sin omtanke om den här lilla flickan.

På fredagen hade socialtjänsten bedömt att Ebba kunde återvända till sin mamma i väntan på att föräldrarna skulle komma överens om umgängesformerna. Lovisa fick vara med när mamman kom hem till Elias på lördagen strax efter lunch för att hämta sin dotter. Mamman var helt tagen av att se hur harmonisk Ebba hade blivit genom omsorgen hon fått

från Elias. Hon verkade knappt ledsen för att hennes mamma kom ensam.

– Mamma… ska vi bo utan pappa nu?

– Ja, det verkar så, min älskling. Men var inte ledsen för det.

– Nä då, mamma… Fabo Eli sa det är bättre ni bor isär. Så ni inte tjafsar.

Mamman tittade förvånad på Elias och tackade honom innerligt för att han hade tagit så väl hand om Ebba under den här livskrisen. Han bara log och sa:

– Det har varit ett sant nöje att få umgås med Ebba. Min ängel, nu är det dags för oss att säga ”hej då”.

Flickan kastade sig i hans armar och fick en lång kram. Lovisa kände ett sting av avundsjuka när hon såg hur barnet kramade honom.

– Hej då, Fabo Eli… Jag älskar dej… men mamma… mest! sa flickan.

– Det är så det skall vara, min lilla ängel.

Mamman åkte iväg med sin dotter, och Elias bara stängde dörren och gick in i vardagsrummet med ett uttryckslöst ansikte.

– Du kommer att sakna henne, inte sant?

– Jo, det är klart. Jag älskar ju barn.

– När förstod du att du älskar barn, Elias älskling?

– Tja, det har jag nog alltid gjort. När jag hade blivit klar med skolan, fått ett arbete och renoverat hela huset, märkte jag att det var något som saknades här i huset.

– Renoverat hela huset?

– Ja, det var nödvändigt.

– Men vad var det som saknades då? Jag tycker huset ser väldigt fint ut.

– Det som saknades var ljudet av små fötter mot golvet. Så jag insåg att jag inte vill bli den sista av min släkt, utan verkligen vill få egna barn som jag kan älska och ta hand om.

– Wow, och så dök jag upp, Elias älskling!

– Nej, det här var för flera år sedan, före pandemin. Jag insåg att jag inte klarar av att gå till en bar och spana in en kvinna för att sedan droppa någon charmig rad för att fånga hennes intresse. Så vad gör en person med AST, tror du?

– Dejtingapp, kanske?

– Japp, laddade hem en app, skapade en profil och började svajpa höger och vänster för att hitta någon. Fick napp på en som var rätt snygg, chattade lite fram och tillbaka, och till slut bjöd jag henne på ett kafé. Vi beställde kaffe och en kaka… men innan vi ens hade smakat så small det till. Pang, bara!

– Oj då, vad hände?

– Jag fick en örfil, blev kallad något obscent, och hon rusade ut från kaféet medan jag satt där med värkande kind och undrade vad som hänt. Så jag gick hem, googlade hur man dejtar kvinnor och svajpade höger och vänster igen. Jag hittade en annan som verkade trevlig och bjöd henne på samma kafé.

– Fungerade det bättre?

– Tja, innan jag fattade vad som hänt, slängde hon sitt kaffe i mitt ansikte, morrade något och drog iväg. Där satt

jag indränkt i kaffe. Lyckligtvis hade det hunnit svalna lite. Så jag skyndade mig ut, gick hem, bytte kläder, googlade vidare, kollade några YouTube-videor, och fortsatte svajpa. Tredje tjejen gick det riktigt bra med, tyckte jag. Vi hade ett rätt trevligt samtal, och när kaffet och kakan var slut, så funderade jag på om jag skulle fråga om hon ville träffas igen. Då reste hon sig och sa:

”Jag tackar för fikat. Det har varit rätt okej. Men jag antar att du inser att jag aldrig skulle kunna stå ut med att vara ihop med en sån som du. Lycka till med kärleken ändå.”

– Vad menar hon med ”en sån som du”? Vilken rätt har hon att säga något sådant?

– Tja… jag förstår faktiskt. Sen gick jag hem, googlade och började svajpa igen.

– Jisses… att du inte bara gav upp efter en sådan smäll!

– Tja, det hade ju gått allt bättre. Första dejten varade några minuter, nästa en kvart och den senaste nästan en timme. Så jag var på rätt väg. Nu valde jag en kvinna som inte alls var snygg, snarare inte sminkad och så, för att en mindre självupptagen tjej kanske var bättre. Utseende är ändå sekundärt. Denna gång valde jag en restaurang istället, för jag hade läst att det var bättre. Mitt under måltiden reste hon sig upp, skrek något om att jag var en ”djävla idiot” och rusade iväg.

– Herregud… vilka oförskämda kvinnor det finns.

– Tja… jag gick hem, googlade och började svajpa.

– Wow, vad jag älskar dej nu. Att du inte bara gav upp efter de smällarna.

– Jag behöver ju en kvinna för att få barn. Så jag kände väl ändå att jag var på rätt väg. Hittade en med alldagligt utseende och bjöd henne på samma restaurang. Hon var riktigt trevlig och jag hoppades igen på en fortsättning. När jag frågade om hon ville ha någon efterrätt, så ställde hon sig upp och sa:

Elias drog efter andan som om han försökte minnas de exakta orden.

– Jo: ”Jag har försökt lista ut hur du trodde att den här kvällen skulle gå. Och jag kan inte. Jag kan verkligen inte. För det här, det här är du på ditt bästa, eller hur? Och det är bara… inte tillräckligt. Jag tror inte att du förstår det. Jag tror inte att du någonsin kommer att göra det. Ingen kvinna kommer att kunna hantera det här i längden. Du är bara… onåbar. Och ärligt talat tror jag att du kommer att sluta helt ensam, och du kommer inte ens att veta varför.”

Elias fick en tår i ögonen, och Lovisa var helt chockad.

– Vad gjorde du då?

– Jag satt kvar, beställde en efterrätt och tog fram min telefon igen.

– Nej. Nej, nej, nej. Du svajpade? Efter det? På samma kväll?

– Nej, jag gick in, raderade min profil och sedan appen. Det var då jag insåg att jag är fullständigt omöjlig som pojkvän. Allvarligt talat förstår jag inte vad du håller på med. Det här mellan oss kan inte hålla. Jag har 5 tjejer som har förklarat det för mig med ypperlig tydlighet. Men jag trivs

med dig, så jag njuter medan jag kan, även om jag förstår att du kommer att lämna mig till slut.

Lovisa blev helt ställd av det han hade sagt och fick knappt fram orden:

– Jisses, Elias älskling. Tro inte det! Du är helt fantastisk, och jag är fullständigt på. Vill inte du också det?

– Jodå, jag **vill** det här av hela mitt hjärta, men jag **tror** inte på det här. 5 mot 1: sannolikheten att det fungerar är inte särskilt hög.

Lovisa försökte komma över chocken. Samtidigt förstod hon nu varför han var så reserverad. Hon insåg att hon måste ha tålamod med honom och tydligt visa att hon inte skulle försvinna.

– Elias älskling, jag lovar dej att det här mellan oss kan fungera. Ge mej bara lite tid att visa det.

– Lycka till med att bevisa att jag har fel. Jag hoppas verkligen att du har rätt. Det vore underbart ifall jag har fel denna gång.

– Men efter allt det där, Elias älskling, vad hände sen? Jag har fortfarande inte hört hur du började ta hand om barn för soc.

– Nåväl, jag jobbade då 100% på samma IT-företag som idag, men alla programmerare måste sitta i kontorslandskap, och jag hatade det. Man satt tätt tillsammans, hörde hela tiden andra som pratade, och alla kom till mig för hjälp. Jag var rätt populär att gå till, för de tyckte att jag var duktigare.

– Det kan jag tro på.

– Men sedan kom covid-19-pandemin, och jag älskade det. Ja, inte att folk blev sjuka och dog, naturligtvis, men ledningen beslutade att alla som kunde skulle jobba hemifrån. Så jag byggde kontoret i rummet därborta och satt hemma hela tiden. Jag kunde fortfarande hjälpa andra, nu ibland tre–fyra personer samtidigt, via chatten. Jag njöt fullt ut av att jobba ensam. Sedan klingade ju pandemin av, och alla skulle återvända till kontoret.

– Och det gillade du nog inte, Elias älskling.

– Nope, men chefen bestämmer ju, så… jo, han ringde upp på Teams och förklarade att alla hade tappat mycket i produktivitet, så jag kände att det var kört. Men så förklarade han att just jag hade blivit över 50% mer produktiv under pandemin. Jag vet inte hur han mätte, men jag blev riktigt lycklig när han föreslog att jag skulle jobba kvar hemifrån. Han frågade om jag var okej med det, och du kan väl gissa vad jag svarade.

Lovisa skrattade till och svarade:

– Du bad honom förstås dra åt skogen.

– Självklart, skrattade Elias. Inte.

Lovisa skrattade igen, lycklig över att för första gången höra honom skratta.

– Nå, jag kände mig trots allt lite instängd. Hade inte varit utanför huset på över ett år. Ja, förutom för att fixa i trädgården ibland. Så jag började promenera i ett skogsområde en bit härifrån. Det var så underbart att höra fågelsång, suset från löven i träden och prasslet från smådjur

i snåren. Och känna doften av frisk luft, blommor, mylla, mossa och svettiga joggare.

– Svettiga joggare?! Det var väl inte så trevligt?

– Nope, så jag började gå på mindre djurstigar istället. Jag kom fram till en glänta och såg två små barn leka, kanske 3–4 år gamla. Jag tyckte det såg så gulligt ut, så jag ropade ”Hejsan” till dem. Då hoppade de till och sprang iväg. ”Duktiga barn”, tänkte jag då, ”akta er för främlingar”. Så jag gick bara vidare. Men jag såg dem igen nästa dag, med samma reaktion. Fast jag såg inga vuxna någonstans. Så en dag smög jag fram och studerade dem närmare. De var otroligt smutsiga och hade trasiga kläder. Dessutom väldigt bleka och magra. Bara skinn och ben, nästan.

– De kanske hade rymt hemifrån?

– Det var det jag misstänkte, så jag bestämde mig för att vinna deras förtroende. Nästa dag köpte jag fyra varmkorvar i kiosken och tog med dem. När jag fick syn på dem så ropade jag högt ”Vill ni ha korv?” De rusade iväg, men flickan stannade och slickade sig om munnen. Jag lade korvarna på en stubbe i mitten av gläntan och backade sedan undan och satte mig i utkanten av den. Snart kom barnen tillbaka och tog korvarna. Jag har aldrig sett fyra korvar försvinna så snabbt! Lite lustigt att pojken lät flickan äta tre av dem och han bara åt en.

– De måste ha varit hungriga! Jag antar att de inte hade fått riktig mat på länge.

– Det stämmer säkert. Så jag kom dit varje dag med korv, hamburgare och ibland pizza. Och läsk. Mycket socker och

mycket fett, för de behövde det. Efter ungefär en vecka började de vänta på mig när jag kom. Men det var samma visa varje gång: jag lade maten i mitten av gläntan och backade undan.

– Sa de ingenting?

– De var fortfarande rädda för mig. Men till slut började de ändå svara lite när jag pratade med dem, och visst hade de rymt, fast från flera familjehem. Deras föräldrar var visst döda.

Något sorgset gled över Elias ansikte innan han fortsatte.

– Dagarna blev till veckor, och jag fortsatte bearbeta dem för att få dem att följa med mig hem, men de ville inte. Fast de var mindre rädda för mig nu, i alla fall.

– Vilket tålamod du hade. Jobbade flera veckor för att vinna deras förtroende. Wow, Elias älskling, jag älskar dej så mycket just nu!

– Tja, jag kunde bara inte lämna dem där, ju. Det började bli kallare, för hösten var på väg. Jag köpte dem varsin filt för att hålla dem lite varmare.

– Vad heter barnen egentligen?

– Karl och Sonja. Alltså, storebror Karl var bara fem år och försökte ta hand om sin lillasyster som var tre år. De små liven förändrade hela mitt liv.

– Men wow, otroligt att du hittade dem! Hur påverkade de dej? Snälla, berätta allt. Jag vill höra varenda detalj, Elias älskling!

Elias tog ett djupt andetag och fortsatte sin historia. Lovisa sveptes med bak i tiden när hon intensivt lyssnade på hans berättelse.

✯ ✯ ✯

6

Elias satt i gläntan medan regnet öste ner, skyddad av en regnponcho som höll undan det värsta regnet, men inte kylan. Han hade köpt en pizza till Karl och Sonja, som han hade lagt på stubben i gläntan som vanligt. Till slut kom barnen lufsande, uppenbarligen ur sina gängor. De hade sina filtar runt sig, men de var genomblöta och de frös så de skakade. När de försökte lyfta upp bitar från pizzan så föll den sönder för att den hade blivit blöt genom papplådan. När de modlöst började krafsa upp fyllningen med händerna för att äta den sa Elias:

– Jag ber om ursäkt för att jag inte har skyddat pizzan från regnet. Det här är mitt fel. Får jag kompensera er genom att laga spagetti och köttfärssås åt er?

Sonja tittade på honom, ivrigt och med längtande blick.

– Fast då måste ni följa med mig hem. Ni kan gå tillbaka hit sedan, om ni vill. Det är ju såklart varmt och torrt hemma hos mig.

Sonja tittade bedjande på Karl.

– Karl… jag fryser… jag är blöt… och hungrig. Jag vill ha spagetti… Kan vi gå med farbrorn? Han är nog snäll.

Karl funderade så det knakade. Han var ju också kall och blöt, och dessutom hade han ju ansvar för sin lillasyster. Så han nickade:

– Okej, då. Men bara så vi får äta och bli torra!

Elias nickade och började gå hemåt. Barnen följde efter, fast på rätt långt avstånd. Det var en rätt lång promenad tills de kom fram till huset. Han öppnade ytterdörren och gick in i hallen. Sedan öppnade han dörren till ett rum och pekade mot det. Barnen hade inte vågat sig in i huset än. Han hade skaffat ett par sängar och bäddat med Bamse-lakan och ställt en leksaksbondgård på golvet.

– Kom in så får ni se, sa han.

Elias backade undan, och barnen vågade sig in i hallen. Karl tittade misstänksamt på Elias och rummet, så Elias hämtade en nyckel och satte in den i låset inifrån. Han sa:

– Se här, nu kan ni låsa om er.

– Men du har väl fler nycklar!

– Jovisst, men kolla här.

Han hämtade en nyckel till och visade att det inte gick att få in nyckeln utifrån ifall det fanns en nyckel på insidan. Till slut gick de in i rummet. Elias hämtade två stora badhanddukar och några av sina gamla kläder som han hittat på vinden och kastade in dem i rummet innan Karl låste dörren från insidan.

Elias var lite orolig för att de skulle ställa till med något där inne, men samtidigt hade han kameror i hela huset. Om något allvarligt skulle hända så var han inte blind. Dessutom visste han hur man knackar ut gångjärnsstiften och lyfter av hela dörren, ifall det skulle knipa. Han hörde dem klä om och börja leka med leksaken.

Samtidigt började Elias laga köttfärssås och koka spagetti. När den var klar knackade han på dörren och sa att de kunde komma och äta. Han backade undan, och de kom skyggt ut och gick till köket. Elias följde med in i köket och gav dem mat, fortfarande utan att komma för nära. Sedan gick han tillbaka till rummet och samlade ihop handdukar och kläder som de hade kastat runt hela rummet och hängde dem på tork.

Han hade nog aldrig sett någon äta så mycket spagetti vare sig förr eller senare. Efter maten gick de tillbaka till rummet för att leka vidare med bondgården. Elias övertalade dem att stanna där över natten genom att locka med varma, mjuka sängar.

Han hörde hur de fortsatte leka helt lugnt tills det blev läggdags. Elias funderade på hur han skulle få dem att lägga

sig men så småningom gick de själva och lade sig. Allt utan att be om hjälp eller ens låsa upp dörren.

Under frukosten morgonen därpå kom han, med viss tvekan, in på det känsliga ämnet.

– Det är så här, mina änglar, att jag måste ta med er till socialtjänsten.

– Har du ringt dem…? Du har ringt dem! Vi sticker!

Karl ställde sig upp och tittade mot dörren.

– Nej, jag har inte ringt. Jag kommer inte att ringa förrän ni går med på det. Men jag måste göra det, annars kan jag åka i fängelse. Det kallas för kidnappning.

– Nej! Aldrig, sa Karl. Dom är elaka där!

Elias fortsatte i flera dagar att tålmodigt prata med dem, lugnt och med omtanke, och lyssnade på deras oro utan att ge upp. Han förklarade, väntade in dem och gav dem tid att känna sig trygga. Äntligen, på fredagen, gick de med på det.

Till slut tvingade han sig att ringa socialtjänsten trots att han har så svårt att prata i telefon, men han var ju tvungen för barnens skull.

– Öh, jo, Elias här…

– Ja, hej?

Elias skakade och fick inte fram ett ord.

– Hallå, är du kvar?

– Ja… förlåt… det är två barn… öh…

– Två barn, alltså. Vad heter barnen?

– Karl… och Sonja.

– Jaha, vad är det med dem då?

– Jag… alltså… tror de rymt…

– Så, var hittade du dem då?

– Ute…

– Vänta ett ögonblick. Jag kan boka en tid åt dig med en socialsekreterare vid namn Clara på måndag, så kan du berätta vad du vet. Kan du klockan fjorton?

– Jo… 14 måndag. Klart.

Elias lade på luren, alldeles kallsvettig. Sjutton, vad det där hade varit jobbigt. Men det kändes ändå som om han hade fått en sorts godkännande att han hade barnen. De hade också börjat lita på honom lite mer och vågade lämna rummet, när han föreslog att de skulle gå ut och leka på en lekplats. Vädret hade blivit bättre den helgen, så han tog med dem dit.

På måndagen sa han till barnen att de måste bada först. Karl sa argt:

– Du… skulle må bra av det, va! Glöm det! Du får inte bada oss!

– Jag tänkte inte bada er. Ni klarar väl det själva?

Så han hällde upp vatten, plockade fram handdukar och tvål och sa åt Karl att se till att de båda tvålade in sig från topp till tå och tvättade håret. Sedan låste Karl dörren från insidan. Han hade inga kameror i badrummet, men hörde hur de plaskade och skrattade och tänkte att då måste det vara lugnt.

Efter ett tag så blev det tyst, och plötsligt öppnade Karl dörren en springa och ropade till Elias att han skulle komma

in. Så han gick in i badrummet och tittade runt. Hela badrummet var dränkt i vatten. Golvet, väggarna, ja, även taket, allt var blött. Elias blev rätt arg, men visade det naturligtvis inte, som vanligt. Karl såg ändå skyldig ut och bad om ursäkt.

– Det spelar ingen roll. Det är bara vatten och ett badrum skall väl tåla vatten. Och era kläder är ju fortfarande torra.

– Kan du hjälpa mig… med Sonjas hår? Det är så trassligt… jag klarar inte av det själv.

Elias gick fram till badkaret och såg att de hade lindat handdukarna runt sina höfter under vattnet, till hans förvåning. Sedan tvättade han först Sonjas hår, sedan Karls. Han fick tvätta dem tre gånger var innan det blev rent. Sedan fick de hälla ut vattnet medan han satte på duschen. Slutligen plockade han fram nya handdukar och bad dem skölja av sig, torka sig och klä på sig igen. Efter ett tag kom de ut från badrummet, påklädda och torra.

Elias satte in dem i sin bil och körde först till en leksaksaffär där de fick välja var sin leksak. Karl valde en stor Brio-tågbana, och Sonja en stor docka. Inte billiga saker direkt, men han ville få dem glada. Sedan gick de vidare till en klädaffär där han tog hjälp av personalen med att välja kläder åt dem som passade.

Klockan hade blivit tolv, så Elias tog dem sedan till McDonald's där de fick välja var sitt Happy Meal, som de åt med gott humör. Efter maten tog han dem till en frisör som han hade bokat för att fixa deras hår. Frisörskan jämnade bara till Sonjas hår och gjorde flera jättesöta flätor. Den

andra frisören klippte Karls hår rätt kort och stylade en tuff lugg med lite hårspray. De var båda glada över hur de såg ut. Först nu körde han dem till mötet med socialtjänsten.

De satt och väntade i väntrummet när handläggaren, Clara, kom dit. Trots att Elias var usel på att läsa ansikten, såg han direkt att hon inte hade väntat sig att se barnen, särskilt inte nybadade, nyklippta och klädda i rena, fina kläder. Hon högg tag i en dörrkarm för att inte trilla omkull. Sedan sprang hon mot dem, men Elias blockerade hennes väg.

– Vänta lite, de kanske inte vill bli kramade.

Han tittade på Karl, som såg belåten ut. Elias sa åt Clara att visa vägen, och efter viss tvekan gick hon före nerför korridoren. Elias följde efter och vinkade åt barnen att komma med, vilket de gjorde till Claras tydliga förvåning.

Väl inne i rummet förklarade Elias först hur han hade hittat dem, men höll tyst om hur länge de hade varit kvar i skogen innan de hade följt med honom.

Clara såg på Karl och Sonja, som satt tätt ihop i soffan. Sonja tryckte sig mot soffryggen, med ögonen stora av skräck, och vågade inte möta Claras blick. Karl satt vaksam bredvid, med blicken fäst på Clara och händerna redo över Sonja som för att skydda henne.

Clara tog ett djupt andetag och sänkte rösten, och sade sedan mjukt:

– Varför gick ni ifrån de tre husen där jag lämnade er?

Inget svar kom. Sonja tittade panikslaget på Elias, som nickade lugnt. Karl drog Sonja lite närmare sig, som för att ge henne trygghet och viskade till Elias:

– Måste… jag säga det?

– Var inte rädd. Jag är säker på att Clara också är snäll.

– Men… hon är väl arg på oss?

– Allt hon vill är att hjälpa er, precis som jag. Det vet jag, för jag har själv sett hur folk på socialtjänsten jobbar, och de tycker om barn, precis som jag.

Karl nickade och verkade slappna av lite medan han hela tiden tittade på Elias. Clara såg tydligt att båda barnen var totalt skräckslagna, och valde att inte insistera. Det såg ut som om Elias var den enda vuxne de litade på. Efter att ha funderat en stund vände hon sig mot Elias, med mjuk men beslutsam röst:

– Nåväl, Elias. Skulle du kunna tänka dig att behålla barnen några dagar till, medan jag ordnar en permanent lösning?

– Ja… visst, svarade Elias lite osäkert. Några dagar till klarar jag väl av.

– Det är jag tacksam för. Det underlättar mycket för mig. Men enligt reglerna måste jag följa med dig hem för att inspektera boendet ur barnsäkerhetsperspektiv. Jag behöver bara se att allt är tryggt och säkert för barnen.

Elias var inte förtjust i det, men brukade sällan säga ”nej”, så han lät Clara följa med hem och titta runt i hela huset och kolla varje detalj. När hon var klar förklarade hon:

– Du har tänkt på det mesta redan. Du har spisskydd, barnlås på ugn och kökslådor. Dessutom finns det inget farligt är framme, så det är utmärkt. Det skulle vara bättre ifall alla eluttagen var barnsäkra och den där byrån och skåpet vore fastskruvade i väggen. Barn tycker ju om att klättra.

När Clara hade gått tänkte Elias att det var rätt korkat att behöva barnsäkra för bara några dagar. Ändå gjorde han som hon hade sagt. Sådan var han bara. Så han körde iväg med barnen till ett byggvaruhus och köpte en hel låda med eluttag och kontakter. Det var ändå dags att byta dem, för han hade inte bytt dem när han hade renoverat, så de såg rätt gammalmodiga ut. Han köpte också vinkeljärn. Sedan ägnade han resten av dagen och delar av nästa dag åt att byta ut alla kontakter och skruva fast de flesta möbler i väggarna.

På eftermiddagen ringde det på dörren. Barnen var fortfarande ensamma i sitt rum, med låst dörr. Elias tittade på kameran och såg Clara med en man vid sin sida. Han öppnade dörren.

– Hej, Elias, sa Clara. Jag sa, som du säkert minns från i går, att jag kan komma på oannonserade besök. Så nu är jag här. Det här är min chef, Anders, som vill prata lite med dig om barnen.

Elias släppte in dem, knackade på barnens rum och sa att Clara var där. Han hörde ett klick i låset när Karl låste upp. Anders följde med Elias in i köket och satte sig mitt emot honom med ett bistert ansikte. Clara började titta runt eftersom Elias hade sagt att han hade fixat saker.

– Jag hoppas du förstår att vi måste bedöma din lämplighet, eftersom du har Karl och Sonja hos dig. Vi har redan gjort en bakgrundscheck av dig utan anmärkningar. Men… vad är egentligen din agenda med de här barnen?

– Öh, jo, ingenting, svarade Elias oroligt. Jag bara… liksom… hittade dem… vill hjälpa dem.

– När såg du dem första gången?

– Öh… kanske… nästan 6 veckor sen…

– Vänta! Menar du att det gick sex veckor från att du upptäckte dem tills du kontaktade oss? När man hittar barn i en sådan situation ringer man socialtjänsten direkt. Man väntar inte.

– De var… alltså… de var rädda. För mig också, i början. Jag… jag kunde inte kontakta… Jag behövde först… etablera trygghet. Få dem att inte se mig som… som ett hot… liksom…

– Varför tittar du inte på mig? Och du… du pratar osammanhängande.

– Jag har svårt med sånt här… prata…

– Du… har du Aspergers syndrom?

Elias ryckte till och flackade med blicken innan han svarade.

– Jo… men det kallas autismspektrumtillstånd nu. Och… ja, jo… det stämmer.

– Javisst, AST, det låter högst rimligt, såklart. Men… hur kan en autistisk person ta hand om små barn, undrar jag?

– Jo… alltså, barn är så öppna. Om de gråter är de ledsna, om de skrattar är de lyckliga, och om de skriker är de arga.

Sedan gillar de rutiner och upprepningar, precis som en med AST. Så jag ser inga problem.

Anders tittade stint på honom, och Elias vek ned blicken igen.

– Hm… det är möjligt. Låt mig prata med barnen nu.

Anders reste sig upp och gick för att prata med barnen. Efter en stund kom han ut och sa till Elias:

– Du får komma hit. Barnen frågar efter dig. Det är så här att jag vill veta varför de har rymt från alla familjehemmen, men de vill inte berätta. Men Karl sa att Sonja berättade för dig i går kväll.

Elias gick in i rummet där barnen satt på golvet och såg rädda ut. Han satte sig på sängen, och Sonja klättrade upp och tog tag i hans arm. Elias ryste till av obehag, men satt kvar. Inte kunde han putta bort ett barn som sökte tröst från honom, trots att han själv kände obehag av beröring.

– Elis…? Kan du berätta? Jag är rädd!

Anders nickade åt honom, så Elias svalde och började berätta vad han hade fått reda på kvällen innan.

– Jo, det är så här att på det första familjehemmet sade mannen i huset att de måste bada flera gånger i veckan. Särskilt Sonja, eftersom ”flickor blir smutsiga snabbt”, som han sa. Så han låste in sig i badrummet ensam med Sonja och tvättade henne. Han tvålade in sina händer och gnuggade hela hennes kropp. Särskilt noga var han mellan hennes ben.

Elias visade hur mannen hade gjort med sin hand, där långfingret var böjt.

– Jag frågade Sonja om mannens långfinger var inne i hennes privata delar, och hon bekräftade det.

Anders svor till högt och knöt nävarna i ilska. Elias ryckte till, men fortsatte ändå.

– Nåväl, Sonja berättade för Karl, och efter några veckor utan förändring så rymde de. Som du vet hittades de efter bara några timmar, men de vägrade att bli skickade tillbaka. Så ni placerade dem i ett annat hus som hade flera barn. De hade pojkrum och flickrum, så Sonja tvingades sova utan sin bror. Redan första natten kom en av de andra pojkarna in i rummet. Han måste ha varit 15 år ± ett par år. Han lade sig i Sonjas säng och rörde henne på olämpliga sätt. Sedan förklarade Sonja att pojkens ”sak” blev större, och han gjorde saker med den.

Anders ställde sig upp och skrek ”FAN I HELVETE” så högt att båda barnen skakade. Sonja klamrade sig hårdare fast i Elias arm. Han reagerade:

– STOPP. Man skriker inte så här framför barn. Man svär inte så här framför barn. Titta på Sonja, du skrämmer henne. Sänk rösten och passa ditt språk. Nu!

Anders ryckte till av hans ord. Han andades djupt några gånger och satte sig ner igen. Hans blick sökte Elias, och han nickade långsamt:

– Ursäkta mig. Fortsätt, Elias. Jag lyssnar.

– Alltså, Sonja är rätt liten, så det blev nog inte, tja, du vet, men i vilket fall som helst så tog det inte många nätter förrän de rymde igen. Denna gång höll de sig undan några dagar innan de fångades in och placerades på ett tredje

familjehem. Karl tänkte inte vänta på att något skulle hända med Sonja, så redan första natten rymde de och gick och gick, tills de kom till skogen där jag sedan hittade dem.

Anders lyckades samla sig igen, muttrade något och gick ut ur rummet för att leta rätt på Clara som hade tittat runt i huset igen. När han förhörde sig om säkerheten i huset, fick han till sin förvåning veta att Elias redan hade fixat alla anmärkningar på mindre än en dag. Hela huset var nu i toppskick vad gällde säkerhet för små barn. Han gick tillbaka till barnrummet och sa strängt:

– Kan ni alla komma ut i vardagsrummet, så jag får prata lite med er?

Elias och de två barnen gick in i vardagsrummet, alla tre på darriga ben. Anders hade låtit så arg! Elias satte sig i soffan, och Sonja kröp upp i soffan tätt intill honom. Han stålsatte sig för att inte putta bort henne. Det var uppenbart att den lilla flickan fick tröst av hans närhet, och han kunde inte neka henne det. Karl satte sig på andra sidan om Sonja, och de tittade alla oroligt på Anders som vankade fram och tillbaka, uppenbart irriterad.

– Det som har hänt med de här barnen är fel. Allt är fel. Alla tre familjehemmen har gjort fel. De som bor där har gjort fel. Barnen har gjort fel genom att rymma. Clara, du har gjort fel. Jag har gjort fel. Och du, Elias, har gjort fel.

Elias började bli riktigt nervös. Han visste att han hade gjort fel genom att inte kontakta socialen från början. Skulle han bli polisanmäld av Anders nu?

– Allt som har hänt dessa barn är fel. Alla har gjort fel. Vad än vi gör nu så blir det fel, men nu är det dags att göra något som faktiskt är **rätt** för barnen!

Han slog näven i bordet när han sa ”rätt” så att både barnen och Elias hoppade till av överraskning. Sedan satte sig Anders ner mittemot dem.

– Så jag beslutar två saker här och nu. För det första…

Anders knackade med sitt finger i bordet framför sig.

– … från och med idag är detta ett familjehem i socialtjänstens regi.

Elias tänkte: *Va… vad säger han?*

– Och för det andra… dessa två barn är placerade här som de enda barnen på detta hem.

Han knackade i bordet med fingret igen, medan Elias, helt chockad, skrek: *Nej, är du dum i huvudet, din idiot! Du kan inte ge mig ansvaret för två barn! Jag är inte redo! Jag är ju inte frisk i huvudet! Aldrig i livet, glöm det!*

Clara tittade förvånad på Anders och såg ut som om hon skulle protestera. Anders såg det och fortsatte:

– Jag vet, Clara, att din utredning inte är färdig. Det här är ett preliminärt beslut tills den formella prövningen är klar. Slutför den. Om du inte hittar något som direkt talar emot min bedömning, så fastställs placeringen. Elias, jag åker tillbaka till kontoret och upprättar det tillfälliga placeringsbeslutet. Du får handlingarna för genomläsning och underskrift så snart de är registrerade.

Elias suckade av lättnad. Med sin AST var det redan i vanliga fall svårt nog att säga ”nej” framför någon. Nu kunde

han bara vänta på pappret, och sedan antingen låta bli att skriva på, eller bara skicka sitt ”nej” på det sätt han förväntades av honom. *Det är lugnt. Jag fixar det här sen.*

Anders och Clara lämnade huset, och barnen gick tillbaka till sitt rum. Elias fixade kvällsmat åt barnen och sig själv, och sedan var det snart tid att gå och lägga sig. Karl ropade på honom från badrummet:

– Favvo Eli! Kan du hjälpa oss att borsta tänderna?

Elias blev lite förvånad, men gick in i badrummet och gjorde sitt bästa. Clara hade lämnat barnens kläder och annat, så deras tandborstar var numera där. Efter att ha hjälpt till att borsta båda, gick de in i barnrummet, och Sonja sa:

– Saga?

Elias blev ännu mera förvånad, men letade rätt på en saga i sin telefon och läste den för barnen. Båda lyssnade på varje ord, och när sagan var slut så sa Sonja:

– Go’nattpuss?

Elias hade ingen aning om hur man pussar ett barn. *Man kan väl inte pussa på munnen heller?* Så han pussade Sonja lätt på pannan, och hon log lyckligt. Så sa Karl:

– Jag också!

Så han pussade även Karl på pannan och gick sedan ut genom dörren.

– Vänta lite!

Karl sprang fram till dörren, tog ut nyckeln från låset och lämnade högtidligt över den till Elias.

– Vi behöver inte den här längre.

Elias sa ”godnatt” och stängde dörren. Sedan gick han in i vardagsrummet och kände sig helt utmattad över allt som hade hänt under dagen. Till slut gick han också och lade sig men sov oroligt under natten. *I morgon fixar jag allt och meddelar att de får hitta ett annat familjehem!* var det sista han tänkte innan han somnade.

På morgonen när han var i köket för att fixa frukost, hörde han hur barnen sjöng i barnrummet:

– Och vi får stanna hos Eli, tra-la-la-la!

– Och vi är så glada, tra-la-la-la!

– För vi får bo hos Eli, tra-la-la-la!

Elias hörde dem, och hans hjärta smälte som choklad i solen. Hur skulle han kunna säga till Anders att han inte ville bli ett familjehem åt dem? Han skulle krossa all tilltro som barnen hade till vuxenvärlden om han skulle svika dem nu. De skulle nog aldrig lita på någon annan mer.

Så när pappret kom från Anders, skrev han på det och skickade tillbaka det. Elias var sjukt orolig över hela situationen, men för barnens skull kände han sig tvingad. *Jag vet ju ingenting om hur man tar hand om barn, och nu helt plötsligt har jag ansvaret för två barn.* Hans oro växte inför sitt beslut.

✯ ✯ ✯

7

– Wow, sa Lovisa. Vilken historia! Men tyckte du inte också om det, att vara familjehem? Du älskar ju barn.

– Jovisst, men inte i början, det var mest jobbigt. Men efter någon månad eller två vande jag mig vid att ha två barn i huset. Och jag blev upp över öronen tokförälskad i dem. Det kändes som om de var mina egna.

– Wow, du fick egna barn, trots att du inte hade lyckats få till en relation med någon kvinna.

– Just det, jag hade fått mina barn som jag hade längtat efter. Jag planerade en framtid för dem: skola, läxor. Och när de blev 18 skulle jag fortsätta vara deras pappa och vara stolt som en tupp på deras bröllop. Det fanns barn i huset!

– Så underbart, Elias älskling. Men vad hände med dem, för de är ju inte kvar här?

– Jag förlorade dem, och det fick mig nästan att gå under. Bokstavligen.

Lovisa tittade allvarligt på Elias. Han hade fått tårar i ögonen och hon insåg att det var jobbigt att prata om det.

– Vad menar du, Elias, med att du förlorade dem? Livet kan väl inte vara så grymt att de dog, eller?

– Nope. Värre. En moster dök upp efter…

Han tystnade ett ögonblick.

– 6 månader och 20 dagar efter att jag blev familjehem.

– Jag trodde att barnen inte hade några släktingar.

– Det trodde alla. Deras föräldrar var alkoholister och dog av metanolförgiftning från hembränt, men barnen hade också en moster. Hon hade blivit nerkärad i en kille och flyttat in med honom. Problemet var att hon hade blivit så klumpig. Titt som tätt fick hon besöka akuten eller vårdcentralen för att hon hade snubblat i en trappa, gått in i en dörr, ramlat från cykeln, trillat på en trottoarkant och allt annat möjligt. Hon hade inte varit så klumpig innan hon träffade den här killen.

– Det låter som om hon snarare blev misshandlad, jag tror inte på att man plötsligt blir klumpig.

– Högst sannolikt, men hon ville aldrig anmäla. Det kallas för ”battered woman syndrome”. Varje gång han hade slagit henne så bad han om ursäkt och blev så snäll, gav henne blommor eller en fin klänning och visade ånger. Tills nästa gång. Läkare slog larm till polisen, men eftersom hon

vägrade att bistå dem kunde polisen inte agera. En dag bara försvann hon, och pojkvännen häktades, misstänkt för mord. Men eftersom de aldrig hittade kroppen så fick de till slut släppa honom.

– Men han hade alltså inte mördat henne.

– Nope, tydligen var det en väninna från ett annat land som kom hit med sin manliga kusin och fick henne att förstå att det bara var en tidsfråga innan pojkvännen gick för långt. Så hon droppade allt hon ägde och följde med dem hem till deras land för att komma undan. Det fanns ju ingen annan familj förutom Karl och Sonjas försupna föräldrar, så ingen visste att hon levde och var lycklig. Tills hon på omvägar fick höra om sin systers och svågers tragiska död, kontaktade socialtjänsten och krävde att få vårdnaden över sina syskonbarn.

– Elias älskling, det måste ha varit jobbigt för dej när du fick reda på det?

– Jobbigt? Du skojar väl? Jag flög i taket! Någon gjorde anspråk på **mina** barn, alltså **MINA EGNA** barn! Hur kan någon bara göra det? Jag utmanade henne om vårdnaden, anlitade en advokat och på hans inrådan en adoptionsbyrå. **Jag** skulle ha dessa barn. Det var **mina** barn. Det var **jag** som skulle se dem växa upp. Det var i **mitt** hus de bodde och det var i **mitt** hus de skulle leva tills de flyttade hemifrån. Hur kan denna kvinna utmana **min** rätt till **mina** barn?

– Så du tog det till familjerätten, eller?

– Nja, jag sansade mig och lyssnade på mig själv. Det var en hel massa **jag, jag, jag** och **min, min, min** där. Redan då hade jag den här bestämda uppfattningen om barn.

Han tystnade ett ögonblick, och när han fortsatte var han ovanligt bestämd i rösten.

– Och om du inte accepterar det här så är dörren där borta!

Lovisa ryckte till. Vad sa han? Ett ultimatum!

– Alltså, barn är alltid oskyldiga, i varje fall när de är så pass unga. De har inte valt sina föräldrar, de har inte ens valt att bli födda. Och de har för det mesta inte valt vad som händer dem. Så det är föräldrarnas skyldighet, alltså skyldighet delvis enligt lag men mest moraliskt, att alltid se till sina barns bästa, även ifall det innebär uppoffringar för föräldrarna. Och om de är döda får andra vuxna ta det ansvaret. Barn skall alltid kunna lita på att vuxna runt omkring dem ser till **deras** bästa och inte **sitt eget** bästa.

– Ja… det är precis så det borde vara, sa Lovisa och kände hur spänningen släppte när hon insåg att han faktiskt tänkte så om barnen.

– Jag gick in i socialtjänstens system. Jag hade bara access till mina barn, men såg att deras moster, Molly, var registrerad som nätverksperson. Jag tog reda på var hon bodde och åkte dit med barnen. Hon bodde på ett hotell med sin väns kusin, Hans, som nu var hennes pojkvän. När jag knackade på öppnade han och såg misstänksam ut. ”Entschuldigung, kann ich Ihnen helfen?” frågade han.

”I… ich möchte… ich möchte nur mit Molly sprechen, bitte”, stammade jag fram.

Han pressade mig: ”Wer sind Sie, und was wollen Sie?”

Jag fick fram: ”Nur… die Kinder… äh…”

– Vänta, sa Lovisa. Du menar att han pratade tyska med dej. Pratar du tyska?

– Jo, ganska bra.

– Klart att du gör, sa Lovisa och skakade lätt på huvudet.

– Han ville bara veta vem jag var och vad jag ville, och jag fick knappt ur mig att det gällde barnen.

– Vad hände sedan då?

– Vid det här laget kunde Sonja inte hålla sig, utan hon ropade efter sin moster. Molly kom springande när hon kände igen rösten, och barnen sprang mot henne och kastade sig i hennes öppna armar. Jag förklarade för Molly vem jag var. Hon såg rädd ut, kanske arg, kanske sur. Hur skall jag kunna förstå det? Sedan förklarade jag vad jag ville.

”Allt jag vill är barnens bästa. Jag föreslår att du får umgås med barnen de närmaste dagarna och göra precis vad du vill. Enda villkoren är att jag är med och kan observera och att de sover hos mig. Det är ju trots allt jag som juridiskt har ansvaret för dem än så länge.”

– Wow, utropade Lovisa. Du lät Molly umgås med barnen, trots att du på så sätt riskerade att de skulle välja henne framför dej.

– Molly undrade detsamma och sa:

”Varför låter du mig umgås med dem? Jag trodde att du krävde vårdnaden också och att du är min fiende.”

”Fiende är ett starkt ord. Jag vill förstå vad du betyder för dem. Om jag ser att de hellre vill vara med dig, drar jag tillbaka mitt anspråk. Jag vill att du gör samma sak åt andra hållet. Låt barnen bestämma i stället för att vi bråkar i domstol.”

– Det var väldigt storstilat av dej. Du älskar barnen och ändå ger du Molly en chans hos dem.

– Jo, jag ville ju att det skulle vara barnens val och inte mitt. Molly tittade förvånad på mig och gick med på det. Under de följande dagarna satt jag ofta och tittade på dem när hon var på lekplatser, djurparker, snabbmatkedjor och allt hon ville göra med barnen. Det blev också gott om tid att prata med henne och med Hans. Jag insåg att hon hade vetat om sin systers alkoholproblem och nästan varit mer som en mor för barnen än deras egen mor.

– Det kanske var därför som hon stod ut med sin pojkvän, för att inte överge sina systerbarn.

– Jo, hon sa faktiskt det. Så med tungt hjärta meddelade jag min advokat och socialtjänsten att barnen har det bäst hos Molly. Det var uppenbart till och med för mig att de älskade sin moster väldigt mycket.

– Så, det var så du förlorade dem. Du typ gav bort dem.

– Jupp, Hans och Molly kom hem till mig tillsammans med Clara och Anders för att hämta dem. Jag hade packat alla deras saker och jag hjälpte till att lasta in allt i Hans bil. Clara var lite förvånad att det var så mycket, för hon hade inte sett några kvitton på allt jag hade köpt. Men det var ju

barnens saker som jag hade köpt till dem. När jag sedan skulle sätta barnen i bilen så kastade Sonja sig runt min hals.

”Wow, Sonja. Vad har jag gjort för att förtjäna en sådan här bamsestor kram?” frågade jag då.

”Tack Favvo Eli! Vi får åka med moster! Jag älskar dej. Men älskar moster mera.”

”Det är självklart, min ängel. Bli lycklig nu med moster.”

Till min förvåning så kastade sig även Karl över mig för första gången och gav mig en lika stor kram.

”Tack, Elias. Du tog hand om Sonja. Jag kunde inte. Och tack att vi får åka med moster.”

– Det måste ha känts skönt för dej ändå, sa Lovisa.

– Jo, jag fick lite tårar i ögonen. Sedan satte jag dem i bilen och såg dem åka iväg ut ur mitt liv. Sedan rusade jag in i huset utan att ens stänga dörren och kastade mig omkull på Sonjas säng och grät hejdlöst. Anders kom försiktigt in i rummet.

”Ursäkta mig, Elias, jag bara undrar…”

”Vad vill du, Anders?!” skrek jag. ”Du har slitit hjärtat ur bröstet på mig, skall du stampa på det också? Dra åt helvete med dig och kom aldrig tillbaka! Jag hatar dig!”

Lovisa såg chockat på Elias.

– Alltså, Lovisa, jag har aldrig fått ett sådant utbrott vare sig förr eller senare och aldrig använt såna hemska ord heller. Men jag var verkligen ur balans just där och då. Anders vände på klacken och gick. Jag stängde och låste ytterdörren för att sen återvända till Sonjas säng. Där låg jag i en hel vecka och kunde inte sluta gråta. Jag sjukskrev mig

från jobbet, åt inget, sov inget och gick bara på toa när jag måste och drack lite vatten där.

– Jösses, vad du måste ha mått dåligt där. Men jag förstår det, det var ju som om du hade förlorat dina egna barn.

– Precis. Nå, efter en vecka kontaktades jag av min chef som frågade hur jag mådde. Det var inga problem att vara fortsatt sjukskriven, men då krävdes läkarintyg. Så jag körde till vårdcentralen. Det var en kvinnlig läkare som skickade mig till en kurator, också en kvinna. Du vet hur besvärad jag blir av att prata med kvinnor, alltså andra än du förstås, så jag stammade mest och var nog rätt osammanhängande. Så kuratorn hämtade i alla fall en manlig kollega som satte mig i hans bil och körde raka vägen till psykakuten.

– Va! Psyket! utbrast Lovisa häpet.

– Japp, där fick jag träffa ännu en kvinna, rätt ung, så jag fick knappt fram ett ord. Hon beslutade att lagen om psykiatrisk tvångsvård var tillämplig och sen gick det väldigt fort. Plötsligt var jag inlåst i en madrasserad cell fylld med lugnande mediciner som gjorde mig helt borta. Jag förstod ingenting, och inget som någon sa där lät vettigt.

– Wow, vilken chock. Men varför, Elias älskling?

– Det undrade jag också. I journalen som jag läste senare stod det: ”Påtaglig suicidrisk”. Nåväl, efter flera timmar fick jag träffa Hugo, en äldre man som var psykiatriker. Han frågade hur jag mådde, men jag förstod inte riktigt frågorna, allt kändes förvirrat och abstrakt. Till slut frågade han ifall han fick läsa min journal och jag sa ja. Jag förstod inte varför han frågade. Han fick väl läsa den utan mitt tillstånd? Han

hummade och sa att han såg att jag hade fått en autismspektrumdiagnos och undrade ifall jag fortfarande har problem med det.

– Visst har du fått den diagnosen? frågade Lovisa.

– Jodå, på BUP, det fick jag ju bekräfta.

– Barn- och ungdomspsykiatrin?

– Exakt. Sedan var det som om han förvandlades till en annan person. Jag förstod plötsligt allt han sa och han är den första personen någonsin som har nått fram till mig fullständigt.

– Tja, förutom dina föräldrar och kanske mej.

– Han var den första. Punkt. Du är den andra. Tja, efter några dagar sa han att han hade hävt min tvångsinläggning men rekommenderade mig att ligga kvar, vilket jag gjorde. Jag fick veta att jag har depression. Läkaren sa att jag behöver medicin mot det och jag började ta den. Han fick en praktikant att hämta min bil på vårdcentralen och köra hem den och samtidigt kolla mitt kylskåp så att ingenting skulle bli gammalt där. Jag höll koll på honom i kamerorna.

– Hade du verkligen självmordstankar och hur länge låg du kvar på vuxenpsyk?

– Jag tror inte det, egentligen. Deprimerad definitivt. Tror mest att de missförstod mig. Jag låg där i lite mer än en månad totalt. Sedan fick jag rådet att åka hem med tydliga instruktioner om antidepressiv medicin och att försöka återgå till jobbet, eftersom struktur skulle göra mitt huvud mindre rörigt, förhoppningsvis även minnena av barnen.

– Så du började jobba på IT-företaget igen?

– Nope. När jag kom in i huset var det som om barnens rum drog in mig som en neodymmagnet, och jag fick en psykisk kollaps på tröskeln. Jag hämtade en yxa från förrådet och gick tillbaka för att hugga sönder allt som påminde om barnen. Sängar, bord, skåp, allting. För min inre blick blev det bara en hög med flisor kvar, till och med av sängkläder och madrass, vilket egentligen är omöjligt. Sedan tänkte jag att jag måste tända eld på flisorna också.

– Elias älskling…

– Fast då kommer ju rummet att brinna ner. Men det kändes bra, för barnens ande låg över rummet. Och om hela huset brann ner också, så var det kanske lika bra, för barnens ande fanns ju överallt i huset.

– Herregud! Men huset står ju kvar, så du hejdade dej?

– Jo, min AST-hjärna kickade till slut in och fick mig att inse att ingenting av det skulle hjälpa, förutom att jag blev hemlös också. Jag satt på tröskeln med yxan i knät och försökte komma på en lösning. Till slut insåg jag att det bara fanns en enda sak att göra.

– Vad var det? frågade Lovisa oroligt.

– Jo, jag tog med yxan ut i förrådet igen, satte mig i bilen och körde ner till socialtjänsten och bad om att få prata med Anders. Först bad jag om ursäkt för mitt dåliga uppförande förut. Han var väldigt förstående och sa att han hade förstått att jag hade sagt det i affekt. Sedan frågade han vad han kunde hjälpa mig med.

– Bara så där? Det visar att han är en bra chef.

– Det är han fortfarande. Jag sa att jag behöver barn. Andra barn. Nya barn. Barn som jag kan ta hand om i stället för dem jag just har förlorat. Han förklarade att det var därför han kom in till mig, för att fråga om jag ville bli familjehem för andra barn. Men jag ville verkligen inte det.

– Du är rädd för en upprepning, inte sant?

– Exakt. Det var då han föreslog jourhem, alltså någon som kan ta hand om akut omhändertagna barn i upp till några månader. Jag accepterade med glädje, men jag ville bara ha dem högst två till tre veckor och han gick med på det. Sedan sa han att det fanns en liten pojke i ett annat rum som akut behövde ett jourhem.

– Det var väldigt fint av Anders, kommenterade Lovisa. Han verkar vara en fantastisk person.

– Håller med. Sagt och gjort. Den där pojken följde med mig hem. Jag begärde tjänstledigt från mitt IT-jobb och fokuserade bara på barnen. De kom i strid ström. Jag kan inte förstå hur det kan finnas så många föräldrar som missköter sina barn.

– Det är tyvärr vanligare än många tror.

– Tja, sen fick jag en gång för många barn, fem stycken, men Anders löste det och jag hade ’bara’ fyra barn, tog dem till en butik, fick syn på en otroligt vacker tjej, och du vet vad som hände sen, inte sant?

– Wow, vilken fantastisk historia, Elias älskling. Det är så underbart att se dej med barn så här. Jag älskar dej så mycket, efter allt det här. Samtidigt så har det blivit sent, så jag bör nog åka hemåt. Får jag komma tillbaka i morgon?

– Du vet svaret, så jag förstår inte varför du alltid frågar, log Elias.

– Då syns vi i morgon. Men innan jag går… Nästa helg är ju påskhelgen och jag brukar hälsa på hos mina föräldrar då.

– Alltså, jag har ingen sorts ensamrätt över dig. Om du vill besöka dina föräldrar, kanske sova över där några dagar eftersom de bor långt bort, så skall jag inte hindra dig.

Lovisa blev alldeles varm i kroppen. Inte nog med att han tydligt visade att han också accepterade hennes behov, utan även att han faktiskt kom ihåg att hon berättat hur långt borta hennes föräldrar bor.

– Följ med, vetja. Jag skulle bli så glad om du följer med till mina föräldrar och låter mej presentera dej för dem.

Elias tvekade och hon förstod att det var lite framfusigt.

– Du behöver inte svara nu, men tänk på saken till på lördag. Jag brukar åka dit efter lunch och fram till dess kanske du kan bestämma dej? Jag vill så gärna att du följer med mej.

Lovisa gick därifrån med hjärtat bultande så hårt att det nästan gjorde ont. Vilken överraskning hennes mamma skulle få när hon fick träffa denna underbara man! För Elias växte dock paniken inför att redan träffa hennes föräldrar.

✯ ✯ ✯

8

Nästa dag var en söndag, och Lovisa kom som vanligt på förmiddagen. Hon kände på något sätt att Elias hade blivit mer reserverad sedan gårdagen. Hon var lite konfunderad med tanke på att han hade varit så öppen dagen innan och delat med sig av så intima detaljer. Men hon skakade av sig känslan och gick på som hon brukade.

– Förresten, Elias älskling, så har jag en tjejträff med mina väninnor i kväll, så jag lär gå tidigare än vanligt om det är okej med dej.

– Som jag sa i går så har jag ingen sorts ensamrätt över dig, så du behöver inte fråga.

Så Lovisa lämnade honom tidigt på eftermiddagen och gick till sin väninnas lägenhet där de andra redan hade kommit. Så snart hon kom in så utbrast en av dem:

– Herregud, Lovisa, du lyser som en sol idag! Är du förälskad igen?

– Förälskad, inte ens nära. Jag är tokkär i den här killen jag träffade för några veckor sedan. Sedan har vi umgåtts varje dag hela veckan och jag har redan bestämt att han är mannen i mitt liv! Vi kommer att hälsa på hos mina föräldrar till påsk, så snart kommer de också att se hur fantastisk han är.

– Wow, det låter fantastiskt. Du har ju inte haft sån tur förut i kärlek, så lycka till denna gång.

– Jo, den här gången kommer det att fungera. Det är jag övertygad om.

– Vänta ett tag, Lovisa! Vad sa du egentligen nyss? Du har bara umgåtts i en vecka och ska redan presentera honom för dina föräldrar? Alltså, jag väntade flera månader innan jag gjorde det med min kille! Vill du skrämma bort honom direkt, din tokstolle?

– Det kan väl inte vara en så stor sak att bara hälsa på hos mina föräldrar.

– Inte? När en tjej vill presentera sin kille för föräldrarna så är det en stor sak för honom. Som om det är en **done deal** redan. Är du säker på att han är lika kär i dig som du i honom?

– Nja, kanske inte. När jag tänker på det var han lite reserverad idag.

Nu började alla hennes väninnor överösa henne med kommentarer om hur korkat det var att ta med honom till hennes föräldrar redan efter en vecka. Lovisa insåg att de hade rätt, med tanke på Elias tystlåtenhet tidigare.

Nästa dag kom hon hem till honom efter jobbet som vanligt. Det första hon sa var:

– Jo, Elias älskling, jag har tänkt lite. Du kanske inte är redo att träffa mina föräldrar, så du behöver inte följa med. Jag vet att jag är lite för spontan ibland, så ursäkta mej.

– Visst, inga problem, svarade han.

Veckan gick och hon trodde att det hela var ett avslutat kapitel. Men när hon kom hem till Elias på påskaftonen så lade hon märke till att det stod en övernattningsväska i hallen.

– Vad är det där för väska, Elias älskling?

– Jo, om vi skall till dina föräldrar idag så lär vi sova över, och jag behöver lite ombyte och andra pryttlar.

– Men jag sa ju att du inte behöver följa med. Det kommer du väl ihåg?

– Jo, det sa du. Men du sa inte att du inte **vill** att jag följer med. Men om du inte vill längre, så stannar jag hemma i stället.

– Nej, jag vill, men du behöver inte… Wow. Du är helt otrolig. Jag blir så kär i dej av det här, Elias älskling. Du vet att du inte behöver komma, och du vill nog inte själv, men du gör det i alla fall för att jag råkar vilja det.

– Mm. Jag gillar ju att vara med dig och skulle sakna ditt sällskap om du vore borta flera dagar.

Så på eftermiddagen satte de båda sig i Elias bil och körde iväg. Lovisas föräldrar bodde nästan tre timmar bort, men samtalet i bilen flöt rätt bra. Hon pratade på lite extra för att distrahera honom, eftersom hon trots allt inte var säker på att han var bekväm med att träffa hennes föräldrar.

Till slut var de ändå framme. Lovisa gick mot dörren medan Elias tog ut deras väskor och kom lite efter. Plötsligt slogs dörren upp och en väldigt stilig man kom ut.

– Hej, det måste vara du som är Lovisa. Jag heter Steve och din mamma har berättat allt om dig, visat bilder och filmer, och så här intresserad är jag av dig.

Han tog tag i hennes ansikte och försökte kyssa henne. Hon slet sig loss och gav honom en örfil som fick det att ringa i hans öron.

– Vad fan är det för fel på dej?! Rör mej inte! Ta bort händerna från mej, din jävla äckliga idiot, innan jag gör något du kommer ångra!

Hon såg sina föräldrar i dörren som tittade lite chockade på hennes reaktion.

– Älskade Lovisa, sa hennes mamma. Du behöver inte vara så aggressiv. Jag tänkte att Steve och du kanske kan bli ett bra par. Jag vill bara att du också ska få uppleva lycka, och dina pojkvänner har inte fungerat som du vet.

– Vad i helvete håller du på med, mamma?! Har du tappat förståndet fullständigt? Får jag presentera Elias Niklasson, som är min nya **pojkvän!**

Hon pekade på Elias som hade fryst fast i marken. Lovisas mamma såg bestört ut när Lovisa snurrade runt medan hon skrek åt Elias:

– Kom, Elias älskling, vi åker härifrån. Nu!

Hon öppnade bildörren igen och satte sig, och Elias gick runt och satte sig på förarplatsen.

– Vad väntar du på? KÖR HEM IGEN, skrek Lovisa.

– Alltså… väskorna… är kvar där ute… stammade Elias.

– Hämta dem då och kör!

Plötsligt slets en av bakdörrarna upp och Lovisas pappa hoppade in utan inbjudan. Han ignorerade Lovisas protester och sa med sin mjukaste röst:

– Ursäkta mig, men jag vill bara säga någonting. Herren vet att vi båda är glada att du äntligen har hittat en pojkvän, Lovisa. Hej på dig, förresten, jag heter Kenneth, Lovisas far.

Han sträckte ut handen mot Elias som bara drog åt sig sin hand utan att acceptera handslaget.

– Jag förstår, Elias, att det här måste vara en chock för dig. Steve gav Karin hela skulden och for iväg i ilska, så honom slipper vi nog se igen. Men sanningen är att hela idén med honom var fel från första stund, och för det ber jag om ursäkt å hennes vägnar. Lovisa, älskling… jag bönfaller dig, snälla, låt inte påskhelgen förstöras genom att du lämnar i vredesmod.

– Det är inte jag som förstör något, skrek Lovisa. Det är mamma, och det vet du.

– Jag förstår, svarade Kenneth med ännu mildare röst. Men Steve är borta, och det är bara mamma du är arg på.

Kan du åtminstone försöka att lugna dig lite, trots att du har all anledning att vara ursinnig? Du vet att påsken är viktig för mig, för den handlar om Jesu Kristi uppståndelse. Jag lämnar er nu i fred att prata, men snälla… tänk på vad jag har sagt.

Kenneth lämnade bilen och Lovisa tittade på Elias. Han såg livrädd ut. Hon insåg att hans AST gjorde att kaos och höga röster var svåra att hantera. Hon andades djupt några gånger för att lugna ner sig lite. Hon ville inte förlora Elias!

– Elias älskling. Jag ber om ursäkt för det här. Snälla!

– Jag accepterar inte din ursäkt!

– Oj, jag förstår, men snälla, jag vill inte förlora dej nu.

– Jag accepterar inte din ursäkt, för du har inte gjort något fel. Du kan inte be om ursäkt för någon annans fel.

– Tack för det, suckade hon lättat. Men jag ber om ursäkt för att jag skrek åt dej, för du har ju inte heller gjort något fel. Men jag förstår att du mår väldigt dåligt av det här och att jag borde kolla med dej också. Så nu… hur tycker **du** att vi ska hantera det här?

Elias satt länge och försökte få ordning på sin andning medan Lovisa gjorde sitt bästa för att också lugna ner sig. Till slut svarade Elias:

– Jo, alltså, min första tanke är att vi skall springa bort härifrån så långt som möjligt och aldrig komma tillbaka hit. Men du vet att hon inte är någon främling som du kan vända ryggen till för alltid. Det är din egen mor och du måste försonas förr eller senare. Idag, i morgon, nästa vecka, nästa månad eller nästa år. Men ju längre du väntar, desto sämre

kommer både du och hon att må. Så du borde faktiskt försöka försonas här och nu för att minimera skadan.

Lovisa tittade förvånad på honom. Hon funderade på vad han hade sagt och nickade sedan när hon insåg att han hade helt rätt.

– Du har förstås rätt, Elias älskling. Men jag kommer att skälla på henne ändå först, för det är sån jag är.

– Självklart, men tänk på hur ditt huvud är konstruerat.

– Vad menar du?

– Du har en mun och två öron. Det betyder att du skall lyssna dubbelt så mycket som du pratar. Och du bör verkligen lyssna och se hennes sida också. Är hon genuint ond, eller gjorde hon fel av omtanke?

Lovisa tittade på Elias som om hon aldrig sett honom förut. Hon insåg att hon trots allt hade en hel del att lära sig av honom.

– Wow, du har rätt, men jag kommer att säga vad jag tycker i alla fall.

– Klart du skall göra det. Försök bara göra det privat, för jag ser genom fönstren att det är en hel del personer där inne. Inget blir bättre av att skämma ut henne inför alla andra. Slutligen så är jag inte bekväm med att bli kallad för din ”pojkvän”, för jag tycker inte att vi känner varandra så väl.

– Okej, okej, Elias älskling, svarade hon betydligt lugnare. Vad ska jag kalla dej för då? Vi har väl en relation fortfarande?

– Jovisst. Du skulle kanske kunna kalla mig för ett ”pojkvänsprospekt”?

– Det låter bra, skrattade Lovisa. Och då blir jag ditt ”flickvänsprospekt”, inte sant?

– Japp. Ska vi gå in då?

– Det gör vi, men du kommer att bli lämnad ensam med alla medan jag pratar allvar med mamma.

– Jag är en vuxen man. Jag får väl hantera det.

Lovisa log och lämnade bilen igen och gick mot huset. Elias följde efter med väskorna. Lovisas föräldrar och gäster såg det med oro genom fönstret.

– Varning för explosion, vulkanutbrott och spräckta trumhinnor, sa en gäst som kallades Teddy, med ett snett leende. Lovisa är på väg in. Orkanstyrka, kategori fem!

Lovisa öppnade dörren och gick in med flammande ögon. Direkt innanför dörren stod hennes föräldrar oroliga och resten tittade på från dörren till vardagsrummet.

– Mamma! Du och jag: mitt rum nu!

Till allas förvåning så gick de båda in i Lovisas tidigare rum utan utbrott. Alla hade förväntat sig ett pandemonium i hallen. Elias gick försiktigt in med väskorna medan han tittade oroligt på alla människor. Lovisas pappa visade in honom i vardagsrummet där han hittade en ledig stol.

– Jisses, Lovisas pojkvän. Inte dåligt. Hej, mitt namn är Theodor, men alla kallar mig Teddy. Jag är Lovisas odåga till kusin och hennes bästa vän.

Han sträckte fram sin hand, men Elias lade bara sin högra hand mot sitt bröst i hjärthöjd och nickade. De andra presenterade sig i tur och ordning:

– Viktor. Jag är Lovisas kusin. Det här är min fru, Viola.

– Hej, sa Viola vänligt och nickade mot Elias.

– Oskar, Lovisas lillebror, sa nästa person.

– Och jag är Maja, sa kvinnan bredvid honom med ett leende. Jag är hans flickvän.

Elias var orolig över att det var så många. Sju personer i rummet, räknade han snabbt, inklusive honom själv. Alla verkade stirra på honom, och han vred sig i stolen. Rösterna steg i en enda röra kring Steve och Lovisa. Hur kunde Steve tro att han gjort rätt? Hur arg var Lovisa egentligen? Ljudnivån blev olidlig.

– Nu får ni lugna ner er allihop. Vi kommer att få reda på allt om en stund. Jag är mer orolig för Karins säkerhet.

– Jag är inte orolig, svarade Kenneth. Jag hör inte ens höga röster från rummet. Kanske har Lovisa kontrollerat sig.

– Det är möjligt, lika möjligt som att påskharen kommer snart, kommenterade Teddy torrt.

Efter en kvart så kom Lovisa och Karin ut från rummet och anslöt sig till resten. Lovisa satte sig bredvid Elias på en egen stol, men flyttade den till allas förvåning några decimeter bort från Elias stol. Efter en kort, pinsam tystnad sa Lovisa:

– Lugn, allesammans. Mamma och jag är vänner igen.

– Skönt, sa Kenneth. Din pojkvän ser rätt obekväm ut av allt det här, vilket inte alls är konstigt.

Elias vred snabbt på huvudet och tittade på Lovisa som förstod direkt.

– Alltså, Elias är inte min pojkvän egentligen. Han är än så länge mitt pojkväns**prospekt**. Vi har trots allt bara känt varandra i fyra veckor.

– Två, invände Elias.

– Visst, i två veckor. Men jag har redan bestämt mej för att han är mannen i mitt liv. Så passa er bara för att försöka skrämma bort honom, för då får ni med mej att göra!

– Vänta ett ögonblick, sa Teddy. Är det två eller fyra veckor? Och Elias, vad har du gjort med Lovisa? Jag har aldrig sett henne ge med sig för någon!

– Alltså, så här är det, fortsatte Lovisa. Vi träffades för fyra veckor sen, men vi har umgåtts regelbundet i två veckor. Så på ett sätt har vi båda rätt.

– Alright, det förklarar det, svarade Teddy. Men Elias… vad jobbar du med?

– Öh… barn mest…

– Barn? Vilken utbildning? sa Maja.

– Eh… system… programmerare…

– IT och barn? Det är lite motsägelsefullt, sa Viktor.

– Har IT-jobb också…

– Vadå, IT eller barn? sa Oskar.

– Vem jobbar du för? frågade Kenneth.

– Jo… Silent Pixel IT… deltid…

– Deltid? Hur bor du då? sa Viola.

– Hus…

– Är du händig? frågade Oskar.

– Tja…

Elias blick flackade. Han sökte efter någonstans att landa.

– Flytta ihop? sa Viola.

– Nja…

– Barn då? Lovisa älskar barn! sa Teddy.

– Eh… jag… ja… alltså…

– Hallå, **hallå**, **HALLÅ**! Sluta nu, skrek Lovisa. Vad är det här för tredje gradens förhör?! Ska ni skrämma iväg Elias redan?! Vill ni verkligen bli ovänner med mej?!

– Oj, ursäkta, Elias, sa Teddy. Vi är bara så nyfikna på dig, för jag har nog aldrig sett Lovisa så uppspelt över en kille förut. Inte för att hon inte har haft pojkvänner förut.

– Öh, visst… sa han.

Elias flackade med blicken och blev tyst. Det var uppenbart att han var besvärad. Han kunde bara inte fokusera på någon specifik och att titta någon i ögonen gick bara inte. Han tittade på Lovisa och slog ner blicken som han brukade. *Nej, jag stirrar på hennes bröst*, tänkte han. *Det är ju en massa folk här!* Hans blick flackade vidare mot bordet, golvet och till slut hans egna händer.

– Lovisa, älskling, kan du hjälpa mig med en sak i köket? frågade Karin.

– Visst, mamma, inga problem.

De gick ut i köket, men Karin verkade inte behöva hjälp med något utan frågade sin dotter.

– Lovisa… alltså, jag undrar bara… Elias, har han någon diagnos eller så?

– Mamma! Sluta! Tror du verkligen att jag skulle avslöja något sådant? Du vet att jag hatar att skvallra. Om du vill veta om han har psykiska problem så får du fråga honom!

– Oj, ursäkta. Jag fortsätter visst att göra bort mig idag.

– Det enda du behöver veta om honom är att jag har bestämt mej för att han är den jag vill leva mitt liv med.

De gick tillbaka till de andra. Elias tittade på Lovisa och höjde lite på det ena ögonbrynet. Lovisa förstod direkt.

– Alltså, det var bara mamma som frågade om du är psyksjuk eller nåt, och jag vägrade förstås svara.

– Lovisa!

– Vaddå, mamma? Trodde du verkligen att jag inte skulle berätta för honom att du frågat?

Kenneth hoppade in för att deeskalera situationen igen.

– Hur går det med maten, älskling? Börjar det bli klart?

Lovisa andades långsammare, tacksam över Kenneths drag.

– Kycklingen behöver nog en kvart, en halvtimme till, svarade Karin.

– Jag ser fram emot maten. Gör inte ni andra det?

– Karins kyckling är alltid fantastisk, sa Teddy.

– AST, sa Elias.

Rummet blev fullständigt tyst och alla vände blickarna mot honom. Teddy blinkade förvånat.

– Vad sa du, Elias?

– AST. Jag har det.

– Vad är AST?

– Googla.

Teddy halade fram en telefon och knappade på den ett tag. Snart läste han upp vad han hittat på nätet:

– Jag hittade det. Så här står det. Låt mig läsa upp det här: ”Autismspektrumtillstånd (AST) är ett samlingsnamn för olika autismdiagnoser. Under beteckningen AST samlas exempelvis autism, autismliknande tillstånd och Aspergers syndrom”.

– Aha, du är en aspergare. Det märks på dig, men det är inget att skämmas över, sa Karin.

– Kan du förklara på ett medicinskt sätt vad som menas med autismspektrumtillstånd? frågade Teddy. Alltså inte något specifikt om dig, bara vad AST egentligen betyder.

– Lovisa? sa Elias medan han sneglade på henne.

– Alright. Jag beskriver alltså inte Elias utan bara AST, började Lovisa. Alltså, AST är tre bokstäver. Den första är A för **Autism**. Det kan innebära många saker. Som social interaktion, det kan vara svårt att läsa av vad andra känner och menar. Man uppfattas som okänslig eller socialt klumpig, men det handlar inte om att man saknar empati. Många känner faktiskt väldigt djupt, de uttrycker det bara annorlunda. Kroppsspråk, ansiktsuttryck och annan ordlös kommunikation är svåra att förstå. Jo, ögonkontakt är typ omöjlig. Man har svårt att inleda eller avsluta samtal. Men när man säger något är det rättframt och utan filter. Vad mera?

Lovisa funderade lite, som om hon ville få med allt.

– Jo, specialintressen som tar upp en stor del av tiden, och man har ett otroligt fokus på dem, men upplever att

förändringar är stressande. Man har svårt att bryta rutiner och reagerar starkt på ljud, ljus, lukt eller beröring. Generellt är man överkänslig för sinnesintryck, men ibland tvärtom. Man kan behöva mer stimulans än andra för att känna sig närvarande. Och svårt att skaffa vänner. Kan ha repetitiva eller stereotypa beteenden och följer regler minutiöst. Har jag missat något?

Elias ryckte på axlarna, men hon fortsatte innan han svarade.

– Vissa har svårt med pragmatiken i språket, alltså sarkasm, ironi och humor. Social flexibilitet kan vara svår, man förstår inte alltid hur andra ser på saker och ting. Planering och att påbörja eller avsluta uppgifter kan vara jobbigt också, arbetsminnet funkar inte alltid som det ska. Sömnen är ofta ett problem. Och när allt blir för mycket kan man antingen explodera eller stänga av helt. Men specialintresset kan göra en otroligt skicklig på vissa saker.

Lovisa funderade lite och fortsatte sedan.

– Det betyder däremot inte att Elias därför har allt detta, fortsatte Lovisa. För den andra bokstaven är S som i **Spektrum**. Varje individ är alltså unik, precis som med personlighet. Man kan inte veta exakt var på spektrumet någon ligger, vilka autistiska egenskaper man har eller hur starka de är. Så egentligen vet ni inte ett dugg om hur Elias faktiskt är utifrån allt detta.

Alla i rummet lyssnade intensivt, imponerade av att Lovisa visste allt detta så bra.

– Slutligen, och det här är viktigt, sa Lovisa med värme, så är den sista bokstaven T som i **Tillstånd**. Det betyder att det inte är en **sjukdom** i den meningen, utan ett sätt att tänka, känna och uppfatta världen som är lite annorlunda. Det är inte fel, bara annorlunda. Så kom inte här och klaga om ni ser något autistiskt hos Elias. Han rår i så fall inte för det, och jag älskar varje egenskap han har!

Tystnaden lade sig som en tung filt över rummet medan alla försökte ta in all information. Elias kände sig nästan illamående, men inget syntes på honom.

– Kanon, då vet vi, sa Teddy. Fine, cool, du är speciell alltså! Det måste du vara för att ha fångat Lovisas intresse så totalt. Du får vara precis som du är. Jag är säker på att du är helt fantastisk. Jag känner Lovisa. Hon skulle inte bli så här annars.

– Jag håller fullständigt med, tillade Kenneth. Var den du är, sådan som Gud har skapat dig. Men en sak begär jag av dig. Jag ser att Lovisa har fäst sitt hjärta vid dig, mer än jag någonsin har sett förut. Så länge du gör henne lycklig ska jag ta emot dig med öppna armar. Kan du lova mig det?

Elias såg osäker ut, men insåg att han måste svara.

– Det är planen i alla fall.

– Gott, då säger vi så. Älskling, borde inte maten vara klar vid det här laget?

– Oj, jo, det stämmer nog. Låt oss förflytta oss till köket för att äta lite påskmat.

Nu fick Elias äntligen respit från all uppmärksamhet. Det här hade blivit betydligt jobbigare än han hade kunnat ana.

Men maten var god och alla runt bordet började nu prata om andra saker. Ett par, som Elias förstod var Lovisas kusin Viktor och hans fru Viola, hade en liten pojke på tre år som fångade Elias intresse.

Efter maten gick alla vuxna tillbaka till vardagsrummet medan den lilla pojken, vars namn var Sebastian, fick vara i ett annat rum och leka. Alla började livligt diskutera diverse saker, så Elias zonade ut. Efter en rätt lång stund hörde han återkommande gnäll. Han tittade på Lovisa, som nickade. Omärkligt lämnade han vardagsrummet medan samtalet mellan de övriga växlade upp flera grader. De diskuterade allt möjligt, delvis hetsigt men ändå utan att bli ovänner. Efter ytterligare närmare en timme så frågade Karin till slut:

– Viola, hur är det med Sebbe? Borde han inte sova snart?

– Herregud, jag har glömt bort honom! Lustigt att han har varit så lugn hela tiden.

– Jag hörde honom gnälla lite för nån timme sen, sa Lovisa.

– Vad, och du sa ingenting! Vänta lite, var är din pojkvän nu?

– Pojkvänsprospekt. Och jag tror jag vet var han är.

Viola skyndade nerför korridoren till rummet där Sebastian var, med Lovisa hack i häl. Hon stannade abrupt i dörröppningen. Elias satt på en stol bredvid sängen och läste en saga för pojken som låg under täcket.

– Vad i hela friden händer här?

– Eli läser en saga för mej bara. Sen ska jag få go'nattpuss så jag kan sova.

– Vänta, nu! Du måste först borsta tänderna och ta på dig pyjamas!

– Men Eli hjälpte mej redan, ju! Titta här! Han lekte med mej också. Han är jättesnäll!

Sebastian lyfte på täcket och nog hade han pyjamas på sig. Viola sniffade och kände tandkrämslukt också.

– Du kan pussa mej också, mamma. Sen stoppar Eli om mej.

Förvånad, ja nästan chockad, pussade Viola honom och gick tillbaka till vardagsrummet tillsammans med en leende Lovisa.

Viola berättade vad hon hade sett Elias göra och fick åtskilliga förvånade ansikten. Lovisa utropade glatt:

– Förstår ni nu varför jag älskar honom?

– Du kan inte mena allvar att det som han gjorde är normalt? sa Viola. Jag menar, Sebbe brukar vara så blyg för främlingar annars.

– Jo, det är det här han gör. Han sa ju att han jobbar med barn, inte sant?

– Ja, men var? Dagis, som du? Lärare? Fritidsledare? Har han egna barn?

– Lugna ner er. Jag skvallrar inte, det vet ni alla. Om han vill berätta var han jobbar, så gör han det.

Samtalet om Elias ebbade ut och snart flöt det vidare. Viola och Viktor försökte lyssna för att höra ifall Sebastian blev orolig igen, men hörde ingenting. Så småningom kom

Elias omärkligt tillbaka och satte sig i stolen bredvid Lovisa igen. Ingen utom Lovisa såg honom först. Hon tystnade och tittade bara på honom med trånande blick. Teddy märkte att hon tystnat, följde hennes blick och insåg att Elias kommit tillbaka in i rummet.

– Jo, Elias, sa Teddy till slut. Vi undrar alla vad du jobbar med, du som verkar så bra med barn?

– Öh ... jo ... socialtjänsten antar jag.

– Åh, så du tar hand om tvångsomhändertagna barn, eller är det familjehem?

– Nja ... Inte bara tvångs...

– Alltså, flikade Lovisa in. Ibland behöver barn någon som tar hand om dem vid exempelvis en olycka eller sjukdom. Andra gånger är det en överenskommelse med föräldrarna, men visst förekommer tvång också. Som vid beroendeproblem eller försummelse.

– Wow, men är inte det jobbigt? sa Kenneth. Jag menar att barnen ibland måste vara traumatiserade.

– Inte ibland, säg alltid, fortsatte Lovisa. Men Elias är fantastisk på att lugna ner barn som är rädda eller blyga. Han gör dem harmoniska på typ fem minuter.

Elias kände sig besvärad av hennes ord, men visade ingenting utåt. Ändå insåg Lovisa det och bytte genast samtalsämne och snart kunde han zona ut igen. Efter några timmar så började gästerna droppa av. Snart var bara Teddy samt Viktor och Viola kvar, förutom Sebastian förstås. Karin frågade då Elias och Lovisa:

– Jag antar att du, Elias, sover i Lovisas rum i natt?

Elias ryckte till och tittade på Lovisa som genast kände vad han inte vågade säga.

– Alltså, Elias och jag sover inte tillsammans. Inte än. Han är inte riktigt bekväm med beröring. Jag tänkte att han kunde sova i gästrummet.

– Där sover ju Viktor, Viola och Sebastian.

– Vardagsrummet då?

– Där sover ju Teddy, du vet att han bor i samma stad som du gör.

Lovisa blev lite orolig och tittade på Elias.

– Jag kan kolla med motellet nere i byn, sa Kenneth. De brukar ha plats, annars kan jag leta vidare. Vi betalar naturligtvis, så det är lugnt.

– Vi löser det, sa Elias med oväntat bestämd ton.

– Men hur tänkte du lösa det, Elias älskling?

– Vi löser det, upprepade han med en ton som inte accepterade några protester.

– Visst, visst. Vi löser det då, svarade Lovisa. Kom hit, Elias älskling, så får du kolla i mitt rum.

Lovisas rum var inte särskilt stort och sängen var en normal 105-säng gjord för en person.

– Så, Elias. Vad är din plan?

– Jag har ingen.

– Men du sa ju att vi löser det, så du måste ha en plan.

– Nej, jag vet inte. Men när din pappa började leta efter hotell åt mig och erbjöd sig att betala, så blev det fel. Det här är mitt fel, och jag kan inte kräva att din pappa ska betala för att lösa det.

– Håller inte riktigt med, protesterade Lovisa. Det är mera mitt fel. Jag borde ha insett att gästrummet är upptaget.

– Alright, då är det vårt fel. Du tänkte inte på det, men samtidigt så visste du inte att jag skulle komma med, så det gör det till mitt fel. Låt oss komma överens om att det är **vårt** fel, så det måste vara **vi** som löser det. Jag får väl helt enkelt sova på golvet.

– Aldrig i livet. Jo, det är kanske vårt fel, men inte ska du behöva sova på golvet. Jag hämtar lite kuddar, så bygger vi en mur i sängen.

Lovisa brydde sig inte om att Elias protesterade utan gick in med liv och lust för att ordna sängen för två. Sedan borstade de tänder och lade sig fullt påklädda i sängen. I morgon var en annan dag. Fast inte riktigt den dag någon av dem hade räknat med.

✯ ✯ ✯

9

Lovisa vaknade på morgonen och funderade på var hon var nånstans. Visst ja, hon var i sitt barndomshem. Men vänta! Var var Elias? Hon tittade runt och fick syn på honom i andra änden av rummet, sovande på alla kuddarna som hon hade hämtat dagen innan.

– Elias, vakna! Jag sa ju att du inte ska sova på golvet!

– Åh, hej. Godmorgon. Jo, det är så att du sparkar, så jag flyttade ner hit för att kunna sova.

Lovisa kunde inte vara arg, utan skrattade bara åt hela situationen.

– Nåväl, men i natt är det jag som sover på golvet!

– Visst, om du vill så. Men är inte gästrummet ledigt i natt? Sebastian sa att de skulle åka hem idag.

Hon insåg att det troligen stämde, så de gjorde morgontoalett och gick ut i köket där de andra åt frukost.

– Jag antar att du redan har varit i kyrkan med mamma som vanligt, pappa? frågade Lovisa artigt.

– Ja, jag träffade Oscar där. Din mamma ville inte väcka er.

Elias var lika tystlåten som dagen innan. Efter frukosten åkte Sebastian hem med sin familj. Teddy körde också iväg för att hälsa på några gamla vänner i närheten. Snart satt de i vardagsrummet och Kenneth ville så gärna få reda på mer om Elias, men visste att det inte var lönt att fråga sin dotter om det.

– Elias, jag hyser alltjämt en viss oro kring huruvida du är den rätte för min dotter. Samtidigt har jag fått lära mig, och inte utan smärta, att en far inte äger sina barns val. Lovisa är en vuxen människa, och det är hon själv som måste vandra den väg hon tror är utstakad för henne. Den insikten har livet lärt mig den hårda vägen.

– Just det, pappa, glöm inte det.

– Men det finns två frågor som jag gärna skulle vilja ställa till dig, Elias. Du behöver inte besvara dem idag, men jag skulle uppskatta att få höra svaren när tiden är mogen. Den första frågan är hur du, som är expert på datorer, börjar jobba med barn. Den andra frågan är av mer personlig natur: hur i all världen lyckades du charma min dotter så fullständigt?

Elias tittade ner på bordet och sa ingenting. Lovisa bröt tystnaden och klev åter in till hans försvar.

– Du vet, pappa, att du inte har något med det att göra. Om han vill berätta det så gör han det, annars får du leva med att du inte vet. Förstår du?

– Ja, min kära dotter, det förstår jag mycket väl. Det finns dock en sak som jag anser vara av största vikt, och som jag hoppas få klarhet i. Du är inte den mest talföre mannen, Elias, och det är inget fel i det. Alla människor är skapade olika. Men jag hoppas innerligt att du är öppen och ärlig mot Lovisa. En god relation bygger på sanning, förtroende och samtal. Utan sådant blir vägen svår att vandra tillsammans.

– Var inte orolig, pappa. Elias och jag pratar väldigt mycket när vi är ensamma, om allt och ingenting.

Lovisa styrde varsamt in samtalet på andra ämnen. Samtalet gick vidare och nästan en halvtimme passerade. Plötsligt sa Elias:

– Jo, jag jobbar för Silent Pixel IT som programmerare, men gillade inte att sitta i ett kontorslandskap.

Kenneth och Karin tystnade, förvånade över att Elias bröt tystnaden.

– Pandemin var bra eftersom jag fick jobba hemifrån. Men när den var över kände jag mig instängd och började promenera i ett skogsområde i närheten. Det var underbart att höra fågelsång, smådjur i buskarna och känna doften av blommor, blad och svettiga joggare.

– Svettiga joggare! utropade Karin.

– Ja, det var inte så kul, så jag gick djupare in i skogen och hittade ett par barn i en glänta. De var ensamma, smutsiga och tärda, så jag gissade att de hade rymt och bodde i skogen. Så jag använde allt mitt tålamod för att vinna deras förtroende, mest genom att ge dem mat. Efter flera veckor lyckades jag få dem att följa med mig hem. Sedan lät de mig ta med dem till socialtjänsten.

– Hade de rymt? frågade Karin.

– Jodå, deras föräldrar var alkoholister och dog oväntat. Barnen placerades i totalt 3 familjehem, men behandlades väldigt illa där. Sekretessen förbjuder mig att säga hur. Det ena ledde till det andra och plötsligt sa en chef på socialtjänsten att jag skulle bli ett familjehem för barnen. Jag fick en chock, men kunde inte svika dem. Efter några månader insåg jag att jag var upp över öronen förälskad i dem, som om de vore mina egna barn.

– Wow, har du kvar dem fortfarande?

– Nope, en moster dök upp och begärde vårdnaden. Efter mycket vånda insåg jag att barnen hade det bättre med henne, så jag lät det ske. Jag mådde så dåligt att jag fick sjukskriva mig. Efter en vecka krävde min chef på Silent Pixel ett läkarintyg, så jag gick till vårdcentralen. När de hörde mitt problem körde de mig till psykakuten på grund av suicidala tendenser. Där beslutades det om psykiatrisk tvångsvård och jag fick lugnande medicin. Det tog över en månad innan jag ansågs kunna åka hem. Fast jag bröt samman när jag såg barnens rum och fick destruktiva tankar.

– Herregud, hur destruktiva?

– Att bränna ner hela huset. Men jag samlade mig och gick tillbaka till socialtjänsten och bad om fler barn, fast inga långvariga för att inte bonda igen. Så jag blev jourhem i stället och begärde tjänstledigt från Silent Pixel. En dag hade jag redan två barn när jag fick tre till, varav en tonåring. Jag hade inte ens sängar för alla, så tonåringen fick ligga på soffan. Det blev kaos, och jag kunde inte ens handla mat. Så jag mailade min kontakt på socialtjänsten och meddelade att jag slutar som jourhem och kontaktade Silent Pixel för att avsluta min tjänstledighet.

– Men jag trodde att du fortfarande jobbar åt soc? sa Karin förvånat.

– Jo, chefen reagerade starkt på mitt e-mail och kom hem till mig för att lösa situationen. Han erbjöd ett guldkantat avtal: dubbelt så högt arvode som normalt, nästan lika mycket som jag hade på Silent Pixel. Dessutom fick jag en hel del särskilda AST-anpassningar, som regler för hur de får kontakta mig. Jag skulle ha ansvar för två eller högst tre barn åt gången under två till tre veckor. Han ringde till och med min chef på Silent Pixel IT och förhandlade fram att jag jobbar 10% där.

– Han var verkligen angelägen om att behålla dig.

– Mm. Jag skrev på och han lovade att ta med de tre senaste barnen. När han berättade det för barnen och tog fullt ansvar, hämtade tonåringen direkt sin väska och följde med. Han lovade att lösa även två av de fyra yngre barnen innan dagen var slut.

– Sedan blev det lugnare, eller? sköt Karin in när Elias hämtade andan och drack lite.

– Tja, jag gick in i vardagsrummet för att lugna ner mig lite. Då kom alla fyra barnen in och tittade på mig. De lovade att sköta sig och bönade om att få vara kvar tills det fanns en permanent lösning. Vem kan motstå åtta bedjande barnaögon? Inte jag i alla fall, så jag messade chefen att jag behöll alla barnen. Dagen efter tvingades jag gå och handla, så jag tryckte in fyra vilda, små barn i bilen och körde till en affär. Precis när jag kom in frös jag fast, för jag fick syn på den vackraste kvinnan jag någonsin har sett.

– Håll igen lite! Säg inte så framför din flickvän! utropade Karin.

– Flickväns**prospekt**. Och hon vet. Tja, kvinnan såg att jag glodde och krävde att få prata med mig. Hon lurade mig till McDonald's nästa dag genom att föreslå det framför barnen. Där presenterade hon sig och sa att hon ville gifta sig med mig och bilda familj.

– Va! Var det första hon sa? Vilken galenpanna!

– Just så kände jag. Hon är totalt från vettet. Jag blev så klart rädd och försökte värja mig, men hon lyckades ändå sno min telefon och mitt nummer. Två veckor senare ringde hon på hemma hos mig. Hon vägrade absolut att lämna mig i fred och ville släpa med mig till sina föräldrar. Så ytterligare två veckor senare landade jag alltså här.

– Vänta lite! Vad menar du? Är det Lovisa som är den galna kvinnan från affären?

– Just så. Helgalen, det är vad hon är. Fast på ett rätt trevligt sätt ändå.

Lovisas föräldrar tittade häpet på både Lovisa och Elias utan att komma på vad de skulle säga. Till slut utbrast Kenneth:

– Nåväl, detta har skakat mig ända in i själen. Låt mig förklara varför. I går satt du här, Elias, och grymtade fram enstaka ord som en imbecill, Gud förlåte mig, och nu väller det plötsligt ur dig en hel, lång och sammanhängande berättelse. Det är som om Herren har löst din tunga. Sedan är jag skakad över det som har drabbat barnen du fann. Herrens vägar är sannerligen outgrundliga. Men mest skakad är jag ändå över att du så öppet bekänner inför oss att du drabbades av en psykisk kollaps.

– Det är otroligt hur en kvinna kan påverka en man, eller hur, log Elias.

– Jo, jag antar det. Jag har en allvarlig fråga till dig, och jag ber dig svara uppriktigt. Att Lovisa älskar dig råder det ingen tvekan om, det ser var och en som har ögon att se med. Men jag måste veta om du älskar henne tillbaka, av hela ditt hjärta.

– Definiera kärlek!

Lovisa gapskrattade åt kommentaren. Hennes föräldrar tittade på henne och undrade vad som var så roligt.

– Det är så typiskt för Elias, den kommentaren. ”Definiera kärlek”. Hur tror ni att någon med autism kan förstå vad som menas med kärlek? Kom igen nu, pappa! Definiera!

– Förvisso, sa Kenneth. Jag inser att det är svårdefinierat, men man förstår intuitivt vad det är ändå, inte sant?

– Inte om du är på autismspektrumet. Inte sant, Elias?

Elias tittade på sin telefon, som hade plingat. Sedan tittade han upp igen.

– Jo, så är det nog. Alltså, efter bara ett par dagar med Lovisa kände jag mig bekväm med henne. Det har jag aldrig känt med någon annan kvinna. Är det kärlek?

– Det är ett tydligt tecken i alla fall, svarade Kenneth.

– Hon sa för en vecka sedan att hon **vill** att jag skall följa med hit, men att jag inte **behöver** det. Men ändå följde jag med, bara för att hon ville det. Är det kärlek?

– Det låter definitivt som kärlek, att vilja göra en annan person till lags. Men om du nu älskar henne, varför envisas du med att kalla henne för ”prospekt” hela tiden?

– Jo, det beror på…

Elias tystnade. Telefonen plingade igen och han kastade en snabb blick på den och knappade in ett svar.

– Jag bör nog inte svara på den frågan, fortsatte han.

– Det är helt okej, vad det än är. Jag dömer ingen.

– Nja… det är inte direkt smickrande…

– För vem?

– För mig.

– En man som erkänner sina svagheter har mitt fulla förtroende. Säg det.

– Det låter som något man säger precis innan man blir arg.

– Nej. Jag lovar inför Gud att inte bli arg. Varken på dig eller på Lovisa.

– Okej då. Jo, jag tänker så här: att jag är övertygad om att Lovisa kommer att lämna mig så småningom, och om jag då har engagerat mig för mycket och blivit upp över öronen tokförälskad i henne, så är jag rädd att jag hamnar på psyket igen när hon sedan lämnar mig. Eller värre…

– Vad i Herrens namn är det du sitter där och säger?! röt Kenneth. Försöker du vältra över någon sorts ansvar och hota med självmord om du blir lämnad? Hur kan du…

– Pappa, HÅLL TYST! Bara lägg av!

Kenneth fick ett irriterat ansiktsuttryck och tittade på sin dotter, som fortsatte argt:

– Du hörde själv vad Elias sa. Han ville inte säga det, men du tvingade honom. Och du lovade att inte bli arg. Jag tycker inte heller om det han sa, men jag älskar det faktum att han alltid är rak utan filter. Så acceptera det!

Kenneth tittade på henne och nickade långsamt.

– Nåväl, du har rätt, Lovisa, älskling. Jag ber om ursäkt, Elias. Du sa faktiskt att du inte ville berätta det. Det är bara så sorgligt att du måste känna så.

Elias hade blivit disträ och satt med telefonen i handen och skrev frenetiskt på den. Det kom flera meddelanden som han besvarade. De andra tre funderade över vad han gjorde, för det var lite oartigt. Plötsligt lämnade Elias över telefonen till Lovisa.

– Vad tycker du jag skall göra, Lovisa? Kolla här vad Anders skriver!

Lovisa läste alla meddelanden och Elias svar. Sedan sa hon frankt:

– Vi åker hem nu, direkt.

– Vänta lite, Lovisa, sa Kenneth snabbt. Bli inte arg nu igen. Jag har bett Elias om ursäkt.

– Det handlar inte om det. Elias har fått sms från socialtjänsten: tre barn på polisstationen som måste tas om hand, direkt! De är tydligen helt utåtagerande och skogstokiga. Elias har försökt avvärja det och har sagt att det är långt bort med mera. Men tydligen är alla andra som skulle kunna ta hand om barnen utomlands. Det är Elias eller ingen. Så vi åker nu. Barnen är viktigare.

– Du behöver inte följa med, Lovisa. Jag kan åka själv.

– Nej, det är lika bra att jag följer med dej.

– Jag vill att ni båda skall förstå att det här inte handlar om er, eller något ni sagt eller gjort, förklarade Elias. Det handlar bara om tre utåtagerande barn som mår dåligt. Jag hoppas ni kan förstå det. Vi hade planerat att stanna till i morgon, men det här kom helt oväntat.

– Naturligtvis, Elias, svarade Kenneth. Gud välsigne det arbete du gör. Åk hem och ta hand om barnen. Vi förstår fullkomligt.

– Hur gamla är de egentligen och varför är de hos polisen? frågade Karin.

– De är 2 till 5 år. Varför de är hos polisen får jag inte säga på grund av sekretess.

– Självklart, du jobbar ju åt socialen, fortsatte Karin. Vi är väldigt glada att du trots allt valde att komma hit och hälsa

på oss. Men nu är det din tur att ta med Lovisa till **dina** föräldrar, inte sant?

Elias blev helt uttryckslös i ansiktet.

– Vi pratar inte om Elias föräldrar, sa Lovisa snabbt.

– Jo, jag menar bara…

– På allvar, vi pratar inte om dem! Ta det lugnt. Jag är inte alls arg, men nu måste vi åka. Det är långt hem och tre barn mår jättedåligt.

Elias och Lovisa packade snabbt ihop sina prylar och åkte iväg i bilen.

När de kommit en bit på vägen så sa Elias lite oroligt:

– Jag tror inte din far gillar mig.

– Du har nog rätt i det. Inte bara för hans sista utbrott, men jo, han känns lite tveksam. Men jag bryr mej inte.

– Nja, jo, jag lär ju knappast gifta mig med honom. Inte din mor heller, fast hon verkar mest störd över min diagnos.

– Bry dej inte om det. De måste bara lära känna dej bättre så ordnar det sig, ska du se. Och i värsta fall så vet jag att de kommer att acceptera dej oberoende av allt, eftersom de älskar mej och blir nöjda bara jag är lycklig.

Elias tystnade igen medan han funderade på vad Lovisa hade sagt. Det kändes så ologiskt att hon var beredd att ignorera sina föräldrar så där.

– Men, Lovisa! Vad sjutton är det du håller på med egentligen?

– Vad menar du, Elias älskling?

– Alltså, är jag genomskinlig för dig, eller? Du försvarar mig utan att jag visar med en min att jag är besvärad, men du ser det ändå. Som när de frågade om mina föräldrar.

– Skulle det vara dåligt ifall du vore genomskinlig för mej, eller?

– Dåligt? Skulle det vara **dåligt**? Det vore helt fantastiskt. Om du ser hur jag känner utan att jag behöver säga det… Alltså, wow, vilka möjligheter.

Lovisa blev riktigt upprymd och ville stryka honom över armen, men motstod frestelsen. Efter ett tag sa hon:

– Du vet, Elias älskling, du behöver inte prata med mej om dina föräldrar, men om du gör det så kommer jag att lyssna intresserat och inte komma med förebråelser.

– Jag vill helt enkelt inte. Det kommer bara att göra mig ledsen och just nu vill jag vara lycklig. Lycklig med dig.

Lovisa log så att hela ansiktet lyste upp.

– Det är helt okej. Men vet du vad? Jobbiga saker är lättast att berätta för någon som gör dej lycklig, för då går det över mycket fortare. Och det gör ju jag, eller hur?

– Kanske, men jag vill ändå inte.

– Känn inte att jag tvingar dej. Om du aldrig vill prata om dem så är det helt okej också.

Elias funderade på ifall Lovisa kanske hade rätt, men sa ingenting.

– Men jag undrar en helt annan sak, sa hon efter en stund. Det är helt okej ifall du säger nej, och sådär. Kan jag få vara med hos polisen när du hämtar barnen? Det skulle vara underbart att se hur du gör!

Elias satt tyst ett tag men svarade sedan.

– Om du skulle göra det, så måste du lova att inte blanda dig i vad jag gör och följa exakt vad jag gör. Jag menar inte att jag är bättre än du.

– Det är jag säker på att du är, Elias älskling.

– Mja, men om du vill klaga eller tillrättavisa mig så får du gärna göra det. Men då måste du göra det efteråt, och inte så att barnen hör. Jag är vidöppen för konstruktiv kritik, men får inte bli störd när jag gör min grej.

– Jag lovar, Elias älskling. Det är inte så att jag vill visa hur du ska göra, jag vill bara tyst observera.

Elias sneglade på Lovisa och svarade:

– Okej, visst. Det är dock polisen som avgör om de godkänner det. De är restriktiva, särskilt på helger.

– Självklart, Elias älskling. Men säg ingenting om att jag egentligen inte ska vara där eftersom jag är förskolelärare.

– Jag vill inte ljuga.

– Det vill jag inte heller. Du kan bara generellt fråga ifall jag får komma in, utan att specificera min roll. Vad sägs om det, Elias älskling?

Elias kände sig lite besvärad av att hon ständigt kallade honom för ”älskling”, men protesterade inte, för det kändes samtidigt lite bra.

✯

Efter flera timmar kom de fram till polishuset. Elias gick fram till en porttelefon och ringde på.

– Hej… jag heter Elias. Jourbefälet Jan vet att jag kommer.

Snart öppnades dörren och Jan kom ut.

– Välkommen hit! Från socialtjänsten, hoppas jag.

Elias ignorerade hans utsträckta hand och visade upp sitt körkort. Jan tittade på det en stund och nickade.

– Perfekt, det stämmer med uppgifterna som jouren på soc skickade.

– Är det okej att Lovisa följer med in?

– Självklart, ju fler ni är, desto lättare, antagligen. Barnen är helvilda och lär bli en riktig utmaning för er.

Elias och Lovisa visades in i ett rum med en soffa och några stolar. Det fanns tre barn och fyra poliser i rummet. Poliserna höll hårt fast barnen som sprattlade och försökte slå sig fria. Elias ställde sig precis innanför dörren och sa:

– Alla andra vuxna utom Lovisa lämnar rummet nu!

– Glöm det, sa en av poliserna. Vi är här för din säkerhet.

– Jag sa: ”Alla andra vuxna lämnar rummet!”

Lovisa stirrade häpet på Elias, som på ett ögonblick hade förvandlats från sitt vanliga, osäkra jag till en man med fullständig och oväntad auktoritet.

– Det här är en polisstation. Du bestämmer inte här!

– Befäl Jan, är dessa barn gripna eller skall de förhöras?

– Nej, ingetdera.

– Så vem har bestämmanderätt över dem, polisen eller socialtjänsten?

– Det vet du redan, eller hur?

– Ja, det vet jag. Då beordrar du dina mannar att lämna rummet innan jag anmäler dem för misshandel eller övergrepp mot barn.

– Ni hörde vad socialtjänsten sa. Vi lämnar rummet!

– Lycka till med dessa vildhjärnor, ropade en polis från dörren när de gick ut.

Alla poliser lämnade rummet och barnen började sprattla, skrika och kasta sig mot allt i rummet. Elias satte sig på golvet nära dörren med korslagda ben, och Lovisa satte sig bredvid honom. Sedan talade han lugnt och lågmält med barnen.

– Hej, mina änglar. Jag heter Elias och kommer från socialtjänsten. Jag skall hjälpa er härifrån och se till att ni får det ni vill ha. Om ni bara lugnar er lite och berättar vad ni vill, så hjälper jag er. Jag vill bara säga att jag aldrig ljuger, så om ni har några frågor så svarar jag. Och kramar från mig är alltid gratis, men alltid frivilliga.

Inget av barnen verkade lyssna till en början, så Elias upprepade vad han hade sagt åtskilliga gånger, med lite olika ord, men fortfarande lågmält. Till slut började ett av barnen hyscha åt de andra för att höra vad Elias sa. Sakta, sakta lugnade de ner sig och slutade skrika.

– Sådär, nu kan vi prata lite, sa Elias. Vad vill ni göra nu? Jag gissar att ni inte vill vara kvar här. Så, vad kan jag hjälpa er med?

– Vi vill till mamma! sa Albin. Nu!

– Mamma! utbrast Alice.

– Hos mamma och pappa! skrek Melvin.

– Det fixar jag, inga problem. Fast de är ju inlåsta här hos poliserna som släpade hit er. Vill ni också vara inlåsta utan att kunna göra något alls, fortfarande här hos polisen?

– Jag vill inte vara här!

– Neeeej!

– Vill inte!

– Nej, förstås, det är klart. Ni kanske vill åka hem i stället? Bo ensamma, laga mat själva, handla själva, skaffa jobb för att kunna handla. Vill ni det?

– Va?! Nej! Det går inte!

– Nej! Dumma dej!

– Inte? Låt oss fundera då. Kanske jag kan köra ut er till en skog där ni kan leva helt fritt, äta gräs och sova under en buske?

Barnen tryckte sig mot varandra och såg mot Elias med stora ögon. De var helt tysta nu och började se rädda ut. Lovisa tittade på Elias med förvåning. Vad höll han på med?

– Vänta, jag kom på en sak. Ni kan följa med mig hem också. Jag har sängar till er alla och jag kan laga er favoritmat åt er. Det finns lite leksaker där också som ni får leka med.

– Har du roliga leksaker? frågade Albin.

– Låt oss göra så här. Jag lovar er att jag tar er till en leksaksaffär där ni får välja vilken leksak som helst i hela affären, inom rimliga gränser.

– En leksak var eller bara en att dela? fortsatte Albin.

Lovisa var nästan chockad över att Elias på bara några minuter inte bara fått dem lugna, utan fått dem att lyssna.

– Ni får en leksak var. Men det skall vara en leksak som är lämplig för er ålder, så att ni inte väljer en vuxenleksak.

– Jaa! sa Alice.

– Vill ha en nalle! sa Melvin.

– Inga problem, du får ta en nalle om du vill.

– Men hur kommer vi ut härifrån? undrade Albin. Poliserna är dumma! Dom släpper aldrig ut oss!

– Det är enkelt. Vi går bara ut, tro mig. Jag kan bära dig om du vill, sa Elias och pekade på Alice. Sedan håller jag dig i andra handen, Melvin. Slutligen kan Lovisa här hålla den Albin i handen, så går vi bara ut. Lita på mig!

Alice sprang fram till Elias och höll ut sina armar mot honom och han lyfte upp henne. Sedan sträckte han ut sin hand mot Melvin som tog den utan att tveka och Albin tog Lovisas hand. Sedan öppnade Lovisa dörren och de gick lugnt ut. Barnen tryckte sig oroliga mot dem och tittade storögt på poliserna som tappade hakorna. Elias adresserade gaphalsen från förut:

– Du där med den stora käften! Jag vet att det finns en låda med barnens grejer. Du bär ut den till bilen!

– Alltså, du bestämmer inte…

– Kent, du tar ut lådan nu, beordrade Jan.

Medan Jan gick mot utgången, tog Kent tag i en låda och följde med dem ut. Elias placerade barnen i bilen medan Kent lade lådan i bagageutrymmet. Han kunde inte låta bli att fråga:

– Hur fan lyckades du med det här? De här ungarna var ju helgalna innan.

– De är inga ungar, de är små änglar. Och jag föreslår att du håller dig till att fånga bovar och låta oss som vet vad vi gör hjälpa till med barn. Och vårda ditt språk framför dem.

– Check. Jag förtjänade det där. Lycka till nu!

Alice fnissade till och Elias satte sig i bilen för att köra iväg. Det var lite trångt i baksätet och inte helt lagligt, men det gick. Han sneglade mot Kent och väntade tills han hade gått in igen. Sedan vände han sig mot barnen och sa:

– Nu är det så här, mina små änglar, att leksaksaffären har stängt idag och i morgon. Vill ni åka till en annan affär som har bara lite leksaker att välja från, eller skall vi åka i övermorgon i stället, så ni kan få precis vad ni vill?

– En STOR nalle, sa Melvin.

– Vi väntar! Så får vi bättre! sa Albin.

– Vänta! sa Alice.

– Kanon, då åker vi hem till mig.

Elias åkte hem och sedan fick barnen titta runt och välja var de skulle sova. Det fanns två rum, barnrummet med två sängar och arbetsrummet med en säng. De ville sova i samma rum, så Elias tog hjälp av barnen med att flytta in sängen till barnrummet, och möblerade sedan som de ville.

Lovisa var så fascinerad både av hur lugnt men bestämt han hade tagit kontroll över kaoset innan, och hur han till synes lät barnen bestämma allt. Hon insåg att han hela tiden styrde dem i rätt riktning, men fick det att verka som om det var de som bestämde. Hennes hjärta bankade så hårt att det nästan susade i hennes öron.

– Jag tror att jag åker hem nu, Elias älskling. Du behöver säkert inte min hjälp här, inte sant?

– Nejdå. Jag antar att du kommer tillbaka i morgon?

– Det vet du, Elias älskling.

– Jag ser fram emot feedback från dig om hur jag hanterade barnen.

– Vi tar det sen. Låser du efter mej?

– Mm, svarade Elias. Snart.

Lovisa log och gick mot dörren. Hon hörde hur Elias gick till barnen för att fråga vad de ville äta. Hon dröjde lite i dörröppningen och lyssnade på hur han fick en störtflod av olika önskemål, men lugnt hanterade det. Till slut gick hon ut.

När Lovisa kom hem ringde hon upp sin mamma på video.

– Hej, mamma. Tänkte bara säga att vi är hemma nu. Och, wow, vad jag älskar Elias! Han lät mej vara med när han hämtade barnen, och du kan inte förstå hur otrolig han är med barn. De var helt vilda men han behövde inte lång stund för att både lugna ner dem, vinna deras förtroende och få dem att frivilligt följa med. Helt otroligt! Du kan inte förstå vilken fantastisk man han är. Han är typen man gifter sig med, mamma!

– Oj, hej själv, Lovisa. Jisses vad du var pratsam. Hoppas verkligen att du inte längre är arg på mig.

– Nej då, det fick jag ur mej i går. Dessutom var det mest Steve som var korkad. Vem försöker kyssa en kvinna man ser för första gången?

– Vem säger till en man första gången man träffas att man vill gifta sig och bilda familj med honom?

– Touché! Där fick du mig. Men jag verkar ha lyckats ändå, inte sant? Han följde till och med mej hem till er, trots att han inte ville, egentligen.

– Tja, han verkar lite överväldigad av dig. Samtidigt verkar han rätt lugn av sig. Kanske han kan få dig att varva ner lite.

– Om du bara visste! Vad tyckte du om vårt samtal i går om Steve?

– Jo, först var jag, ja vi alla, förvånade över att du faktiskt kom in i huset fast du var så arg. Sedan var du oväntat lugn jämfört med vad jag är van vid. Jag trodde du skulle explodera mot mig.

– Det var Elias som ansåg att jag borde lösa konflikten direkt, eftersom jag ju måste lösa den förr eller senare, så ju snabbare desto bättre. Han sa också att jag har en mun och två öron, så jag ska lyssna dubbelt så mycket som jag pratar och dessutom försöka förstå din sida.

– Så du menar på allvar att det var tack vare Elias som hela vårt förväntade gigantiska bråk bara blev en hyfsat lugn diskussion?

– Det är det jag menar. Jag hoppas att Elias kan bli lite mer spontan av sig framöver, samtidigt som han kan få mej lite lugnare. Än så länge går det i rätt riktning i alla fall.

– Jag hoppas det verkligen, för din skull. Jag lade märke till någonting som borde irritera dig, eller i varje fall störa dig. Elias verkade ofta stirra på dina bröst. Har du märkt det?

– Jodå, jag vet. Det var jag som sa att han får göra det. En på autismspektrumet tycker ofta att det är obekvämt att se någon annan i ögonen, och jag gav honom tillstånd att titta på valfri annan del av min kropp i stället. Ja, du såg vad han valde. På ett sätt känns det fint. Du vet att jag har komplex över att de är så små. Men han tycker i varje fall om att titta på dem.

– Ja, ja. Bara du blir lycklig så blir vi lyckliga. Vi är lite oroliga för hans diagnos, men vi får helt enkelt lita på dig. Är han bra i sängen också?

– Alltså, vi har inte blivit intima än, så jag vet inte.

– Älskling, du behöver inte dölja något för mig. Du har alltid haft ganska stark drift. Jag tror inte att du trycker undan dina egna behov för hans skull. Och du vet att jag inte säger något till pappa.

– Jo, jag vet. Det är bara så att Elias inte är bekväm med beröring än, så vi kramas inte ens. Han låg förresten på golvet i mitt rum.

– Inte ens kramar? Är inte det jobbigt för dig?

– Jo, det är rätt jobbigt. Men jag räknar med att det inte kommer att vara för alltid. Men nu ska jag försöka sova lite, trots att jag är så uppspeedad just nu av vad jag har sett idag.

– Godnatt, älskling, sov gott.

– Godnatt, mamma. I morgon ska jag fortsätta att uppvakta min drömkarl, och hoppas att jag kan få en kram snart! Jag börjar förtvivla över att jag aldrig får någon som helst kroppskontakt med honom. Det bara måste förändras snart!

Lovisa avslutade samtalet och gick mot sängen. Kroppen darrade av rastlöshet, och hon visste att hennes mamma hade haft rätt. Det gjorde ont att Elias inte ens ville röra vid henne. Inte på det sättet hon behövde. Men hon bestämde sig: hon skulle inte ge upp. Snart… snart skulle han låta henne komma nära. Hon skulle se till att de kramades.

✯ ✯ ✯

10

Tyvärr grusades Lovisas hopp om att få en kram från Elias efter påsken hos hennes föräldrar. Månaderna gick, men när de satt i vardagsrummet försökte hon försiktigt lägga sin hand på hans arm eller hand, och varje gång drog han sig undan. Hon tog med honom på promenader genom stadens parker under sommarens sol och längs folkfyllda gator. Elias hjärna kokade av stress: folk överallt, cyklar, hög musik. Men ändå följde han med. Hon märkte hans motstånd, men fortsatte ivrigt att försöka komma närmare honom. Ibland när regnet öste ner drog hon med honom till badhuset för att simma, men att alla omkring honom, inte

minst Lovisa, var så lättklädda gjorde honom än mer stressad.

Allt hon egentligen ville var en enkel gest, en kram som kunde säga ”vi är här tillsammans”, eller bara att han ville hålla henne i handen när de var ute. Men sommaren var snart över och frustrationen växte över hur långsamt relationen gick framåt, och varje försök att komma nära honom krossades av hans försiktighet och fobi mot kroppskontakt.

Mot slutet av sommaren kände hon att hon bara ville hugga tag i honom och krama honom hårt, men insåg att det kunde slå bakut. *Vad i hela friden kan jag göra för att han ska vilja röra vid mig?* Tanken kändes nästan bedövande.

En söndag i augusti kom hon hem till Elias rätt sent, eftersom han hade nämnt att det skulle komma två nya barn den dagen via polisen. Hon visste av erfarenhet att Elias skulle vara helt upptagen och fokuserad på barnen när de var nya, och därmed inte ge henne någon uppmärksamhet. Hon var inte bara okej med det, hon älskade att se honom alltid prioritera barn framför henne. Hon ringde på dörren och väntade på att han skulle öppna.

– Hej, Lovisa. Välkommen hit. Jag är lite upptagen, som du vet. Barnen.

– Jo, du nämnde det innan. Det är därför jag är rätt sen idag. Hur går det med dem?

– De är helt underbara. Tvillingar. Inte det minsta ledsna över att vara här, utan nästan glada över det. Kom, så får du träffa dem.

Lovisa följde med honom in i barnrummet där två barn i fyraårsåldern satt på golvet och lekte.

– Hej, jag heter Lovisa. Ni två är så bedårande. Vad är det ni leker med?

– Vi bygger torn, sa Liam bestämt.

– Det ska bli jättejättehögt, ekade Noah.

– Lovisa, kan du passa mina små änglar några minuter? Jag skall bara gå på toaletten.

– Självklart, Elias älskling. Vi klarar oss fint.

Elias gick mot badrummet. Lovisa lade märke till att han haltade svårt på vänster ben, och funderade på varför. Sedan började hon fokusera på barnen som skrattade när deras torn föll samman. Hon fortsatte att umgås med barnen. Hon tyckte också att de var helt underbara att vara tillsammans med.

Efter ett tag kollade hon tiden. *När kom jag hit egentligen?* funderade hon. *Visst är det nästan en halvtimme sedan han gick på toa!* Hon började bli orolig, särskilt med tanke på att han haltade. Vem sitter så länge på en toalett? Till slut reste hon sig och gick dit och knackade på.

– Elias älskling! Är allt bra där inne? Du har varit där rätt länge!

Hon fick inget svar, så hon knackade allt hårdare.

– Elias älskling! Hör du mej?

Hon lade örat mot dörren och tyckte sig höra något jämrande ljud och blev riktigt orolig. Hon hämtade en matkniv från köket och började sedan banka frenetiskt på badrumsdörren.

– Elias älskling! Elias! Jag börjar bli orolig! Elias!

Inget svar.

– Elias, jag kommer in nu. Svara mej om du inte är anständigt klädd.

När hon fortfarande inte fick något svar, tog hon matkniven och vred om låset utifrån och öppnade dörren. Till hennes chock låg Elias i fosterställning på golvet, skakade våldsamt och andades snabbt. Lovisa satte sig på huk bredvid Elias och tog tag i hans axel och skakade honom lite lätt. Han spratt till och knuffade sig bakåt och tog sig sedan med möda upp på fötterna.

Lovisa såg på Elias ansikte, som för första gången inte var uttryckslöst, utan verkade vara i fullständig chock. Hans ögon var blanka och han var blek och kallsvettig. Hon tog ett steg framåt och slog armarna om honom i en kram för att lugna ner honom. Han stelnade till som en pinne och blev totalt orörlig. Lovisa kom plötsligt ihåg att han inte tyckte om beröring. Hon hade ju sökt hans hand många gånger och han hade dragit sig undan. Och nu stod hon där i full kroppskontakt med honom! Hon släppte och backade undan.

– Oj, wow, ursäkta, utbrast Lovisa. Du gillar inte kramar, och jag vet det. Jag vet inte vad jag tänkte på.

Elias tittade på henne med förebrående blick. Plötsligt spratt han till igen och utropade:

– Barnen! Mina änglar!

Han gick ut ur badrummet och Lovisa backade undan och drog sig åt sidan medan Elias gick mot barnrummet som en robot. I dörren till barnens rum vände han sig om och sa:

– Det är nog bäst ifall du går hem nu.

Sedan gick han in till barnen och hälsade glatt på dem som om ingenting hade hänt. Han fortsatte att leka med dem i någon timme och började sedan nattrutinen. Efter tandborstning och toalettbesök läste han en saga för dem för att sedan stoppa om dem.

– Godnatt, mina små änglar!

– Go'natt, Snälle-Eli, sa tvillingarna med en mun.

Elias log åt dem och stängde dörren. Sedan gick han mot vardagsrummet medan huvudet kändes som om det skulle sprängas. Han hade ont och minnena av dagen plågade honom. Lamporna var släckta, men när han kom in i rummet kom en skugga mot honom och han hajade till.

– Oj, Lovisa, är du kvar här? Du skrämde mig nästan.

– Jag är orolig för dej, Elias, jag hoppas du förstår det. Sedan vill jag be om ursäkt för att jag kramade dej i badrummet innan. Jag vet ju att du inte tycker om det. Kan du förlåta mej?

– Jag accepterar inte din ursäkt.

– Snälla, Elias älskling, jag är verkligen ledsen.

– Skall du inte fråga varför jag inte accepterar den?

– Jo, varför kan du inte förlåta mej?

– Därför att du aldrig skall behöva be om ursäkt för den du är. Du är spontan, såg någonting och reagerade utan att tänka. Så du har ingenting att be om ursäkt för.

Lovisa suckade av lättnad.

– Du vet mycket väl att jag inte tycker om kramar. Inte från någon. Om det inte är från små barn, naturligtvis. För det tycker jag faktiskt om. Dessutom…

Elias tog tag i Lovisas händer till hennes stora förvåning. Han pausade några sekunder, sedan drog han henne närmare och lade sina armar runt henne.

– … från dig. Jag har verkligen tänkt på den där kramen sedan jag fick den, och kommit fram till att jag tycker om det här, till min stora förvåning.

Hon kramade tillbaka och blev lycklig över att han denna gång mötte hennes kram med en belåten suck i stället för att stelna till. Han tryckte henne verkligen mot sig och hon hade absolut ingenting emot det.

– Nu äntligen förstår jag varför barnen alltid vill kramas. Det känns som om alla dåliga saker bara rinner ut från mig just nu. Jag hoppas verkligen att de inte rinner in i dig, bara.

– Ingen fara. Alla dåliga saker som rinner ur dej landar på golvet och försvinner.

De stod en lång stund och kramades när han plötsligt släppte henne och drog sig undan från henne med ett generat ansiktsuttryck.

– Hoppsan. Något hände där, det var inte meningen.

– Vad var det som hände?

– Något…

– Jag tror jag vet vad du menar. Du fick stånd, inte sant?

Han blev illröd i ansiktet och stammade fram något ohörbart.

– Du ska inte bli generad över det, tro mej. Jag vet hur stånd fungerar. Det kan komma helt utan att man kan styra det. Jag vet också att det inte händer på grund av dåliga känslor, utan av nåt positivt och skönt. Du behöver inte dölja ditt stånd för mej. Och stånd betyder inte att vi måste rusa in i sovrummet just nu. Stånd är bara en del, det är inte allt som avgör om man ska ha sex.

– Kan vi… snälla… sluta prata om mitt stånd nu?

Lovisa skrattade och svarade:

– Naturligtvis, Elias älskling. Men du vet att du måste berätta vad som har hänt, inte sant? Jag hittade dej helt utslagen på golvet i badrummet. Varför?

– Jag vill inte berätta det.

– Det förstår jag, men du måste berätta i alla fall.

– Jo, jag vet det. Jag vill inte, men jag måste.

Elias tände en lampa och gick till soffan. Lovisa satte sig bredvid honom i soffan för första gången. Han andades djupt några gånger, och när Lovisa tog hans händer drog han sig inte undan längre.

– Jo, jag sa ju innan att jag skulle hämta två barn hos polisen för att de var omhändertagna. Det är ingenting ovanligt med det, du har ju själv varit med när jag har hämtat barn där. Fast den här gången var det annorlunda. När jag kom dit visades jag in i något jag skulle kalla för ett ”war room”. Ett helt gäng med svartklädda poliser, de flesta

med skottsäkra västar och bistra ansikten. På ett sidobord låg förstärkningsvapen, kravallhjälmar, sköldar och brytverktyg. Stämningen var extremt spänd.

– Wow, och där var tvillingarna? Liam och Noah?

– Nope, bara poliser. Befälet förklarade att de skulle slå till mot en lägenhet där det bodde ett par yrkeskriminella, tror det handlar om knark. Hela deras gäng var där och polisen skulle bryta sig in. Problemet var bara att de också hade två barn i lägenheten. Polisen var oroliga för att barnen skulle bli livrädda av allt bråk när de bröt sig in, och kanske komma ut från sitt rum och hamna i direkt fara. I värsta fall kunde de användas som mänsklig sköld eller tas som gisslan och hela situationen skulle bli väldigt allvarlig. Så de ville ha någon från socialtjänsten där för att säkra barnen och lugna ner dem direkt.

– Och det skulle alltså vara du, eller?

– Exakt. Jag skulle vara en del av själva insatsen.

– Herregud, med vapen i hand och allt?

– Nej, så klart inte. Jag skulle gå in sist, efter en bastant polisman med skottsäker väst, kravallsköld och hjälm. När jag gick bakom skulle han liksom skydda mig.

– Det var ändå en lättnad.

– Jovisst, i teorin. Vi stod alltså utanför efter att ha smugit fram till lägenhetsdörren. Befälet tecknade 1-2-3 med fingrarna och två poliser bröt upp dörren med gigantiska kofötter på några sekunder och alla störtade in med dragna vapen, skrikande. Direkt efter dem sprang polismannen som skulle skydda mig, lite för snart tyckte jag.

Elias pausade och andades tungt innan han fortsatte.

– I samma stund som jag klev över tröskeln, började det regna kulor runt mig.

– Va! Menar du pistolkulor?!

– Pistol, revolver, gevär, vad vet jag? De träffade kravallskölden och slog in i väggarna runt mig.

– Herregud, vad fruktansvärt! Jag förstår att du blev traumatiserad. Tänk om du hade blivit träffad av en kula.

– Ja, jo… Tänk om…

Elias pausade lite medan Lovisa studerade hans ansikte.

– Första kulan träffade här.

Han pekade på vänster sida någon decimeter bredvid naveln. Lovisa flämtade till.

– Herregud, har du blivit skjuten?! Blöder du fortfarande, eller har du fått omplåstring?

Han drog upp sin t-shirt och visade upp ett stort, fult blåmärke.

– Jag hade också en skottsäker väst på mig. Men det gör ont som sjutton ändå. De flesta inser inte hur mycket en kula smärtar när den landar i en väst. Men jag var så fokuserad på dörren till barnens rum några meter in och så full av adrenalin att jag bara fortsatte.

– Wow, att du klarade det!

– Andra skottet träffade mig i benet.

Lovisa bleknade.

– Nu kommer jag att göra något extremt pinsamt. Du måste lova att inte titta på fel ställe och göra det obekvämt.

Jag tänker dra ner mina byxor för att visa dig var jag träffades.

– Jag lovar!

Elias knäppte upp byxorna och lät dem falla ner till anklarna. Lovisa kände hur det vände sig i magen när hon fick syn på hans vänstra ben, högt på lårets utsida. Det hade runnit en hel del blod nerför låret från en skåra som kulan hade lämnat. Det var därför han hade haltat!

– Herregud, har du verkligen gått runt hela kvällen utan att ens rengöra det?! Jag måste rengöra det där. Vänta här, jag vet var du har förbandslådan.

Innan han fick tid att protestera, halvsprang hon ut till köket och hämtade förbandslådan. Hon fyllde också en skål med ljummet vatten från kranen och kom tillbaka.

– Jag kan rengöra det själv, men tack ändå.

– Nu är det du som låter mej hjälpa dej! Jag vet att du klarar det själv, du klarar allt. Men nu råkar du ha ett flickvänsprospekt, och det är sånt här vi gör av kärlek.

Hon stoppade en ren svamp i vattnet och närmade sig hans ben.

– STOPP, SLUTA, jag menar det!

– Var inte så envis nu! Jag tänker hjälpa dej vare sig du vill eller inte.

– Du skall få göra det, min envisa unga dam, men först vill jag att du skall dokumentera det. Här, ta min telefon och ta bilder. Undvik bara att fotografera mitt paket.

Lovisa log lite och tog ett antal bilder från olika vinklar. Sedan fick hon börja tvätta såret och benet. Elias ryckte till

när hon rörde vid det, så hon ansträngde sig att vara så lätt på handen som möjligt. När det var rent öppnade hon en förpackning med desinfektionsservetter och började rengöra såret. Elias skrek till när medlet sved rejält.

– Jag är så ledsen, Elias älskling, men jag måste rengöra.

– Fortsätt bara, Lovisa. Ignorera att jag skriker. Försök att komma djupt in i såret också. Jag vill **inte** få en infektion.

Lovisa fortsatte tvätta och Elias bet sig i handen för att inte skrika mer. Till slut var hon nöjd och lyfte hans telefon igen för att ta flera bilder. Sedan lade hon på en steril kompress och ett förband. Slutligen kunde Elias dra upp sina byxor igen och satte sig ner. Lovisa satte sig bredvid och tittade oroligt på honom och hoppades att han inte var alltför arg för att det hade gjort så ont.

– Wow, sa han med ett snett leende. Jag visste inte att kärlek kunde göra så ont.

Lovisa skrattade.

– Det är lika bra att du vänjer dej, för jag kommer inte att sluta älska dej. Men ska du inte fortsätta nu? Du träffades alltså i benet. Jag antar att du rasade ihop då, eller hur?

– Nej, det gjorde jag faktiskt inte. Adrenalinet sprutade ur öronen på mig så jag kände ingenting just då, bara att mitt ben slutade lyda mig. Jag hade sådant tunnelseende att jag bara såg handtaget på dörren jag skulle igenom och att det satt en nyckel i låset. Det enda jag hade i huvudet var att komma fram dit och sedan in i rummet. Snart tog jag tag i handtaget och märkte att dörren var låst. Jag vred om nyckeln, öppnade dörren, tog med mig nyckeln och gick in.

– Jisses, vad jag älskar dej nu. Att du kan ha sådant fokus bara för att hjälpa barn som du aldrig har träffat!

– Jovisst, fokus är ju det jag är bra på. Nåväl, inne i rummet slet jag av mig den skottsäkra västen och kastade den i ett hörn för att inte skrämma Liam och Noah. Sedan satte jag mig ner på golvet som vanligt, fast det var mer som att jag trillade för det högg till i både benet och sidan. Jag tryckte handen hårt mot såret i benet för att försöka stoppa den värsta blödningen. För att inte rasa omkull lutade jag mig mot dörren och sträckte mig upp och låste den inifrån.

– Alltså, att du kan vara så närvarande trots att du måste ha så vansinnigt ont…

– Jag måste ju, ville inte skrämma barnen. Jag började prata med tvillingarna, du har själv varit med innan, så du vet hur jag brukar göra. När de förstod vad jag menade var de snabba med att säga att de helst av allt ville följa med mig. De sa att de var rädda till och med för sina egna föräldrar för att de ofta hade ”konstiga ögon”. Troligen var de ofta höga.

– Ja, är man hög kan ögonen bli röda eller blicken väldigt stirrig. Kan vara skrämmande.

– Precis. Jag kände hur det ryckte till i dörren, tittade upp och fick syn på ett hål. Jag insåg att kulor lätt kunde gå igenom, så jag hasade mig närmare tvillingarna efter att ha frågat dem om det var okej. Jag hittade en handduk som verkade ren och tryckte den mot benet. Barnen var inte alls rädda för mig, utan började packa leksaker i stora påsar. Jag bad dem också packa ner sina kläder, mest för att hålla dem

upptagna så de inte hörde allt oväsen från resten av lägenheten.

– Jag fattar inte hur du kan hålla dej så lugn! Själv hade jag varit hysterisk av hela situationen.

– Tja, en annan sak jag är bra på är att hjärnspärra vissa tankar, så jag kan fokusera på det som är viktigt för stunden. Jag fortsatte trycka på såret. Brännandet var där, men den riktiga smärtan kändes inte. Adrenalinet tog över. Nåväl, efter ett tag knackade polismannen på dörren i den kod vi kommit överens om, lång, lång, lång, paus, lång, kort, lång.

– Vad är det för konstig signal?

– Det är morsekod för OK. Nåväl, jag kämpade mig upp och låste upp dörren. Polismannen sa tyst åt mig att inte låta barnen se resten av lägenheten, så vi lekte blindbock ut till bilen. Jag kastade en snabb blick in i lägenheten och ångrade mig genast. Det var blod på väggar och golv, flera personer låg blödande kvar och minst en verkade vara död. Den synen kommer nog att förfölja mig länge.

Lovisa rös till.

– Tja, sedan kom jag ut till bilen och tvillingarna satte sig i bilbarnstolarna medan en polis lastade in påsarna i bakluckan. Som tur är har jag automatlåda, för jag hade inte klarat av kopplingspedalen. Sen när jag kom hem följde de med in i huset och hjälpte mig att bära in påsarna. Sedan kom ju du hit, och resten vet du.

– Jisses, inte konstigt att du kollapsade i badrummet. Om det hade varit jag så hade jag bara suttit på golvet och lipat.

Jag älskar dej så vansinnigt för att du är så stark när det gäller.

– Jo, jag försökte först dekomprimera framför spegeln och hängde på handfatet. Sedan tittade jag upp i spegeln och såg det här.

Han lutade ner huvudet, och Lovisa såg en illröd strimma på hans hjässa och satte handen för munnen.

– En kula måste ha gått igenom dörren och nuddat mig. Jag tänkte på vad som kunde ha hänt: första kulan kunde ha förstört min buk så att jag hade blött ut invärtes, den andra kunde ha krossat benpipan så att jag hade behövt amputera, och den tredje, ja… bara en centimeter lägre…

Elias rös till.

– Det är det sista jag minns tills du kom in och tog tag i mig.

Lovisa tog fram en ny sårservett och tvättade hans huvud också. Sen tog hon flera bilder.

– Känner du dej lite bättre nu när jag har lagt om dina sår, Elias älskling?

– Just nu känner jag mig bara trött. Jag skall ta några smärtstillande och gå och lägga mig. Tack för att du rengjorde och lade om mina sår.

Han ställde sig upp och gick mot sovrummet, medan han fortfarande haltade svårt. Han vände sig om och tittade på Lovisa med ett ansträngt ansiktsuttryck.

– Jag antar att du går hem nu, sa Elias mjukt. Vi syns i morgon.

– Jag stannar här i natt. Jag sover på soffan.

– Det gör du inte! Soffan är inte gjord för att sova på.

– Gör jag visst! Du kommer behöva mej i natt.

– Du sover inte över här, sa Elias. Rösten högg i luften.

– Jo! Det gör jag!

– Nej! Jag säger nej!

– Och jag säger ja!

Tystnad. Elias andades snabbt, kroppen darrade, ögonen vidgade sig.

– Du kan inte bara… bestämma! ropade han.

– Jag försöker bara hjälpa dej, viskade Lovisa.

– Hjälpa? Du tar över! Du… du bestämmer! Jag… jag hatar det!

– Elias… lugna dej.

– LUGNA MIG?! Du vet inte vad det är! Jag… jag…

– Jag stannar för att du behöver mej.

Elias flämtade.

– Det här är **mitt** hem. **Mitt** hus. **Jag** bestämmer här. Du sover **inte** över!

– Jag bryr mej inte om vad du säger! Jag stannar! Kasta ut mej om du vill!

– Jag tänker inte låta det hända!

– Jag tänker inte gå heller!

Elias såg verkligen rasande ut. För ett ögonblick trodde Lovisa att han skulle slå henne, men i stället morrade han bara ilsket, vände tvärt ryggen mot henne och gick in i sovrummet. Dörren smällde igen med ett hårt, bestämt slag.

Ljudet av den smällande dörren ekade kvar i tystnaden. I det låg något slutgiltigt som fick henne att stelna till. Hade

hon gått för långt? Var det här slutet på deras relation? Hon provlåg i soffan och insåg att det skulle bli en obekväm natt. Det fanns inga kuddar, ingen filt eller något annat. Men hon var för envis för att backa nu.

Plötsligt kom Elias ut från sovrummet med armarna fulla. Utan ett ord dumpade han lakan, påslakan, täcke, två kuddar och örngott på soffan, snurrade runt och gick tillbaka. Förvånad bäddade hon på soffan och lade sig för att sova.

Hon tänkte: *Jag hoppas verkligen att Elias lugnar ner sig tills i morgon, för jag vill verkligen inte förlora honom nu*. Hon vred och vände sig, men somnade till slut.

✯ ✯ ✯

11

Några timmar senare vaknade Lovisa av att dörren till sovrummet öppnades och Elias kom ut i morgonrock med ett helt blankt ansikte och skakade i hela kroppen. Hon gick fram till honom och höll ut sina armar mot honom utan att komma för nära. Han slöt avståndet och kramade henne igen till hennes stora lättnad.

– Jag hade en sådan vansinnig mardröm om i går.

– Andas, Elias älskling. Jag är här och allt är bra nu.

Elias andades först ryckigt och ansträngt, men sedan allt lugnare. Till slut släppte han Lovisa och gick tillbaka in i sovrummet utan ett ord. Lovisa gick tillbaka till soffan med blandade känslor. Det var underbart att Elias hade sökt

hennes famn, men han verkade fortfarande irriterad. Hon visste inte om irritationen handlade om mardrömmen eller om att hon sov över på soffan trots att han var emot det.

Morgonen efter var Elias ovanligt tystlåten. Lovisa tvekade, osäker på om hon skulle be om ursäkt. Hon tänkte: *Om inte han tar upp vad som hände i går så gör jag det inte heller*. I stället sa hon:

– Elias älskling. Du bör nog berätta för Anders vad som hände i går.

– Det finns ingen anledning, svarade han oväntat hårt.

– Jag tycker det. Detta är så allvarligt att han måste få veta, med tanke på tvillingarna. Kanske kan han erbjuda dej stöd?

– Jag behöver inget stöd!

– Jag menar bara att han helt enkelt måste veta. Om du inte berättar så kanske jag ringer honom.

– Det gör du **inte**, svarade han häftigt. Du har ingenting med det att göra. Borde du inte gå nu? Du jobbar väl idag?

Lovisa tittade på klockan och insåg att han hade rätt. Hon måste åka nu för att hinna till jobbet. Hon mådde rätt dåligt när hon satte sig i sin bil. Dels var hon osäker på ifall Elias var arg på henne och ifall det i så fall skulle gå över. Sedan var hon orolig över det som hade hänt med honom dagen innan. Framför allt var hon djupt orolig för att Elias tryckte ner någon sorts panikkänsla och egentligen kunde bryta samman när som helst. *Hans autism måste göra det svårare för honom att hantera allt som händer just nu.*

Hon kunde inte skaka av sig oron, så på lunchen letade hon rätt på telefonnumret till Anders och ringde honom. Hon sa bara att något allvarligt hade hänt dagen innan och att hon var orolig för Elias. Resultatet blev att Anders körde hem till Elias för att höra sig för. Han gjorde en grimas när han såg vem som ringde på, men släppte in honom i alla fall.

– Hej, Elias. Hur är det? Din flickvän hörde av sig till mig, orolig för dig. Jag ville därför komma hit själv och höra mig för om vad som hände i går.

– Prospekt. Hon är bara ett prospekt. Eller kanske inte ens det längre. Allt är bara bra. Du kan åka igen.

Anders tittade begrundande på Elias. Han kände till hans diagnos, så han tänkte inte ge upp så enkelt. Dessutom hade tonen varit ganska kort, vilket han tyckte var extra oroväckande.

– Kan du inte bara berätta vad som hände i går? Lovisa sa egentligen ingenting, bara att hon var orolig för dig på grund av något som hände då.

Elias vände och gick in i vardagsrummet utan ett ord, och Anders följde efter. Sen berättade han irriterat om allt som hänt vid polisinsatsen och visade bilderna som Lovisa hade tagit på hans sår. Han utelämnade ingenting, sin vana trogen, inte ens om kollapsen i badrummet. När han hade pratat färdigt var Anders i total chock och riktigt bekymrad över hela händelseförloppet.

– Elias, det här är fruktansvärt. Jag trodde att du skulle hämta tvillingarna på polisstationen, eller kanske utanför lägenheten. Jag kommer garanterat att klaga hos befälet.

Men nu handlar det om dig. Jag vet att du är stark och bra med barn, men det här är extremt även för dig.

– Jag kan hantera det.

– Det är möjligt, men jag måste agera enligt våra rutiner. Jag behöver pausa dig som jourhem tills du har fått prata med en psykolog och vi vet att du är arbetsför igen. Vi har en duktig psykolog kopplad till jourhemsverksamheten som heter Petra. Jag bokar en tid med henne. Tills du har haft det samtalet hittar jag någon annan som kan passa Liam och Noah.

– Inga problem, sa Elias sammanbitet. Ge mig några minuter så skriver jag ut min uppsägning. Problemet löst.

– Vänta lite! Uppsägning? Det är inte alls det jag vill.

– Du litar inte på mig. Jag tänker absolut inte prata med Petra. Och om jag inte får jobba förrän jag gjort det, så kan jag inte jobba för dig mer. Betrakta det här som mitt avsked!

Elias kämpade sig upp på benen och började halta mot sitt arbetsrum. Anders blev helt chockad. Det här samtalet hade tagit en helt annan vändning än han kunde ana och det var inte alls det han ville. Elias var den bästa han hade, så han måste lösa det så att han skulle få behålla honom.

– Vänta lite, hejdade han Elias. Nu tar vi det lite lugnt här. Kan du hjälpa mig att förstå varför du inte kan prata med Petra? Du vet att hon har absolut tystnadsplikt?

Elias tog några djupa andetag för att lugna ner sig lite.

– Det är en främling. Och en kvinna. Jag kommer inte att öppna mig. Då kommer hon inte att kunna bedöma mig och därmed inte heller avgöra om jag är arbetsför.

– Men du har ju haft kontakt med psykologer förut, inte sant? Det måste finnas någon som du öppnat dig för tidigare?

– Jodå, en psykiater som heter Hugo Jeppsson på VUP. Men det är ingen öppen mottagning som man bara kan boka på.

Anders tog fram sin telefon och ringde sjukhusväxeln. Efter diverse omkopplingar kom han fram till Hugo medan Elias häpet lyssnade och satte sig ner igen.

– Hej Hugo, tack för att du kunde ta telefonen. Jag heter Anders och är enhetschef på socialtjänsten. Vi har ett ärende som gäller Elias Niklasson, ett av våra jourhem, som har varit med om en traumatisk händelse i samband med arbetet. Han har sagt att har varit inlagd hos er.

– Jag hoppas att du förstår att jag inte kan vare sig bekräfta eller förneka det av sekretesskäl.

– Självklart, det är inte det jag efterfrågar heller. Men jag vill få prioritet så att han får en akut bedömning. Det rör en pågående placering och ett akut stresspåslag efter en våldshändelse.

– Jag förstår, svarade Hugo. Jag lägger in en akut bedömning. Han kommer att kallas snarast, troligen inom de närmaste dagarna.

– Kan du i samband med det göra en bedömning av funktionsnivå och eventuell påverkan på arbete med barn, med tanke på hans roll som jourhem? Det handlar om barnens trygghet. Han har svårt att ta kontakt själv, men har uttryckt att han litar på dig.

– Jag gör en klinisk bedömning vid besöket, svarade Hugo lugnt. Han kan få ett skriftligt utlåtande med sig.

– Bra, sa Anders. Det är viktigt för oss.

Anders lade på luren och vände sig till Elias.

– Du kommer att få kallelsen hem. Nu måste vi bara lösa det här med tvillingarna. Jag litar på dig, det gör jag verkligen. Men jag är skyldig barnen att se till att de är trygga, det är inte en fråga om förtroende. Det är en fråga om process. Vad skulle du säga om att ha någon här, någon du själv väljer, som inte behöver göra något annat än att finnas till hands om något oförutsett händer? Vem som helst från oss på socialtjänsten som du känner dig bekväm med. Vem som helst.

– Jag klarar inte av att ha en främling i huset.

– Kan du hjälpa mig att lösa ett problem här? Jag är helt öppen för okonventionella förslag. Finns det verkligen ingen alls? Kanske en man, Robert till exempel?

– Nej. Den enda jag kan tänka mig är Lovisa.

– Det är hon som ringde mig, inte sant? Visst är hon en förskolelärare och jobbar åt kommunen?

– Ja. Svanens förskola.

Anders tog sin telefon igen och ringde rektorn på den förskolan. Han förklarade situationen och bad om att få Lovisas hjälp under veckan. Rektorn blev först förvånad, men Anders förklarade att allt skulle ordnas utan att förskolans verksamhet störtes. Till slut gav hon sitt godkännande efter att ha frågat Lovisa.

När Lovisa fick veta att Anders krävde att hon skulle bo hos Elias kände hon hur oron drog åt i bröstet. Hon skulle vara där dygnet runt i flera dagar, och han hade ju blivit rasande för att hon sov över en enda natt.

Hjärtat bultade hårt när hon ringde på. Elias öppnade utan att ens titta på henne, vände ryggen till henne och försvann in i vardagsrummet där Anders var kvar. Anders sträckte ut handen mot henne och hälsade.

– Tack så väldigt mycket för att du ville komma hit. Du behöver alltså inte göra något alls här, bara vara redo att hoppa in ifall Elias bryter samman igen, som han gjorde i går. Jag tror inte det kommer att hända, men jag kan inte riskera det. Tyvärr måste jag be dig att tillbringa nätterna här också.

– Inga problem, det ska jag göra. Men bara om det är okej för dej, Elias, svarade hon och tittade på Elias som tittade bort.

– Jag har bestämt det här, Lovisa, och han gör som jag säger, förklarade Anders kort.

Sedan gick Anders mot dörren och Elias följde tyst med och låste dörren bakom honom. Utan ett ord gick han förbi vardagsrummet där Lovisa satt och gick in till tvillingarna. Där pratade han glatt och började leka med dem som om ingenting hade hänt.

Lovisa satt kvar i vardagsrummet och vågade inte prata med Elias just nu. Han hade behandlat henne som om hon var en kackerlacka eller värre. I varje fall kändes det så. Hon började frukta att hennes relation med Elias var permanent

förstörd nu. Men hon var här hur som helst, och bestämde sig för att vänta ut honom.

Resten av eftermiddagen gick plågsamt långsamt för henne eftersom Elias inte sa ett ord till henne eller bemödade sig om att titta i hennes riktning. Hon såg hur en polisman kom på besök och Elias pratade med honom i köket. Lovisa kunde inte höra allt, men förstod att det handlade om att Anders hade klagat på att Elias hamnat i fara sådär. Det var helt uppenbart att polismannen var upprörd över det som hänt.

När det var dags för kvällsmat gick Elias ut i köket utan en blick åt hennes håll. Lovisa började fundera på vad hon skulle äta. Hon tog fram sin telefon och letade efter någon som kunde leverera mat. Hon var helt övertygad om att Elias bara skulle låta henne svälta, eftersom han var så arg på henne. Hon hittade ingenting som lockade, mest för att hon hade tappat aptiten av hela situationen.

Hon satt och lyssnade och sedan hörde hon Elias ropa till barnen att komma in i köket och äta. *Jag måste nog hitta något att äta i alla fall*, tänkte hon. Helt oväntat kom Elias in i vardagsrummet med en bricka. Där fanns tallrik, bestick, glas, hennes favoritdryck, äppeljuice, och en rejält tilltagen portion mat. Han ställde ner brickan på bordet med en smäll och gick därifrån utan ett ord.

– Tack, Elias älskling, ropade hon efter honom, men fick inget svar.

På kvällen lade hon sig på soffan igen. Sängkläderna och kuddarna var kvar där hon hade lagt dem. Även tisdagen

gick i samma stil och hon började helt förtvivla över relationen. Men hon fick trots allt mat tre gånger om dagen av honom, fast han inte sa ett enda ord till henne.

På onsdag morgon halv tio stod han plötsligt i dörren till vardagsrummet och sa bryskt:

– Nu får du ta över barnen.

Sedan gick han ut genom ytterdörren utan att säga mer. Lovisa gick in till barnen och roade dem och sig själv. *De här barnen är verkligen underbara!*

Strax före tolv hörde hon ytterdörren och förstod att Elias var tillbaka. Han kom in i barnrummet med ett papper i handen som han nästan slog ner i bordet framför henne.

– Friskskriven! Du vet var ytterdörren är!

– Elias, snälla…

Han pekade mot dörren och hon gick ut med tunga steg. Hemfärden kändes oändlig. Hennes ögon var så fyllda av tårar att det var svårt att se vägen framför henne. Natten blev lång och orolig. Hon kunde knappt sova, överväldigad av alla tankar.

Dagen efter gick hon till jobbet, men det var uppenbart för alla hennes kollegor att hon var helt trasig. Hon försökte att inte visa det, men alla såg hennes tårar. Vid lunchtid sa arbetsledaren åt henne att åka hem och ta ledigt resten av veckan för att försöka samla sig.

På fredagskvällen låg hon i sängen och försökte motivera sig att laga något att äta. Hon hade knappt fått i sig någonting sedan onsdagsmorgonen, men aptiten var som

bortblåst. Plötsligt plingade hennes telefon och hon såg att det var hennes mamma som ville videochatta. Reflexmässigt svarade hon.

– Hej, mamma.

– Hej, Lovisa, älskling. Du har inte hört av dig på över en vecka, så jag ville bara prata lite. Herregud, hur ser du ut egentligen? Har du gråtit?

Lovisa kunde inte hålla tillbaka sina snyftningar.

– Är det något som hänt?

– Jag har förstört allt. Allt, allt, allt. Elias vill inte längre ha med mej att göra, och det är mitt fel! Att jag aldrig kan lära mej att kontrollera mina känslor!

– Men vad har hänt? Sist vi hördes, verkade det gå så bra. Visserligen klagade du lite på att du inte gjorde några framsteg för att nå fram till honom. Men hur kunde allt krascha på bara en vecka?

– Jag… jag klarar inte av att berätta det… men jag körde över honom. Som vanligt. Han sa nej och jag bara… gick på. Alltid ska jag ta över och bestämma! Denna gång… denna gång gick jag för långt, och han vill inte ens prata med mej längre.

Hennes röst bröt samman och gråten tog över helt.

– Du får inte ge upp nu, älskling. Även jag och din pappa har haft ett antal konfrontationer och gräl, men vi har tagit oss vidare varje gång. Sök upp Elias och be om förlåtelse och se vart det bär. Och om han vägrar lyssna så kanske han inte är för dig trots allt.

– Tror du att det går, trots hans autism?

– Det är jag övertygad om. Tack vare hans AST är han mottaglig för logiska förklaringar, och det underlättar.

Under natten tänkte Lovisa mycket på det som hennes mamma hade sagt och bestämde sig för att hon måste försöka.

✯

Tidigt nästa eftermiddag ringde Lovisa på hos Elias, nästan sjuk av oro. Det knöt sig i magen. Hon hörde ljud inifrån huset, men han öppnade inte. Fingret darrade när hon tryckte på ringklockan en gång till, och hon höll andan medan hon väntade. Till slut öppnade han ändå dörren. Han tittade på henne med ett fullständigt uttryckslöst ansikte, som om hon inte betydde någonting alls för honom.

– Hej… snälla, Elias… snälla… kan jag få komma in och förklara? Jag vill inte förlora dej. Jag… jag älskar dej.

Han vände bara ryggen till henne och gick in i huset. Men han stängde inte dörren. Hon tvekade en sekund innan hon följde med honom till vardagsrummet. Hans ansikte var helt iskallt när han tittade förbi henne mot den avstängda tv:n.

– Elias älskling. Jag ber så hemskt mycket om förlåtelse för alla dumheter jag gjort. Först kramar jag dej trots att jag ju vet att du inte vill det. Sedan stannar jag över natten trots att jag vet att det är **ditt** hus och hem. Inte bara en natt, utan tre hela nätter. Och att jag sedan ringer Anders är helt oförlåtligt. Jag är så korkad, korkad, **korkad**.

Elias tittade inte ens på henne, men hon fortsatte prata ändå, i förtvivlat hopp om att han ändå lyssnade.

– Allt jag gör blir fel, och jag förstår om du inte kan förlåta mej. Men vad kan jag göra för att vi ska kunna gå vidare? Jag älskar dej så mycket och vill inte förlora dej. Snälla… finns det något jag kan göra nu? Snälla… prata med mej. Även om du är arg och har all anledning att vara det.

Elias vred till slut ansiktet mot henne och mötte hennes ögon i några sekunder innan han som vanligt slog ner blicken.

– Jag är inte arg på dig, jag var rosenrasande.

– Det förstår jag, och det är mitt fel att du är arg och rosenrasande på mej. Vad kan jag göra för att du ska vilja vara kvar hos mej?

– Det första du måste göra är att lyssna på mig.

– Jag lovar att jag ska lyssna. Oj, vad jag ska lyssna!

– Nå, vad sa jag nyss?

– Du sa att du är rosenrasande på mej.

– Nej, det sa jag inte.

Lovisa blev osäker och försökte desperat förstå vad han menade, och vad han hade sagt.

– Preteritum, sa Elias.

– Vad?

– Preteritum. Tempuset var preteritum.

Lovisa försökte kontrollera sin andning och tänka.

– Vänta lite! Du sa: ”Jag **är** inte arg på dig, jag **var** rosenrasande”. Dåtid. Du **är** alltså inte arg på mej nu.

– **Nu** lyssnar du. Du har förresten fel när du påstår att du är korkad. Du är nog den klyftigaste personen jag har mött. Det är det du gjorde som var korkat, inte du. Sedan, rörande det du sa om att krama mig, har vi redan pratat om det, inte sant? Är du rädd för mig, du sitter så långt bort?

Lovisa blev överraskad av sista kommentaren, men var inte sen att flytta över till soffan bredvid honom. Han flyttade sig närmare henne och lade sin arm runt hennes axlar till hennes förvåning och glädje. Lovisas telefon plingade, men hon ignorerade det.

– Jag måste be om ursäkt, Lovisa. Ja, det var fel av dig att bestämma att du skall sova över fast jag inte vill, men det var mitt fel att det gick från en meningsskiljaktighet till ett bråk. Jag har AST, så därför är det **jag** som borde ha backat. Börjat diskutera, lugnt framfört mina åsikter och sedan lyssnat på dina. Då hade vi troligen kommit överens. Men jag stampade i golvet och började skrika. Förlåter du mig, Lovisa?

– Självklart gör jag det, Elias älskling. Men det var jag som gjorde fel, och som behöver be om förlåtelse.

– Jag förlåter dig, särskilt eftersom du hade rätt. Du vet vad som hände på natten efteråt. Troligen hade jag klarat den natten utan dig, men det hade varit sjukt mycket jobbigare. Men du var där med en enda agenda: att hjälpa mig igenom det som hänt.

– Visst är du van vid att hantera problem på egen hand, men ibland skadar det inte med lite stöd.

– Uppenbarligen, och jag är tacksam för det. Men sedan ringde du Anders, trots att jag explicit sa att du inte skulle göra det.

– Ja, det var helt oförlåtligt. Jag vet. Istället borde jag ha diskuterat det lugnt med dej, och försökt övertyga dej med logik.

– Jo, det var kanske onödigt att ringa honom, fortsatte Elias. Men tänk om jag hade kollapsat igen, som jag redan har gjort en gång? Nu gjorde jag inte det, men tänk om? Tänk om barnen hade råkat illa ut på grund av det? Jag hade aldrig kunnat förlåta mig själv. Så igen var det rätt det du gjorde. Jag hade fel. Liksom det var mitt fel att det blev ett bråk. Igen. Jag har ingen förklaring, och alla ursäkter känns patetiska. Kanske var jag helt enkelt traumatiserad. Förlåter du mig?

– Wow, du har ingenting att ursäkta dej för. Visst förlåter jag dej utan problem. Men det värsta jag gjorde sen var att komma tillbaka och stanna här i två dagar till, trots att jag visste att du inte ville. Jag borde ha sagt till Anders att han måste hitta någon annan.

– Du vet inte det här. Jag sa faktiskt upp mig bland annat för att han krävde att någon måste vara här och passa mig. Vem som helst kunde vara här, sa han. Då föreslog jag dig. Han gick med på det trots att du inte jobbar åt honom. Om du inte gått med på det, så hade jag nog inte jobbat åt dem längre.

– Va! Var det du som tyckte att jag skulle sova över igen?

– Mm. Jag visste ju att du inte skulle besvära mig om du sov över, så…

Lovisa blev så häpen att hon inte kom på något att säga. Hennes telefon plingade igen. Elias hade hört den flera gånger, och denna gång kommenterade han det.

– Din telefon plingar. Skall du inte kolla vem det är?

– Det är säkert mamma som är orolig. Hon ringde mej i går och såg att jag var ledsen. Jag berättade att vi hade bråkat, men inga detaljer.

– Alltså, jag tycker inte du skall hålla henne på halster.

– Jo, men jag njuter så av att äntligen få sitta här i dina armar och vill inte att det ska ta slut.

– Oavsett om du går iväg för att prata med din mor eller stannar här, så finns mina armar kvar. Jag njuter också av det här och vill gärna fortsätta hålla om dig.

Lovisa log och drog sig lite åt sidan och tog fram sin telefon.

– Jag tänkte skoja lite med mamma, log hon, och ringde sedan upp henne.

– Hej, Lovisa, älskling. Hur är det med dig idag, din stackare? Har du lyckats prata med Elias än?

– Jodå, och han tittade först på mej som om jag var ingenting. Sedan sa han att han inte är arg på mej, utan han var rosenrasande.

– Oj, det låter inte bra.

– Sedan sa han att jag måste lyssna. Hörde du vad han egentligen sa, mamma?

– Jo, att han är rosenrasande.

– Nope. ”Preteritum”, sa han. Det betyder dåtid. Han är alltså inte arg, men **var** rosenrasande, så han **är** det alltså inte. Sedan var det han som bad om ursäkt för att han orsakade att det blev ett bråk i stället för diskussioner.

– Så, vad betyder allt det här? Är allt bra mellan er nu, menar du?

– Tja, hur tycker du det här verkar?

Lovisa kröp närmare Elias som slog armarna om henne igen så att hennes mamma såg deras famntag.

– Goddag, Karin, sa han. Jag antar att du redan vet att din dotter har ett väldigt eldigt humör, men är också väldigt förlåtande och omtänksam.

– Jodå, det vet jag. Wow, det där ser mysigt ut! Betyder det här att allt är tillbaka som förut, eller?

– Nej, absolut inte! sa Elias. Inte ens i närheten!

– Men jag tycker att ni verkar ha förlåtit varandra.

– Det har vi, men vår relation nu är mycket **bättre** än den var förut. Vi kramas och pratar om djupa saker, och jag vill inte tillbaka till hur det var förut.

– Åh, är det så du menar? Det är nästan för bra för att vara sant.

Lovisa log och försäkrade att det han sagt stämde och lade sedan på för att hon ville visa Elias att han var hennes fokus. Hon tryckte sig närmare Elias och njöt av att han inte drog sig undan längre.

– Jag undrar bara en sak, Elias älskling. Vad var det i det jag sa innan som fick dej att förlåta mej?

– Jo… det här låter som floskler, men det är sant. Du hade mig vid ”hej”.

Lovisa skrattade glatt.

– Verkligen?

– Mm. Jag är usel på att läsa av ansikten, men det var uppenbart att du hade gråtit mycket. Och bara det faktum att du kom hit räckte.

– Självklart, Elias älskling. Jag kom hit för att be om förlåtelse.

– Alltså, om du hade skyllt på mig, så hade det varit en uppförsbacke att komma tillbaka. Ännu värre om jag hade tvingats söka upp dig och be om ursäkt utan att du accepterade ditt fel.

– Jisses, Elias älskling. Menar du verkligen det att du hade kommit till mej?

– Ja, jag hade säkert gjort det. Men den uppförsbacken tror jag inte vi skulle ha klarat av. Men du kom hit och tog på dig hela ansvaret, så det var superenkelt att förlåta dig.

– Wow, menar du allvar? Men när du öppnade dörren såg du så allvarlig ut, som om jag inte betydde något alls längre. Och det tog lång tid innan du öppnade.

– Jo… jag fick fokusera hårt på att få till ett neutralt ansikte, för egentligen ville jag bara kasta upp dörren och böna om förlåtelse. Men min AST-hjärna ville först höra hur du skulle hantera det. När du sedan gjort det… bom, klart!

– Din beräknade usling! Jisses, vad jag älskar dej för det. Så typiskt autismspektrum, inte sant?

– Troligen. Fast det här med att jag njuter av att känna din kroppsvärme är snarare motsatsen till hur jag fungerar.

– Toppen. Då slutar vi prata och går till sovrummet och har sex.

– Nej! sa Elias, panikslagen, och drog sig undan.

– Lugna ner dej. Visserligen skulle jag kunna äta upp dej här och nu, men jag förstår att du inte är redo än.

– Just det, suckade han lättat och kröp närmare igen. Vet du om en sak jag har förstått i och med det som hänt?

– Att jag älskar dej, eller?

– Nope, det har jag insett länge. Nej, snarare att du är expert på känslor och social interaktion. Så det bästa för mig är att alltid göra vad du säger när det gäller sånt. Även om, ja, särskilt om, jag tycker det verkar fel.

– Jag skulle inte kalla mej expert, precis.

– Jo, det är du, när det gäller socialt umgänge. Jag är expert på datorer, så där är jag bättre än du, men socialt, där är du bäst.

– Nå, jag kanske är bättre än du i alla fall. Möjligen.

– Kan vi lägga det här bakom oss nu och titta på Shaun igen som innan?

– Inget skulle göra mej gladare. Hur många avsnitt har du tittat på sedan vi tittade senast?

– Inga. Det här är **vår** serie som vi tittar på tillsammans. Du då? Har du tittat?

– Nej, inte alls. Håller med. Jag vill bara titta på serien tillsammans med dej.

De tittade på några avsnitt tillsammans som de gjort så många gånger förut. Den stora skillnaden var att när Lovisa lade sitt huvud i Elias knä drog han sig inte undan, utan strök henne bara ömt över håret och lät henne ligga kvar.

Efter några avsnitt pausade Elias plötsligt serien, tittade på Lovisa och sa allvarligt:

– Vet du vad? Jag är nästan glad att vi bråkade innan.

– Va! Jag trodde att du avskydde bråk och konflikter.

– Det gör jag. Men alltså, jag är fortfarande säker på att du kommer att lämna mig. Vi kommer att börja bråka, och sedan blir bråken värre och värre tills du ger upp. Men nu har vi redan bråkat en gång, och ingenting blev värre. Tvärtom blev det bättre. Dessutom är vi redan överens om att nästa gång vi har olika åsikter, skall vi bara diskutera det och inte bråka. Det tycker jag känns bra.

– Ibland är du så klok. Nej, för det mesta är du så klok. Glöm aldrig det. Du är bättre än du tror på känslor.

– Vet inte, kanske. Intressant att Anders faktiskt ringde Hugo, psykiatern på VUP som jag har träffat förut, bara för att jag bad honom. Vill du höra vad vi pratade om?

– Nu måste jag vara försiktig här. Självklart är jag intresserad av allt som rör dej, men om man har terapi **måste** man kunna prata fritt. Om man känner att man måste berätta vad man har sagt till någon annan, öppnar man sig inte fullt ut. Allt du säger till en terapeut är alltså helt privat.

Elias svarade inte, utan satte på serien igen. Lovisa bara njöt av hans närhet. I morse hade hon inte en tanke på att

något sådant här ens var möjligt. Dagen gick alltför fort för hennes tycke, men hon förstod att hon definitivt måste åka hem som vanligt. I dörren frågade hon:

– Jag hoppas att det är okej för dej att jag kommer hit i morgon som vanligt, Elias älskling.

– Nej, det är inte okej, svarade han.

– Vad menar du? Jag trodde vi var sams igen?

– Det är inte **okej** om du kommer. Det är **underbart**. Fast om du vill komma in så måste du betala mig.

– Åh, sa hon leende. Och vad måste jag betala då?

– Det kommer att kosta en kram.

– Oj, det var värst, skrattade hon. Men sa du inte nyss att du tycker att det vore underbart ifall jag kommer? Så om du vill att jag ska komma så måste du också betala mej.

– Så vad kostar det då?

– En kram, förstås.

Elias skrattade glatt. Det var inte ofta hon hörde honom skratta, så det var som musik för hennes öron när han gjorde det. Hon körde hem och kunde knappt vänta till dagen efter. *Kan det här bli bättre än så här?* tänkte hon innan hon somnade.

✯ ✯ ✯

12

Dagen efter kom Lovisa tidigare och gick med lätta steg fram till dörren och ringde på dörrklockan. Elias öppnade och Lovisa försökte kliva in, men hejdades av Elias till hennes förvåning.

– Betala först, sa han strängt.

Hon blev lite osäker först, men kom sedan ihåg och sträckte ut armarna mot honom och gav honom en kram.

– Så där ja, det var bättre, myste han. Duger min betalning för att du kom hit också?

– Utan tvekan, log hon och gick sedan in.

Tvillingarna var inte kvar, men det visste hon redan. De umgicks nu på ett betydligt mer otvunget sätt. När de satt i

soffan och tittade på ”The Good Doctor” kändes allt som förut, fast mysigare och bättre. Efter ett antal avsnitt pausade Elias programmet och satt tyst en stund, sedan sa han plötsligt:

– Alltså, det första Hugo frågade var varför den som ringde honom var från socialtjänsten och inte Silent Pixel IT.

– Åh, tänker du prata om det ändå, fast du inte behöver?

– Japp, för att **jag** vill, inte för att **du** vill. Nå, jag förklarade allt om mitt sammanbrott när jag hade lämnat VUP för några år sedan, tankarna om att förstöra allt, men att jag sedan valde att jobba med barn för att glömma istället. Han tyckte det var en genial idé. Ja, sedan ville han veta vad som hade hänt i söndags, och jag fick berätta allt **igen**. Men det var nyttigt, för som du säkert har hört är det just det som terapi handlar om, att prata om det jobbiga om och om igen tills det inte känns jobbigt längre. Så, tack vare dig och det du gjorde har jag tvingats berätta det fyra gånger, så det känns faktiskt mycket bättre nu.

– Wow, så det jag gjorde var alltså bra fast det var fel?

– Exakt min poäng. Han frågade om hela polisincidenten på ett annat sätt än alla andra, mer om känslor och så, men som du sa behöver jag inte prata om det. Jag berättade ändå allt, även vad som hände efteråt i badrummet. Sedan frågade han vad jag känner för dig, och jag nämnde det där som din far reagerade så starkt på, om du minns?

– Du menar det där om att du kanske hamnar på psyket igen om jag lämnar dej?

– Just det. Då började han prata om kärlek, för att få mig att förstå vad det är. Han citerade Sigmund Freud som har sagt att libido är en grundläggande livsdrift i människan, kopplad till bland annat omsorg och fortplantning. Det är därför som man älskar sina barn så djupt, och är redo att gå i döden för dem. Så om man förlorar sina barn så är det extremt jobbigt, och kan driva en till depression eller värre. När jag förlorade Karl och Sonja hade jag fått faderskänslor för dem, för sådana känslor kan projiceras på andra än ens biologiska barn. Därför blev det en sådan katastrof för mig.

– Det kan jag verkligen förstå, Elias älskling.

– Däremot är kärleken till en partner av en annan karaktär, eftersom den till stor del drivs av sökandet efter en lämplig partner att bilda familj med. Alltså enligt Hugos tolkning av Freud. Så om jag skulle förlora dig, skulle det inte bli lika jobbigt som när jag förlorade mina barn. Dessutom, sa han, kan jag alltid kontakta honom och vid behov få antidepressiva igen.

– Wow, sa han verkligen precis det?

– Kanske, ungefär. Men min behållning av det han sa är i alla fall detta. Jag bör gå all-in på dig, eller min relation till dig. För om den rasar ihop så klarar jag det, i värsta fall med hans hjälp. Dessutom, ifall jag **inte** går all-in, utan fortsätter hålla dig på avstånd, för att jag är rädd för att förlora dig, då blir det lätt en självuppfyllande profetia. Du lär tröttna till sist, för att du inte når fram hela vägen till mig. Har jag fel?

– Jag kan inte säga att du har fel, Elias älskling. Det stämmer att jag blir frustrerad över att du fortfarande håller

mej på en armslängds avstånd. Ändå är jag inte ens nära att ge upp.

– Skönt att höra. Just nu känner jag mig livrädd för vad jag skall göra härnäst, men jag bara måste göra det.

– Du behöver inte vara rädd för…

Lovisa hejdade sig när Elias gick ner på knä framför henne och tog hennes händer och tittade henne rakt i ögonen utan att slå ner blicken för första gången. *Han tänker väl inte fria? Är jag redo?* hann hon tänka innan Elias sa:

– Lovisa Emilia Larsson, jag förstår nu att jag älskar dig. Vill du bli min flickvän?

– Oj… wow… är det här på riktigt? Vänta, du sa ”flickvän”, inte sant? Ja, ja, Elias älskling, jag vill inte enbart vara ett prospekt längre. Jag vill vara din flickvän. Och jag vill att du ska vara min pojkvän. Kom hit nu.

Lovisa ställde sig upp och drog upp Elias på fötterna och kramade honom hårt och till hennes otroliga glädje fanns det inte den minsta tvekan när han kramade tillbaka.

– En kyss för att bekräfta det hela? försökte Lovisa.

– Oj, hjälp… wow… Utbyte av kroppsvätskor? Det verkar verkligen skrämmande, men det är väl en del av att gå all-in, antar jag.

Lovisa tog hans ansikte i händerna och kysste honom för första gången. Han verkade tveksam till en början och blev stel, men sedan slappnade han av och besvarade kyssen.

– Tjo, det där var inte så tokigt, sa Elias. Igen?

Nu var det Elias som tog initiativet, och Lovisas hjärta bultade så att det nästan gjorde ont, och tårar av lycka fyllde

hennes ögon. Äntligen verkade det lossna på riktigt mellan dem. Efter en lång stund av kramande och kyssande sa Elias med ett leende:

– Vet du vad, Lovisa älskling. Allt det här har gjort mig hungrig. Vad sägs om att jag fixar mat till oss?

– Det låter bra, Elias älskling, svarade Lovisa med hjärtat fullt av glädje när hon hörde honom kalla henne ”älskling” för första gången.

Efter en stund släppte Elias kramen och gick till köket och lagade mat. Lovisa funderade på ifall hon skulle erbjuda sig att hjälpa till, men ville inte trycka på för hårt så tidigt. Så hon väntade tills Elias ropade att maten var klar. Medan de åt kunde Lovisa inte låta bli att säga:

– Vet du vad, Elias älskling? Jag beundrar dej så mycket för att du gav mej mat innan, medan du var arg på mej. Och att du gav mej kuddar och täcke till soffan, trots att du inte ville att jag skulle sova där. Det var helt otroligt!

– Tja, även om jag just då var rosenrasande på dig, så betyder det ju inte att jag inte längre älskade dig.

– Wow, helt fantastiskt hur du kan hålla isär dina känslor så där. Visst är det en del av autismspektrumet?

– Jo, det kan det faktiskt vara.

Elias satt tyst en stund. Sedan frågade han plötsligt:

– Jag funderar på att presentera dig för mina föräldrar nästa helg. Vad säger du om det?

– Jag skulle älska det, Elias älskling. Det kommer säkert att bli helt underbart att få lära känna dem.

– Det blir **inte** underbart, men det är nog dags nu, svarade Elias med ansträngd röst. Om jag skall gå all-in så har jag väl inget val.

– Elias älskling. Jag har redan förstått att det är något jobbigt mellan dej och dina föräldrar, men det spelar ingen roll. Du rår inte för dem mer än jag rår för mina föräldrar. Du såg själv att det ibland kan vara spänt mellan oss. Så var inte orolig nu. Jag lovar att vara mitt bästa jag.

– Omöjligt, du är perfekt, log han. Hur kan du bli bättre?

Lovisa skrattade glatt och sedan fortsatte dagen på ett angenämt sätt. Resten av veckan blev som det brukade. Elias fick passa en liten pojke några vardagar, precis som han föredrog. Helgerna lämnade han hellre orörda.

Lovisas hjärta gjorde trippelvolter, både av att se honom med ett litet barn och av att han trots det inte glömde bort henne. Hon kunde nästan inte vänta tills helgen när hon skulle få träffa hans föräldrar. *Undrar vad det är för problem mellan dem*, tänkte hon. *Jag får vara redo för det värsta… sprit, knark, religion, gamla sår, eviga bråk… eller något ännu värre som jag inte ens kan föreställa mej.*

✯

Helgen kom och Lovisa började fundera på var Elias föräldrar bodde. Måste de köra långt med bil, eller bodde de i samma stad? Elias sa ingenting och verkade nästan ha glömt bort det hela. Efter söndagslunchen föreslog han en promenad utomhus och Lovisa hängde på med glädje.

Äntligen var det han som föreslog en aktivitet! Först visade han gläntan där han hade hittat Karl och Sonja. Hon kunde se att hans humör dalade lite, så hon kramade honom och han fick tillbaka sitt leende. På vägen hem passerade de en kyrkogård. Elias svängde in där och fortsatte gå och Lovisa blev lite road av det.

– Det är så rofyllt här, inte sant? sa han. Inte så mycket folk, men mycket träd och grönt.

– Jo, det stämmer, Elias älskling.

De gick till synes planlöst längs några gångar. Lovisa lade sedan märke till att Elias gick allt långsammare för att till slut stanna helt. Hon vred på huvudet och tittade på honom och fick en chock när hon såg tårarna som tyst rann nerför hans kinder.

– Hur är det fatt, Elias älskling? Du ser så ledsen ut.

– Jag kom att tänka på att jag lovade att presentera dig för mina föräldrar denna helg.

– Du behöver inte göra det, om det gör dej ledsen, Elias älskling. Säkert!

Elias suckade djupt, tvekade länge, och vände sig sedan mot den grav som de stod bredvid. Han drog efter andan och torkade sina ögon innan han sa:

– Hej, far och mor. Jag vill bara presentera er för min flickvän här. Hon heter Lovisa och jag älskar henne så mycket. Hoppas verkligen att ni kan acceptera henne.

Lovisa blev helt chockad. Hon tittade mot gravstenen och försökte läsa namnen på den.

– Får jag…? sa hon till sist och höll ut armen mot graven.

– Självklart får du kliva på. Tror inte de kan protestera.

Lovisa gick fram till gravstenen med högtidlig blick och satte sig på huk bredvid den. Hon strök över den som om den var levande.

– Få se… 2011… det innebär att du var, hu vad jag är dålig på matematik. Sexton eller?

– Faktiskt 15 år, jag fyller ju år i början av december.

– Familjehem?

– Mmm…

Lovisa ställde sig upp och slog armarna om honom. Han grät fortfarande tyst och tårarna rann. Hon funderade på vad hon kunde göra för att trösta honom, men var alltför överraskad för att komma på något. Det här var det sista hon hade väntat sig. De stod tysta och tittade på graven.

– Vet du vad vi kan göra, Elias älskling? Det är inte så att jag kritiserar dej eller något sånt, men det ser lite torftigt ut. Vad skulle du säga ifall jag hjälper dej att må bättre genom att piffa upp den lite? Kanske plantera några blommor och fixa några gravprydnader.

– Antar jag säger ”tack”. Men jag har ett villkor.

– Du vill ha sista ordet om vad jag placerar här, inte sant?

– Nope, du får bestämma. Det enda är att jag betalar allt du vill köpa och du tittar inte på några prislappar. Jag menar, i värsta fall kan jag bara plocka bort allt. Fast jag tvivlar väldigt mycket på att det kommer att ske.

De gick hem och Elias körde till en handelsträdgård där Lovisa gick runt och plockade ihop blommor för plantering, stenar med mönster och ett par solcellsdrivna gravlyktor. Hon lyckades undvika att titta på prislapparna, men såg totalbeloppet i kassan. Hon chockades över hur mycket det hade blivit, men Elias verkade inte bry sig. Sedan körde de tillbaka till graven och Lovisa planterade och fixade till hela graven. Elias grävde där hon pekade. Till slut var hon klar och de stod och tittade på graven med armarna om varandra. Elias sa ingenting först, men tog plötsligt Lovisa om nacken, böjde sig fram och gav henne en mjuk, varm kyss.

– Varsågod, Elias älskling, viskade hon när han drog sig tillbaka. Jag är glad att vi har gjort detta.

– Det är fantastiskt. Faktiskt känns det aningen bättre nu.

– Om du vill prata om det som hände när de somnade in och du hamnade på familjehemmet, så lyssnar jag.

Elias svarade inte. Han bara vände sig om, fortfarande med armen runt hennes midja, och de gick därifrån. Han körde hem och de landade i soffan igen. Båda två var lite trötta från allt grävande och fixande, så efter bara några avsnitt av deras serie pausade Elias och sa:

– Tack för idag, älskling. Men jag är verkligen trött nu. Nu när du vet om mina föräldrar och familjehemmet, hoppas jag att du förstår varför jag alltid har känt mig ensam.

– Jo, men nu är jag här, och jag går ingenstans, Elias älskling. Jag är så glad att jag äntligen fick veta något om din barndom. Samtidigt är jag också rätt trött av allt, och det är verkligen dags för oss båda att sova. Du ser också trött ut.

– Det har du helt rätt i, svarade han.

– Jag antar att du inte vill att jag sover här, på soffan?

– Nope.

– Trots att jag redan har gjort det flera nätter?

– Japp. Hoppas du inte tänker starta en diskussion igen, som kan leda till bråk?

– Nope, kopierade Lovisa. Inga fler bråk, helst. Det är ju jobb i morgon i alla fall, så jag kör väl hem nu.

– Ska du inte fråga om du får komma tillbaka i morgon?

– Varför ska jag fråga när jag redan vet svaret?

Elias log och gav henne en kyss vid dörren när hon gick, till hennes förtjusning. Hon svävade nästan fram längs gången. Hon ville verkligen veta mer om hans barndom, hans föräldrar och familjehemmet, men förstod att hon fick vänta tills han var redo, hur svårt det än var för henne. Och förr eller senare skulle han ge med sig och låta henne sova där, det övertygade hon sig själv om.

Redan nästa helg öppnade Elias sig helt, och till slut fick hon höra om hur föräldrarna dog och hur han hamnade på familjehemmet.

☆☆☆

13

Elias satt vid skrivbordet en onsdagskväll i mitten av september. Han gick metodiskt igenom sina anteckningar inför tyskaprovet, memorerade ord, grammatik och ordföljd medan han försökte koppla varje sak till det större sammanhanget. Det var hans första prov på gymnasiet, och han ville verkligen inte misslyckas.

Hans föräldrar hade åkt för att handla, men dörrklockan ringde innan han hunnit plugga färdigt. Han tittade ut genom fönstret och såg en polis stå på uppfarten. Bredvid honom stod en kvinna i civila kläder.

Elias kände igen scenariot. Poliser hade knackat här tidigare, alltid i samband med hans halvbrors småbrott eller

drogproblem. Föräldrarna gav alltid samma suckande blickar. Sedan försvann de ofta någonstans för att lösa problemet. Efteråt blev stämningen hemma dålig, ibland i dagar, ibland i veckor. Han var så trött på det att han inte ville öppna dörren. Hans föräldrar hade dessutom alltid sagt att han inte skulle öppna för främlingar, och dessa var inga han kände.

Polisen ringde på dörrklockan igen, men Elias öppnade inte. Eftersom han kunde se polisen och kvinnan, kunde de också se honom, och polisen vinkade åt honom att komma till dörren. Han var alltid noga med att lyda, särskilt poliser, så till slut gick han och öppnade dörren.

– God kväll, sa polisen vänligt. Är du Elias Niklasson?

Elias nickade bara oroligt.

– Kan vi få komma in och sätta oss en stund?

– Öh… jag… får inte släppa in någon…

– Det är en bra regel. Men jag är polis och behöver prata med dig om något viktigt. Därför är det okej att du släpper in oss.

– Nej… ni får inte komma in…

– Jag förstår att du är försiktig. Men just nu behöver vi prata med dig och då behöver vi komma in en stund.

– Jag… får… inte…

– Elias, du måste lyssna noga på mig. Det här är allvar, och jag ber dig, formellt, att släppa in oss.

– Jag… ni… ni kan fortfarande inte…

– Jag måste tyvärr insistera.

Elias började tröttna på hans envishet.

– Har ni… har ni husrannsakningsorder?

– Nej, men det handlar inte om det.

– Då… då får ni inte komma in.

Han tog ett andetag.

– Och om ni skall gripa mig… då kan ni väl säga det här ute.

Polisen lutade sig mot kvinnan bredvid sig och de hade ett kort, viskande rådslag. Han insåg att de inte skulle bli insläppta, så han sa allvarligt:

– Dina föräldrar har varit med om en bilolycka.

Elias blev orolig. Han sträckte sig efter jackan, drog på sig den och sa hastigt:

– Kan ni… kan ni köra mig till sjukhuset?

Polisen gjorde dock ingen min av att vilja låta honom följa med. Elias blev osäker och stod kvar på tröskeln medan polisen pratade. Han höll rösten låg och jämn, utan att visa någon min, och försökte lugnt förklara vad som hade hänt.

Men Elias hjärna verkade ha stängts av till hälften. Orden föll bara som osammanhängande polistermer han inte riktigt kunde förstå, särskilt när han hörde att hans föräldrar ”inte klarat sig”. *Klarat vadå?* tänkte han. Till slut insåg polisen att han inte förstod, och sa övertydligt:

– Dina föräldrar är döda. De dog i olyckan. Jag beklagar sorgen.

Elias hjärna stängde av helt. Han föll ihop framför dem, som en trasdocka, utan någon möjlighet att hålla emot. Kvinnan chockades och böjde sig ner mot honom. När han märkte det greps han av panik. Han lyckades kravla bakåt

som en krabba. Han krockade med möblerna och tog sig till sist in i vardagsrummet och upp i soffan. Polisen och kvinnan följde efter, stilla men vaksamma. I ett sådant här nödläge behövdes inget tillstånd för att komma in. Varje rörelse registrerades av Elias som fragment av ett kaos han inte kunde tolka.

Både polisen och kvinnan pratade med honom och försökte lugna ner honom, men han hörde ingenting. Allt han hörde var ett intensivt pipande i öronen.

Efter ett tag gick kvinnan ut, kom tillbaka med två tomma koffertar och gick genom hallen med dem. Elias vågade inte röra sig, eftersom polisen satt kvar mitt emot honom och verkade bevaka honom. När hon kom tillbaka var de uppenbart tunga. Polisen skyndade fram och tog över dem.

Han vinkade åt Elias. Ett tydligt tecken på att följa med. Elias såg gesten och förstod, trots pipandet i öronen som gjorde allt annat obegripligt. Hjärtat slog hårt när han gick efter. Kvinnan slog igen ytterdörren bakom dem, låset klickade. Polisen lastade in koffertarna i bilen, öppnade bakdörren, och Elias klev försiktigt in. Allt gick för snabbt. I hans inre var han säker på en sak. Han hade blivit gripen. Tankarna snurrade, fragmentariska. Världen kändes som om den höll på att falla samman.

Elias vågade inte protestera när polisen körde iväg. Om en polis säger åt en att göra något, då gör man det. Hjärtat slog hårt. Han hade svårt att få in luft i lungorna. Polisen tittade på honom i backspegeln. Paniken bara steg. Han funderade: *Kanske har min halvbror gjort något och skyllt*

på mig? Därför blev han förvånad när polisen inte körde mot polishuset i city. I stället åkte han runt staden mot ett radhusområde.

Polisen stannade bilen utanför ett hus dit kvinnan redan hade kommit. Han vinkade åt Elias att följa med henne mot dörren. Den öppnades och en ung kvinna stod i dörren. Elias registrerade kroppen reflexmässigt. Bröstens tyngd och höfternas kurvor slog mot hans sinnen.

Kvinnan i dörren såg på honom och insåg direkt att han var i total chock. Han stod stel och tyst, nästan som om han inte fanns där, och hon drog honom instinktivt till sig i en tröstande kram.

Men Elias hjärna exploderade när han kände hennes kropp mot sin. Bröst mot bröst, underliv mot hans. Reflexmässigt sköt hans händer upp och han slog ifrån sig med all sin styrka, med hela kroppen bakom rörelsen. Hon flög bakåt, benen lyfte och hon föll handlöst mot golvet med en tung duns.

Elias ångrade sig direkt och snurrade runt för att fly. Men där stod polisen tillsammans med kvinnan som följt med honom dit. Polisen släppte koffertarna och rörde sig mot honom. Han kröp ihop på golvet till en liten boll, övertygad om att han skulle bli slagen med batong och sedan kanske få handklovar. Han skakade av skräck och väntade bara på att alla i hallen skulle slita tag i honom vilken sekund som helst.

Pipandet i öronen var intensivt, ogenomträngligt. Allt annat blev fragmentariska ljud och skuggor. Mitt i kaoset hörde han ändå ett skrik, klart och högt över pipandet:

– STANNA! GÖR INGENTING! BACKA! BACKA! BACKA! JAG ÄR OKEJ! LÅT HONOM VARA!

Elias tittade först mot kvinnan han hade slagit, som skrek för full hals. Sedan mot polisen som lyfte händerna och backade undan. Oroligt vred han på huvudet tillbaka mot kvinnan på golvet som ställde sig upp och vinglade till när hon fick en plötslig yrsel. Elias kunde inte förstå varför hon hade försvarat honom trots att han just hade misshandlat henne.

Hon visade med händerna att han skulle ställa sig upp och gå mot henne och gjorde lugnande gester som han knappt uppfattade. Pipandet i öronen gjorde allting obegripligt och kaotiskt. Han reste sig upp försiktigt, panikslagen, och lyckades få benen att bära honom.

Hon tog ett steg bakåt och vinkade åt honom att gå framåt. Elias tvekade, och hon backade ett steg till. Då tog han ett steg framåt. Kvinnan tog ytterligare ett steg bakåt, han ytterligare ett steg framåt. Allt gick på någon minut, men i hans huvud kändes det som timmar.

Det fortsatte steg för steg tills kvinnan slutligen stod vid korridorens bortre ände och Elias vid en öppen dörr. Han kikade in och såg ett normalt rum: en säng, ett bord, några stolar och ett klädskåp. Han tog försiktigt ett steg in för att komma undan. I ögonvrån såg han kvinnan komma mot honom, så han fortsatte in. Han satte sig på sängen, så långt från dörren som han kunde komma.

Kvinnan stannade i dörröppningen och sa något som Elias inte uppfattade. Bakom henne fick han syn på polisen

och ryckte till, men polisen höll sig utanför när kvinnan gav honom ett tecken. I stället sköt polisen in koffertarna i rummet utan att själv kliva över tröskeln. Han sa något som Elias inte hörde över pipandet i öronen. Samtidigt lyfte han handen i ett tydligt tecken, som Elias tolkade som en order: stanna i rummet. Kvinnan sa också något och drog försiktigt dörren mot sig utan att stänga den helt.

Elias lade sig på rygg och stirrade i taket. Pipandet i öronen höll honom fast i ett vakuum av ljud och kaos. Han försökte desperat få igång hjärnan igen.

Det var som en dålig film där hjälten måste köra iväg snabbt, men bilen ville inte starta med ett: rrr-rrr-rrr… putt-putt…

Han låg på rygg i sängen och stirrade upp i taket medan han försökte förstå vad som hänt.

– Vad har hänt? Jag är gripen!

rrr-rrr-rrr…

– Nej, då skulle jag vara på polisstationen!

putt-putt…

– Min bror har pekat ut mig!

rrr-rrr-rrr…

– Nej, då skulle de förhöra mig nu!

putt-putt…

Ingenting stämde. Hjärnan vägrade samarbeta. Tankarna kastade sig fram och tillbaka, som en bil utan kontroll. Elias ville bara stänga av, trycka på paus, men det gick inte. Allt ljud, allt nytt, allt kaos låg över honom som ett tak han inte kunde lyfta.

Han låg där hela kvällen. Pipandet höll honom fången. Kvinnan tittade ibland till honom från dörröppningen.

När kvinnan kom in med en bricka med mat, tryckte Elias sig mot väggen i sängen. Han hade ingen aptit, så efter någon timme hämtade kvinnan brickan igen. Han kunde se att hon pratade, men han förstod inte vad hon sa till honom.

Elias behövde desperat gå på toaletten, men polismannen hade ju visat att han skulle stanna där. Först sent på natten, när huset hade tystnat och han antog att alla sov, smög han sig tyst ut till badrummet. Han kissade utan ett ljud, lade handdukar över toalettstolen när han spolade och återställde sedan allt exakt som det varit för att inte väcka misstankar. Han sov endast korta stunder den natten och kastade sig fram och tillbaka, men hjärnan fortsatte att rusa och vägrade stilla sig.

✯

Morgonen efter ringde telefonen på expeditionen.

– Optima Gymnasium, det är Linda.

– Hej, det är Anna Levander från socialtjänsten. Jag behöver sjukanmäla Elias Niklasson. Han mår inte bra idag.

– Självklart, ska bara hitta honom här… Se där, här är han. Vad sa du att du heter?

– Anna Levander.

– Alltså, vi har en hård regel att endast vårdnadshavare får sjukanmäla, vilket är Martin eller Margareta. Du kanske kan be någon av dem ringa in och eventuellt godkänna dig?

– Som du kanske hörde, ringer jag från socialtjänsten så det innebär…

– Det spelar faktiskt ingen roll. Endast vårdnadshavare får sjukanmäla elever.

– Jag känner mycket väl till den regeln och anser att den normalt sett är helt rimlig. Men var snäll och lyssna nu: situationen är långt ifrån normal denna gång. Elias har blivit omhändertagen med stöd av socialtjänstlagen efter sina föräldrars tragiska bortgång i går kväll.

– Men, ändå… Vänta, sa du ”bortgång”?

– Just, precis. Du kanske läste i dagens tidning om den allvarliga bilolyckan mellan en bil och en lastbil där både föraren och passageraren i bilen omkom? Det var alltså Elias föräldrar i den bilen. Så han är nu föräldralös.

– Herregud, vad fruktansvärt! Ursäkta att jag var oförskämd förut. Har han ingen annan familj?

– Ingen annan kan ta hand om honom. Du bör definitivt kontrollera med socialtjänsten för att få bekräftat vad jag har sagt. Hans handläggare heter Jessica Karlsson. Han flyttade in hos min man Peter och mej i går. Tanken är att vi ska ta hand om honom framöver, men allt är fortfarande nytt. Troligen blir han familjehemsplacerad här.

– Självklart, det ska jag. Hur är det med stackaren?

– Sekretessen hindrar mej från att komma med några detaljer, men han mår inte bra. Det är uppenbart. Min gissning är att han inte kommer att klara av att gå till skolan på länge än. Du måste se till att alla notiser om frånvaro, läxor och liknande stoppas, så att han inte mår ännu sämre.

– Det ordnar jag. Utgår från att du har kontaktat psykolog.

– Jag har varit i kontakt med BUP.

Linda tackade, lade på luren och kontrollringde först till Jessica. Sedan gick hon till rektorn. Han blev först irriterad då han var upptagen, men när Linda visade första sidan i tidningen och förklarade insåg han allvaret. Han aktiverade omedelbart skolans krisplan.

Sedan letade han upp skolpsykologen och klassens mentor för att informera dem. Tillsammans gick de till Elias klassrum för att berätta den dåliga nyheten. Tyskläraren skulle just dela ut tyskaprovet när de kom in. Rektorn ställde sig framför klassen.

– Jag behöver berätta något sorgligt för er om en av era klasskamrater. Var sitter Elias?

Tyskläraren pekade på en tom bänk och svarade:

– Han är inte här idag, han är sjukanmäld.

– Jag måste berätta varför Elias inte är här.

Klassen satt tyst. Ingen viskade, ingen rörde sig, alla bara tittade framåt.

– Hans föräldrar… de omkom i en bilolycka i går kväll.

Eleverna såg på varandra och försökte ta in det de just hade hört. Agnes drog händerna över ansiktet och snyftade:

– Och Elias då? frågade hon med panik i rösten.

– Han var hemma, så han är oskadd, svarade rektorn lugnt. Just nu är han på ett jourhem och mår inte särskilt bra.

Skolpsykologen tog sedan över ordet:

– Vi vet att det här är väldigt tungt att höra, och det är naturligt att känna sig ledsen eller orolig. Vi finns här för att stödja både Elias och er. Om någon av er vill prata med någon vuxen på skolan, antingen enskilt eller tillsammans, så får ni gärna komma till oss.

Tystnaden blev påtaglig. Fläktens surr tog över rummet, och varje andetag kändes lika tungt som Agnes tysta gråt.

– Samtidigt behöver Elias någon som bryr sig, någon som kan finnas för honom när och om han kommer tillbaka till skolan. Så… finns det någon här i klassen som är hans vän, som vill hälsa på honom ikväll?

Alla i klassen tittade på varandra och såg obekväma ut.

– Finns det verkligen ingen som han har någon kontakt med? Någon han har pratat med, ätit med eller kanske blivit vän med?

Ingen svarade. Några skakade bekymrat på huvudet.

– Det här är fruktansvärt, sa skolpsykologen. Har han verkligen inte en enda klasskamrat som kan stötta honom?

Till slut lutade sig Daniel fram mot Agnes och puttade lite på henne:

– Agnes, du har väl en crush på honom? Kom igen, vi går tillsammans, eller hur?

Agnes rodnade och snyftade ännu lite mer.

– Åh… alltså, jag älskar honom ju! snyftade hon. Men han bara… sa ”nej”, och ville typ inte ens prata med mig.

– Kom igen, sa Daniel. Du och jag. Vi går dit och visar att vi bryr oss om honom.

– O…okej… sa Agnes lågt.

Så blev det bestämt. Daniel och Agnes fick via skolans vaktmästare tillgång till Elias skåp, för att ha en ursäkt att hälsa på honom och lämna hans skolböcker.

Under tiden försökte Anna få Elias att äta något. Hon hade utan resultat ställt in frukost i hans rum på grund av att han inte hade kommit ut när hon ropade. Även lunchen lämnades orörd och hon blev allt mer orolig för honom.

På kvällen kom Daniel och Agnes på besök. Anna blev glad när de ringde på och hoppades att Elias skulle bli lite gladare av besöket. Hon visade in dem i rummet, där Elias fortfarande låg på rygg i sängen och stirrade upp i taket.

– Hej, Elias, sa Daniel. Jag och Agnes har med dina skolböcker. Vi hörde vad som hänt… det är så jävla sjukt. Asså… jag vet inte… Men alla i klassen är med dig.

Han fortsatte försöka få kontakt och Agnes försökte ta Elias hand, men han ryckte bara undan den utan att vrida på huvudet. Till slut lämnade de rummet. Anna undrade hur det hade gått.

– Fy fan… han är som död, snyftade Agnes. Det känns som om det inte finns nåt kvar av honom. Bara ett skal. Jag gillar honom så sjukt mycket, men han ser mig inte ens.

– Vi kommer definitivt tillbaka nästa vecka, tillade Daniel. Hoppas verkligen att han mår bättre då, för det här är helt vridet.

Dagarna gick, och Elias lämnade sängen bara för toalettbesök. När Anna log och nickade på väg tillbaka, förstod han till slut att det faktiskt var tillåtet. Han åt

fortfarande ingenting. Till helgen hade pipandet försvunnit, och han började tro att det inte var han som var i trubbel med polisen, utan att hans bror hade lurat sina föräldrar i en fälla. Samtidigt insåg han att han faktiskt har en sorts skolplikt: även om det inte finns lag om det i gymnasiet måste man gå dit om man har accepterat platsen.

Så på måndagsmorgonen plockade han ihop alla sina skolböcker. Han hittade inte sin skolväska, så han bar allt bara under armen. När han passerade köket där Anna och Peter åt frukost ropade Peter:

– Hallå där, vart är du på väg?

Elias lyfte sina skolböcker och pekade mot dörren.

– Är du på väg till skolan? frågade Anna mjukt.

Elias nickade kort.

– Du måste äta frukost först, sa Anna. Du har inte ätit något alls sedan du kom hit.

Elias knackade på klockan.

– Jag kör dig till skolan, sa Peter. På så sätt hinner du äta frukost.

Det lät som en order, så han gick in och fick cornflakes med mjölk. Anna satte även fram ett glas mjölk att dricka. Han tog två skedar bara för att de krävde det och spydde nästan. Dels var magen helt tom, dels tyckte han inte om vare sig majs eller fet mjölk. Anna insåg problemet och lät honom slippa att äta.

Peter körde honom till skolan och följde honom hela vägen in till klassrummet. När Elias gick in var klassen överraskad över att se honom och alla ville dunka honom i

ryggen eller klappa honom på armen. Han bara skakade av sig allt, rysandes av obehag, och satte sig på sin plats.

När matteläraren kom in hände något i hans hjärna. Plötsligt var allt normalt. Daniel och Agnes såg förundrat på honom. Han verkade som sig själv igen, i stark kontrast till hur han hade varit när de hade besökt honom. Han öppnade boken, skrev i blocket och arbetade i sitt eget tempo, utan att vänta på instruktioner eller se sig omkring.

Vid lunch gick han till matsalen och ställde sig i kön. När han såg att det serverades hans favoritmat tog han genast en rejäl portion och åt ivrigt upp den. Han reste sig för att ta en andra, lika stor. När han gick för att ta en tredje portion höjde matsalspersonalen ögonbrynen och han blev tveksam till om man fick ta tre. Han plockade i stället grovbröd, sallad och grönsaker och byggde några stora smörgåsar, förvånad över att magen fortfarande rymde dem.

Efter skolan gick han ut för att cykla hem, men cykeln stod inte där den brukade vara. Han tittade förvirrat runt ett ögonblick och började sedan gå i stället. Utan att tveka styrde han stegen mot barndomshemmet, längs samma väg han alltid hade tagit, utan att stanna.

– Hej, jag är hemma nu, ropade han när han kom in.

Huset var tyst. Det var bara han där, men han var van vid att föräldrarna var borta. Alltför ofta var det något trubbel med hans halvbror som de måste ta hand om. Han gick in i sitt rum och tog fram skolböckerna för att komma ikapp det han hade missat enligt skolportalen.

Anna blev orolig när Peter kom hem utan honom. Hon ringde honom, men han svarade inte. Hon försökte en gång till, samma resultat.

Vad hon inte visste var att Elias var starkt besvärad av att prata i telefon. När mobilen ringde från ett okänt nummer svarade han inte på det första samtalet och avvisade det andra. Till slut skickade en främling ett sms och frågade var han var. ”Hemma”, skrev han kort.

Anna antog automatiskt att han menade hos dem och frågade:

”Vilket rum?”

”Mitt rum”, svarade han.

Elias ville inte skriva mer, men var för van att lyda för att låta bli helt. Han höll svaren korta. Anna tittade in i hans rum, men han var inte där. Hon skrev:

”Kan du gå ut i köket?”

”Varför?”

”Snälla, gör det bara.”

”Jag är i köket nu.”

”Är du ensam där?”

”Ja.”

Anna var själv i köket. Då förstod hon. Av gammal vana hade han återvänt till det enda hem han verkligen kände till. Hon gick direkt till Peter.

– Peter, älskling. Det verkar som om Elias har gått till sitt barndomshem i stället för att komma hit. Vi får åka och hämta honom.

Peter var irriterad redan när de satte sig i bilen och tillsammans körde de dit. När Elias såg en bil köra in på uppfarten blev han glad. *Äntligen är pappa och mamma hemma*, tänkte han. Men han kände inte igen bilen. När dörrarna öppnades såg han i stället Anna och Peter stiga ur och gå mot ytterdörren. Strömbrytaren i huvudet slog över till det mörka läget igen och han förstod att han hade gjort fel och gick oroligt och öppnade för dem.

– Vad håller du på med, Elias? sa Peter med skarp röst. Du vet mycket väl att du inte ska vara här, utan hos oss. Jag vet att du är smart och förstår vad som är rätt, och just därför blir jag besviken när du gör fel. Du är duktigare än så här. Vi förväntade oss bättre av dig än att du så här tydligt bryter mot vad du vet är rätt.

Anna klappade Peter på armen för att lugna ner honom och han tystnade.

– Vi är inte arga på dej, Elias. Vi förstår att du har det svårt just nu. Skulle du kunna vara så snäll och hämta dina saker och följa med?

Elias gick in i sitt rum utan ett ord, hittade skolväskan, packade ner sina skolprylar och lämnade huset. Peter stod vid bakdörren på sin bil med ett bistert uttryck. Elias tittade inte på honom, utan gick direkt till garaget och drog ut en cykel. Peter verkade vilja protestera, men Anna förekom honom:

– Är du säker på att du hittar hem till oss?

Elias nickade kort och cyklade iväg. Eftersom han var rätt snabb och dessutom kunde ta genvägar, kom han fram innan

dem. Anna sa mjukt till honom att sätta in sin cykel i deras förråd. Där stod redan två cyklar, så han satte sin bredvid, gick in och lade sig på rygg i sängen och stirrade upp i taket igen. Han försökte komma på vad som hade hänt och varför han måste vara hos dessa främlingar.

Dagen efter åt Elias tre skedar cornflakes och cyklade till skolan. Väl där slog strömbrytaren över till det normala läget igen. Efter sista lektionen cyklade han hem som vanligt, till sitt gamla hus. Snart plingade telefonen med ett sms från Anna. Den här gången slog strömbrytaren över direkt, och han svarade kort:

”Har läxor.”

”Du kan väl göra dem här?”

”Går inte.”

”Nåja, fixa läxorna först och kom sedan hit. Vänta inte för länge, okej?”

Elias skyndade sig att bli klar och cyklade sedan till det andra hemmet, trots att han inte förstod varför eller vem den här kvinnan egentligen var. Resten av veckan upprepades samma rutin: cykla fel, få sms, tjata om läxor och sedan åka till det andra hemmet för att ligga på sängen och stirra upp i taket.

Fredagen var inget undantag. Strömbrytaren stod i ljust läge, han cyklade hem och fick omedelbart ett sms:

”Hej Elias. Idag har du väl inga läxor. Du får komma hem direkt.”

Han läste. Strömbrytaren slog över och han tänkte: *Vadå ”hem”? Jag är väl hemma här?* men cyklade ändå till familjehemmet. När han kom dit stod Peter i hallen och sa strängt att de ville prata med honom. Elias gick oroligt in i vardagsrummet och satte sig mittemot Anna och Peter. Han lade märke till att Anna klappade intensivt på Peters arm som för att lugna honom. Sedan började Anna i stället:

– Elias, vi är båda två oroliga för dej. Du har säkert förstått att vi är ansvariga för dej om något skulle hända. När du är i ditt barndomshem vet vi inte om du är trygg. Vi två har pratat om det här och förstår att du känner dej tryggare där, så vi tänker låta dej vara där under dagen om du vill. Men först måste du gå med på två krav som vi har. Vi vill bara att du ska vara här mellan åtta på kvällen och åtta på morgonen, förutom om du har skola eller till exempel vill gå på bio med några vänner.

Elias funderade på vad hon hade sagt. Han förstod inte alls vem de var eller varför han måste vara här, men insåg att han av någon outgrundlig anledning måste det.

– Nåväl, Elias, här är mitt krav, inledde Peter. Jag vill att du går med på att sätta upp kameror i alla rum i ditt barndomshem, ja, förutom toaletten, förstås. Sedan ska vi båda kunna följa allt i en app eller liknande.

Elias tog fram sin telefon och började pilla på den. Peter blev uppretad över att han inte verkade lyssna och höjde rösten medan Anna klappade honom allt intensivare.

– Du ska förstå att om du inte går med på våra krav så kommer vi att anlita en låssmed och byta lås. Sedan får du aldrig vara där mer.

Anna försökte avbryta honom medan Elias fokuserade allt mer på sin telefon.

– Älskling…

Men Peter fortsatte upprört:

– Jag försöker lösa ett problem här, och det är viktigt att du…

Elias lade plötsligt ner sin telefon på bordet, vred den runt och skickade den över bordet mot Peter. Han tittade och upptäckte att Elias inte hade pillrat slumpmässigt utan hade tagit fram en butikssida över ett set med totalt fyra kameror för övervakning.

– Aha, okej. Så om jag köper dessa, kommer du att sätta upp dem då?

Elias nickade och Peter var nöjd. Han tog en bild av telefonen med sin telefonkamera och nickade mot Anna.

– Fantastiskt, Elias, sa Anna med lugn röst. Mitt krav är att du besöker en psykolog vid namn Elda på barn- och ungdomspsykiatrin, som jag har bokat tid med på måndag. Vi vet att du inte vill öppna upp dej för oss, och vi förstår det. Därför vill jag att du träffar henne.

Elias började skaka frenetiskt på huvudet och Anna sa med sin mildaste röst, nästan viskande:

– Det här är för att jag bryr mej om dej och vill vara säker på att du är trygg. Jag måste tyvärr kräva att du pratar med psykologen, så att vi inte behöver byta lås.

Elias suckade, hängde med huvudet och nickade till slut. Anna tackade varmt och lät honom gå till sitt rum. Peter körde iväg och kom tillbaka efter någon timme med två paket med totalt åtta kameror. Elias var lite förvånad, för det var inte billiga kameror. Han packade upp dem och kopplade upp dem till appen och gick sedan till Anna och Peter med en lapp med inloggningsuppgifter och appens namn. Han fick deras telefoner och installerade allting.

Dagen efter körde Peter honom hem och Elias skruvade upp alla kameror i de olika rummen. Peter var förvånad över hur händig han var. Han bad inte alls om hjälp. Sedan körde han tillbaka Elias, som resten av dagen och hela söndagen låg alldeles olycklig i sängen.

På måndagen hämtade Anna honom från skolan och de åkte till BUP, där psykologen Elda Norrgren tog emot. När hon frågade om Anna fick vara med, skakade Elias på huvudet. Anna fick då gå ut till väntrummet.

Elias satt stelt på stolen och Elda sökte hans blick. För en bråkdel av en sekund möttes deras ögon innan han hastigt sänkte blicken några decimeter. Ett ryck gick genom honom, rodnaden spred sig över kinderna och blicken flackade åt sidan. Hans händer låg knäppta i knät, men fingrarna vred sig rastlöst.

– Så, Elias, hur känner du dig idag?

Elias händer skakade och han mumlade något ohörbart.

– Du förstår att du kan prata helt öppet. Jag har total tystnadsplikt.

Han nickade kort och stirrade intensivt på sina händer.

– Vill du inte prata med mig? undrade Elda försiktigt.

– Måste ju… mumlade Elias.

Han lyfte blicken mot henne en sekund, sedan flackade den bort igen. Elda lade märke till subtiliteten. Varje gång han tittade på henne reagerade han, rodnaden spred sig och han vände bort blicken snabbt. Det var inte vanlig blyghet. Det var inte hon. Det var att hon var en kvinna som verkade blockera honom.

Elda satt tyst en stund och betraktade hans kroppsspråk, de små ryckningarna, den korta ögonkontakten och rodnaden. Hon anade att hon skulle behöva någon som han kunde känna trygghet med. En man.

– Vänta här ett ögonblick, Elias. Jag hämtar en kollega som praktiserar här.

Elda gick ut och kom tillbaka med Erik, som tog över hennes stol. Själv satte hon sig i ett hörn och lät Erik föra samtalet, ibland med små, diskreta signaler från henne. Elias slappnade av betydligt och svarade kort men sakligt på Eriks frågor. Till slut var Elda nöjd med samtalet och sa:

– Tack, Elias. Nu har jag tre frågor jag skulle vilja ställa. Första frågan vet jag redan svaret på, och den tredje frågan beror på svaret på den andra frågan. Är det okej?

Elias spärrade upp ögonen lite vid hennes ord och nickade efter en kort tvekan.

– Första frågan. Mår du bra idag, rent psykiskt?

– Nej, mumlade Elias och stirrade ner på sina händer.

– Det var förväntat. Hur länge har du mått dåligt?

Elias tvekade, blicken flackade. Elda formulerade om.

– Har du mått dåligt i dagar, veckor, månader eller år?

– År.

– Se där, ja. Inte heller oväntat. Tredje och sista frågan. Vill du få hjälp av oss på BUP för att må bättre genom att vi gör en grundlig undersökning av ditt problem?

– Ja.

Hon nickade och hämtade in Anna igen. Elias fortsatte att stirra på sina händer. Anna kom lugnt in och lutade sig fram mot Elda, ivrig att få reda på hur samtalet hade gått.

– Kan du säga något om det jag frågade om när jag bokade tiden? frågade hon.

– Jag förstår vad du syftar på, svarade Elda. Just nu ser jag inga tecken på att Elias har destruktiva tankar.

Anna nickade lätt. Ett lättat leende spelade på hennes läppar.

– Du kan inte ana hur glad jag är att höra det, Elias. Vad tycker du, Elda, behöver han mer kontakt med BUP?

– Jag ser det som ett viktigt nästa steg, svarade Elda. En fullständig psykologisk utredning kan ge en tydligare bild av hans mående.

– Det låter rimligt. Jag ska prata med Jessica om att ordna så att han får en fullständig utredning. Jag undrar bara en sak till… Elias pratar inte alls med oss, inte ens ett ord. Det är helt okej, Elias, jag förstår. Men har han pratat med dej?

– Vi har haft en tydlig och rak kommunikation, så ja, svarade Elda. Jag har en viss misstanke om varför han har

svårt att prata med dig, men sekretessen förbjuder mig att dela med mig av det.

Anna blev belåten med svaret. För att visa Elias att hon menade det hon hade lovat tidigare, släppte hon av honom vid barndomshemmet. Elias kände sig nöjd med att han nu fick vara ensam där utan att de klagade. Han satte ett larm på mobilen för att inte glömma att senare åka tillbaka till familjehemmet för att vara där senast åtta på kvällen.

Veckan gick och han cyklade hem efter skolan för att sedan, när larmet ringde, cykla till Anna och Peter för att vara där innan åtta. Nu slog strömbrytaren i hans huvud över när larmet gick.

Till helgen cyklade han iväg exakt klockan åtta på morgonen, utan frukost. Anna och Peter tyckte inte om arrangemanget, men dels kunde de bevaka honom i kamerorna, dels var han väldigt noga med att komma senast åtta. Efter att ha justerat sitt larm var han extremt punktlig.

✯

På måndagen började Anna prata med Elias om en begravning på torsdagen den veckan. Han förstod inte varför han skulle gå på någon begravning för hennes skull. Plötsligt slog det honom vems begravning det var. Det var som en knytnäve i magen. Alltså, det måste vara hans halvbror som var död, och anledningen till att hans föräldrar inte har kommit hem än måste vara att de hade dödat honom.

Elias grubblade över hur det kunde ha gått till. Bäst vore om det bara hade blivit ett slagsmål som hade slutat med en olycka där hans bror hade dött. Då skulle det vara vållande till annans död och troligen skulle föräldrarna komma hem snart. För om det var dråp eller ännu värre mord, så lär de sitta i fängelse länge.

Anna och Peter hämtade honom på skolan och snart gick han nervöst in i begravningskapellet i den obekväma kostymen som Anna hade köpt. *Varför är det två kistor? Hade min bror en flickvän eller kanske till och med en fru?* Sedan såg han en stor bild på sina föräldrar och blev rasande. *Vad i helvete! Har de verkligen iscensatt denna charad bara för att kontrollera mig?* Han sprang fram till en kista och började banka på locket med sina knytnävar medan han skrek:

– ÖPPNA DEN HÄR! ÖPPNA KISTAN! ÖPPNA! ÖPPNA!

Elias fortsatte att skrika och banka på kistan. Anna blev helt chockad och visste inte vad hon skulle göra. Elias var helt utom kontroll och skrek allt mer hysteriskt. En man i kostym, vit skjorta och slips kom fram och trollade fram ett verktyg. Efter en blick på Anna, som nickade, började han skruva upp locket. Elias insåg att han måste vara från begravningsbyrån. När kistan öppnades såg han sin mamma därinne. Han skakade henne för att få henne att vakna, men hon var iskall.

Han vände sig mot den andra kistan som mannen vid det här laget redan hade hunnit öppna. Där låg hans pappa, med ett ansikte han knappt kände igen. Det rådde ingen tvekan

om att han var död. Elias kastade sig fram och slog armen om honom och började storgråta. Desperat klamrade han sig fast medan han grät högljutt. Han hörde hur kapellet började fyllas med gäster, men kunde bara inte kontrollera sig.

Anna skyndade fram och försökte desperat lugna ner honom. Hon var helt förtvivlad och kände sig så hjälplös. Hon hade bara passat småbarn innan, så hon visste inte hur hon skulle göra.

Till slut mer eller mindre tvingade hon Elias att lämna kistan och sätta sig på en stol genom att gå emellan honom och kistan. Därmed hade han bara två val: röra vid henne eller följa henne. Snart satt han på en stol och fortsatte att storgråta medan kistorna stängdes igen.

Ceremonin kunde nu börja och Elias var helt utom kontroll. Anna skickade över paket efter paket med pappersnäsdukar som hon fick från andra i sällskapet. Till slut var ceremonin färdig och kistorna skulle bäras ut. Elias fick instruktioner om att han skulle gå först efter kistorna som bars av några gäster. Han fick två rosor i handen och Anna sa mjukt att de skulle läggas i graven när hon sa till.

Snart stod hela sällskapet vid en gravplats med två nygrävda hål. Kistorna sänktes försiktigt ner och prästen sa några sista ord innan han nickade åt Elias att lägga ner rosorna. Han grät fortfarande högljutt, men hade ändå hört och förstått allting som hade hänt. Han gick ryckigt fram till gravarna, kastade en ros hårt i vardera grav, snurrade runt och sprang iväg så snabbt benen bar honom. Inte för att han var rädd, utan för att han visste precis vad som skulle hända

härnäst. Alla andra skulle gå fram, lägga ner sina rosor och sedan gå till Elias för att beklaga, ta hans hand eller ännu värre försöka krama honom. Han visste att han inte skulle klara av det och därför sprang han iväg. Peter ville springa efter, men Anna stoppade honom.

– Jag vet vart han är på väg. Låt oss kolla i kamerorna.

Det var långt hem därifrån, men han sprang i full fart hela vägen utan att stanna. Anna blev lättad när hon såg honom komma in i huset och kasta sig på en av sina föräldrars sängar. Peter sa till Anna att han kunde hålla koll på Elias medan hon underhöll gästerna. Hon hade fått alla namnen i en adressbok som hon hade hittat hemma hos Elias.

Plötsligt kom ett sms till Anna från Elias. Hon läste det med förvåning:

– Kan jag få sova här bara i natt? Snälla? SNÄLLA?

Anna log lite ändå. Det var uppenbart att Elias hade förstått att de tittade på honom. Hon messade ett ”OK” och fortsatte prata med gästerna. Många var oroliga för Elias, men Anna bedyrade att de hade full koll på honom.

Det var en minnesstund med förtäring efteråt. Elias halvbror hade också blivit inbjuden till begravningen, men hade inte kommit och var inte där nu heller. Flera av gästerna höll tal. Anna och Peter började förstå hur svårt Elias måste ha haft det tidigare och blev djupt berörda av det.

Efteråt körde de båda till Elias tidigare hem. Anna sa att det var bäst om Peter körde hem till dem, medan hon

stannade och hjälpte Elias. Peter höll med. Anna var trots allt den som hade bäst relation till Elias, även om den också var rätt torftig.

Anna gick in i sovrummet och satte sig på den andra sängen. Hon tittade på Elias. Han hade slutat gråta, men kudden var genomblöt. Ögonen var rödgråtna, ansiktet tomt och stelt. Han såg mot henne utan att verka se henne.

Hon kämpade med att komma på något att säga, men kände hur det knöt sig i bröstet och visste inte hur hon skulle nå fram. Elias såg ut som om han tänkte säga något, men förblev tyst, som så ofta.

Eftersom hon aldrig hade hört hans röst förrän idag var hon extra bekymrad över vad hon kunde göra för att trösta honom. *Hur tröstar man någon som inte ens pratar?*

Hon visste egentligen ingenting om vad som rörde sig inom honom. Inte vad som hade gjort honom så inåtvänd och tyst, hur länge det hade pågått eller hur djupt det satt. Ändå kände hon att det här bara var början. Snart skulle hon förstå hur djupt Elias trauma var.

Elias öppnade munnen och började prata för första gången.

✯ ✯ ✯

14

Elias tryckte sig närmare Lovisa. Greppet runt hennes midja hårdnade, som om något i honom riskerade att falla isär om han släppte taget. Han sa inget. När tårarna kom verkade han först inte märka dem själv. Hon gjorde det. Hon tog en näsduk och torkade varsamt bort dem, utan att dra sig undan.

– Inte behöver du torka mina tårar som om jag vore ett litet barn, mumlade han.

– Jag vet, sa hon mjukt. Men det är sånt som flickvänner gör.

– Det är ologiskt. Men jag antar att flickvänner inte är logiska. Jag får vänja mig.

– Vissa kanske är det, log Lovisa. Men inte den här.

Det tog nästan en minut innan han talade igen.

– Det gör fortfarande ont. Trots att det är över tio år sedan.

– Mm.

– Ända fram till den dagen, när mina föräldrar begravdes… då förstod jag ingenting. Allt fortsatte runt omkring mig, men hjärnan tog inte emot informationen.

– Som i dimma?

– Ja. Som om den stängde av. Jag visste att något saknades, men jag kunde inte komma åt det.

Lovisa strök honom försiktigt över håret och sa inget. Han behövde inga fler frågor just då.

– Men nu finns det något annat att göra. Någonting mycket viktigare än det här.

– Och vad är det? Något allvarligt?

– Jag är hungrig. Vill du hjälpa till att laga mat?

– Självklart, Elias älskling. Jag trodde aldrig att du skulle be mej om hjälp med matlagning.

De gick in i köket. Elias började förbereda maten som han alltid gjorde. Lovisa gjorde sig redo att skära grönsaker, men väntade på ett tecken från honom. Han nickade kort, och pekade på grönsakerna. Hon började skölja och dela dem medan hon tyst njöt av att ännu en barriär mellan dem hade fallit.

Snart satt de vid köksbordet och åt tillsammans. Elias var sitt normala jag, som om han inte hade varit så ledsen nyss när han hade berättat om sina föräldrars död. Maten

smakade utmärkt, som alltid. Medan Lovisa tuggade landade hennes tankar på ett vardagsproblem. Hon visste att Elias var tekniskt intresserad och tänkte att ett nytt ämne kunde ge honom en välbehövlig distraktion efter deras intensiva samtal i soffan.

– Elias älskling, sa Lovisa. Jag behöver en ny laptop. Min gamla har börjat strejka på riktigt nu. Och jag hittade ett så bra erbjudande! Den kostar 6 990 kr kontant, men de har delbetalning som är super.

Elias tittade upp.

– Super hur?

– Bara 372 kr i månaden i två år! utbrast Lovisa entusiastiskt. Det är ju ingenting! Då blir det inte så mycket på en gång, liksom. Perfekt att sprida ut det!

Elias tuggade långsamt och räknade i några sekunder.

– Så, sa Elias. Månadsbeloppet för avbetalning av datorn är 372 kr. Men det tillkommer en uppläggningsavgift på 295 kr. Och en administrationsavgift på 49 kr per månad. Den faktiska månadskostnaden inklusive alla obligatoriska avgifter blir 421 kr. Multiplicerat med 24 månader, blir det 10 104 kr. Adderar vi uppläggningsavgiften på 295 kr, är den totala kostnaden som du betalar 10 399 kr.

Lovisa tappade gaffeln i tallriken med ett klirr.

– 10 399 kr? Men laptopen kostar ju bara 6 990 kr kontant! Det är ju en skillnad på… på…

– 3 409 kr, sa Elias omedelbart. Det är cirka 49% dyrare än kontantpriset.

– Men hur kan du bara räkna ut det där i huvudet, så snabbt? frågade Lovisa. Det är helt otroligt!

– Det är bara huvudräkning.

Lovisa skakade på huvudet.

– Jag fattar inte hur du gör.

– Jag vet inte heller riktigt, log han. Det bara funkar.

Lovisa såg honom le för första gången på hela kvällen. Det värmde henne att han verkade något gladare. Historien han hade berättat var förkrossande, men hon hoppades att han skulle orka fortsätta. Hon ville så gärna höra honom berätta mera, och önskade av hela sitt hjärta att det som väntade skulle bli lite ljusare.

Efter maten återvände de till soffan. Elias förberedde sig för att fortsätta sin tillbakablick. Att sätta ord på sitt förflutna inför Lovisa hade varit en lättnad, samtidigt som det hade varit bland det svåraste han någonsin hade gjort.

Han drog ett andetag. Hennes tysta stöd gav honom kraft att fortsätta. Men det svåraste var ännu inte sagt: det som hände tiden efter begravningen.

✯ ✯ ✯

15

Peter kom hem från jobbet tidigare än vanligt dagen efter begravningen. Han var orolig över hur Anna hade det, med tanke på att hon hade tillbringat natten med Elias. Han var också bekymrad över hur Elias mådde med tanke på att han hade varit helt förstörd dagen innan. När han kysste Anna besvarade hon kyssen men utan att titta på honom.

– Hej, älskling, sa han försiktigt. Hur är det med Elias idag? Begravningen i går tog hårt på honom. Jag åkte hem tidigare för att stötta er båda. Tror du det kan hjälpa ifall jag pratar lite med honom också?

Han gick mot Elias rum medan Anna drog efter andan.

– Det är snällt av dej, sa hon lågt. Men Elias är i skolan.

Peter stannade upp. Han tittade häpet på Anna.

– I skolan? Är det verkligen klokt? Han var ju fullständigt utom sig i går på begravningen.

Hon tittade äntligen på honom, och nu var sorgen i hennes ansikte omöjlig att missa.

– Du ser själv ledsen ut, fortsatte han. Som om du har gråtit. Varför?

– Jag blev så ledsen när jag försökte trösta Elias i går kväll. Du såg säkert på allt på kameran.

– Var han elak mot dig? sa Peter upprört. Jag såg att du pratade med honom, men jag kunde inte se ifall han svarade. Höjde han rösten mot dig? Sa han något alls? Vi har ju aldrig hört honom säga något förut, förrän i kapellet.

Anna skakade på huvudet.

– Nej, han var inte alls elak, så lugna ner dej. Alltså, jag kom in och satte mej på den andra sängen, som stod en bit ifrån hans, med ett nattduksbord emellan. Jag är rätt säker på att det var hans mammas säng medan han låg i sin pappas, baserat på hur rummet såg ut för övrigt. Jag försökte komma på vad jag skulle säga för att trösta honom, men var helt tom på idéer.

– Jag kan förstå det. Vad säger man till en tonåring som har haft en så jobbig dag?

– Exakt, vad **kan** man säga? Han verkade vilja säga något, men mötte inte min blick, något du säkert redan har lagt märke till. Jag väntade på att han skulle prata, men först kändes det som om han inte klarade av att göra det. Till slut sa han tyst:

”Jag förstod inte förrän idag att jag är föräldralös.”

Anna tystnade och tittade på Peter.

– Tänk på vad det innebär, Peter. Tänk noga.

– Det låter fruktansvärt. Han har alltså inte förstått förut att hans föräldrar är döda! Samtidigt förklarar det varför han var så förkrossad i begravningskapellet.

– Precis. Jag försökte lugna honom och säga att allt var under kontroll och att han fick fråga vad som helst. Det är vad han frågade sen som gjorde mej gråtfärdig, fortsatte Anna.

– Jasså, vad var det då?

– Han frågade helt enkelt: ”Vem är du?” Jag blev helt chockad och försökte förstå djupet i vad han hade sagt. Till sist frågade jag vem han trodde att du och jag var. Han svarade: ”Jag vet inte… nånting med polisen kanske… kopplat till min kriminella halvbror… som dragit in mina föräldrar.”

Peter bleknade märkbart.

– Nu ska du tänka igenom vad du och jag har sagt och gjort fram till nu. Han visste alltså inte ens att han har blivit omhändertagen, att han har placerats på ett familjehem, eller ens vad du och jag heter. Han har levt i totalt mörker.

– Jisses… wow. Det här är ju helt fruktansvärt!

Anna nickade bara och hade svårt att kontrollera gråten när Peter fortsatte.

– Men vänta nu! Så när han åkte till sitt barndomshem var det inte för att han var olydig, utan tvärtom för att han trodde att han förväntades göra det. Och jag skällde ut

honom! Sedan krävde jag kameror och allt. Jag inser nu att jag har uppfört mig som ett svin mot honom. Vad vi har gjort är helt oacceptabelt. Ändå har han gjort vad vi har sagt åt honom att göra. Herregud… nu förstår jag varför du är ledsen. Vad sa han sen?

– Först berättade jag allt: vad du och jag heter, att vi är ett familjehem, att Jessica är hans handläggare, att du har blivit utsedd att ta hand om honom och allt sådant. Och så, försiktigt, om hans föräldrar… att de dog i en bilolycka, orsakad av en stupfull lastbilsförare. Han verkade bara knappt lyssna innan han svarade mej.

– Vad svarade han då?

– Efter en lång tystnad frågade han: ”Vad händer sen då?” När jag bad honom utveckla sa han:

”Jo, när jag blir 18 är jag myndig. Då måste jag flytta ut från er. Jag kan ju inte ens söka lägenhet förrän jag är myndig och sen tar det flera år att få något. Då blir jag ju hemlös som min halvbror och måste bo på något härbärge tillsammans med personer som är alkoholister eller drogmissbrukare. Jag klarar inte det!

”Sedan måste jag hitta jobb direkt efter gymnasiet, men den linje jag går på är ju högskoleförberedande och inte ett yrkesprogram, så jag kanske måste byta linje. Men jag vill inte det. Allt blir bara kaos sen.”

Peter såg helt chockad ut.

– Jag blev helt mållös, Peter. Denna störtflod av ord i total kontrast mot tidigare. Alltså… han pratade i en enda lång, logisk kedja om vad som skulle hända när han blir

arton. Jag inser nu hur skarpsinnig han faktiskt är, trots att jag tidigare har trott att han hade vissa mentala utmaningar. Och ändå… trots all logik och förstånd… fanns där panik. Desperation. En sorts tyst skräck.

– Wow, vilken lång kedja av tänkbara konsekvenser. Han har inte direkt fel i sitt resonemang heller. Vad kom du på för svar?

– Ja, vad kunde jag säga utom att det kommer att lösa sig? Det är ändå över två år till dess. Han var tyst ett tag och frågade sen till min förvåning: ”Vem skall jag lyda nu?”

– Lyda? Hörde du rätt? Vad menar han med det?

– Jag bad honom utveckla igen, och han sa:

”Jo, är man omyndig så skall man ju lyda sina föräldrar. Men nu är ju socialtjänsten på nåt sätt mina föräldrar, så jag skall lyda den. Men hur lyder jag en institution? Är det Jessica jag skall lyda, eller är det du och Peter?”

– Jisses, vilka komplicerade tankegångar!

– Alltså, allt han säger verkar logiskt och förnuftigt, men jag har inga svar. Jag sa att han inte behöver lyda någon, men att vi är hans kontaktpersoner mot Jessica och soc.

– Bra sagt, älskling, att tona ner det där med att lyda nån.

– Han låg tyst ett tag, reste sig sen snabbt upp och sa att han inte klarade av att sova där. Han frågade om han fick gå till sitt rum, och när jag sa ”ja” frågade han om jag behövde en mobilladdare. Jag svarade ”nej”, men han kom tillbaka med en ändå. ”Du lär behöva ström när du kollar mig på kameran hela natten.” Sedan gick han in i sitt rum.

– Du har rätt, han har en riktigt skarp hjärna och tänker ett, två och tre steg framåt.

– Nåväl, visst tittade jag på honom på kameran. Han somnade väl efter ett tag och till slut somnade även jag.

– Antar att du också sov oroligt?

– Det kan du lita på! På morgonen vaknade jag av att han rumsterade om i köket. När jag kom in tittade han mot mej och frågade med helt lugn röst, som om gårdagen aldrig hade hänt: ”Visst äter du äggröra till frukost?”

– ”Jodå”, svarade jag, ”men jag kan fixa frukost sen.” Men han höll redan på. Han knäckte ägg i en stekpanna där det redan fräste bacon. Sen lade han i lite paprika, lök och, jag vet inte vad. Till slut kryddade han med diverse kryddor. Det gick så snabbt och sen fick jag den godaste äggröran som jag nånsin har ätit.

– Men åt han något själv då? Här äter han knappt någon frukost alls.

– Jodå, själv åt han en stor skål med Start Russin och Lätt A-fil. Han såg att jag tittade på paketen och rabblade fakta. Jag kommer inte ihåg allt, men slutsatsen var att hans frukost jämförd med vad jag har serverat, cornflakes med standardmjölk, innehåller ungefär lika mycket kalorier, men havren gör hans variant nyttigare och ger större mättnad. Acidophilusbakterierna lugnar magen, vilket han behöver, och den större mängden socker genererar mer dopamin, vilket han desperat behöver.

– Låter helt logiskt, kanske inte helt korrekt, men i varje fall trovärdigt.

– Det tycker jag också, så jag har köpt hem hans frukost nu. När vi hade ätit sa jag att det vore bäst om han följde med hit i stället för att gå till skolan. Men han reagerade direkt och sa: ”Tror du verkligen att det är bättre om jag sitter hos dig och grubblar i stället för att vara i skolan där allt är som vanligt och skolarbete ockuperar mina tankar?” Så jag följde med honom till skolan, återigen för att det är logiskt.

– Hur verkade han när du lämnade honom? Var han fortfarande ledsen?

– Han var sitt normala jag. Förutom att han äntligen pratade. Han sa: ”Expeditionen är den där vägen. Genom dörren där och uppför trappan.”

– Varför sa han det egentligen?

– Jag frågade, och han svarade: ”Tror du inte jag förstår att du måste berätta för dem om vad som hände med mig i går?”

– Alltså, wow, alltså. Så förstående och, trots allt vi har sett förut, så närvarande.

– Precis min tanke också. Så jag gick till expeditionen och berättade vad som hände i går så de kan hålla koll på honom. Jag bad också Linda att kontakta hans mentor för att boka utvecklingssamtal. Sen tog jag bussen hem.

– Jag antar att om inte skolan har hört av sig så är allting okej med honom, trots allt.

– Troligen, men just nu är jag orolig. Han borde vara i huset nu, men jag ser honom inte på kamerorna. Det är kortare dit än hit. Hoppas verkligen inte att…

Plötsligt hörde de dörren och Anna och Peter gick förvånade ut i hallen och såg Elias komma in.

– Nämen, hej Elias, utropade Anna. Jag trodde att du inte skulle komma hem förrän klockan åtta.

Elias tittade på Anna, eller snarare förbi henne.

– Alltså, jag antog att du skulle vara orolig för mig med tanke på gårdagen.

– Fantastiskt att du tänkte på det sättet, Elias, sa Peter. Jag skulle vilja prata lite med dig, om det går bra.

– Har jag gjort något fel? frågade han oroligt.

– Inte alls. Det är jag och Anna som har gjort fel. Anna berättade vad du sa i går. Jag ber så väldigt mycket om ursäkt för hur jag har behandlat dig. Du har inte gjort något fel, baserat på vad du har förstått. Ändå har jag skällt på dig och ställt orimliga krav på dig.

– Jag accepterar inte din ursäkt.

– Tack… vänta, vad sa du? Du accepterar den **inte**?

– Nej, för du har inte gjort något fel **baserat på vad du har förstått**, så du har ingenting att be om ursäkt för.

– Sant, sant. Men då ber jag om ursäkt för att jag inte har sett till att du har förstått vilken situation du befinner dig i. Jag och Anna är ansvariga för dig och borde ha försäkrat oss om att du är införstådd med allt.

– **Den** ursäkten accepterar jag. Jag undrar bara…

– Ja?

– Får… får jag fortfarande vara i huset fram till åtta?

Peter tittade på Anna som nickade.

– Du har skött det exemplariskt, trots omständigheterna, så jag finner ingen anledning till att ändra på den regeln.

– Får jag gå till mitt rum nu?

– Självklart. Bara en sista sak. Du frågade Anna vem du skall **lyda** i går. Sanningen är att du inte behöver lyda oss, utan se oss som dina beskyddare, och du kan be om vad som helst, så ska vi göra vårt bästa för att hjälpa dig.

Elias nickade osäkert och gick till sitt rum. Peter och Anna gick in i vardagsrummet och satte sig på soffan.

– Jag hoppas verkligen att Elias snart kan må bättre, sa Anna. Jag går och funderar på honom hela tiden, oroar mej för hur han hanterar allting och vill verkligen finnas där för honom, särskilt nu när han vet vad som har hänt.

– Ja, vi får ta det steg för steg, sa Peter. Han behöver tid, och vi måste finnas här för honom, hela tiden.

– Det måste vi. Men visst är det underbart att Elias äntligen har börjat prata med oss?

– Ja, inte en dag för tidigt.

– Jag känner mej inte helt trygg med att låta honom vara i sitt barndomshem ända fram till klockan åtta på kvällen varje dag, som vi har lovat. Men jag antar att han behöver det för sin trygghet.

– Jag förstår din oro, men med kamerorna kan du hålla koll och jag finns alltid där om det behövs.

Han tittade på Anna som viskade:

– Vet du vad, Peter? Vi bara **måste** hitta på ett sätt som gör att han kan behålla huset. Han behöver den tryggheten.

– Håller med, men det verkar omöjligt. Huset är ju nästan hela arvet, och hans bror ska ju ärva hälften.

– Jag vet, men vi måste komma på något, även om det inte blir helt rumsrent.

– Låt mig fundera på det och hitta något sätt.

Elias grubblade över vad som skulle hända nu när hans föräldrar inte fanns längre. Han läste på och förstod att bouppteckning och arvskifte väntade. När han räknade insåg han att huset var i princip det enda av värde.

Halvbrodern var, liksom han själv, bröstarvinge och skulle därmed ärva hälften. De skulle äga huset tillsammans, men om han flyttade in där så skulle Elias tvingas bort. Sedan skulle huset gå förlorat på grund av halvbroderns skulder. Eller så skulle Elias lösa ut honom, men även med lån skulle han inte klara betalningarna och förlora huset ändå. Att sälja huset och dela pengarna var sedan det sista alternativet. Då blev Elias också hemlös. Oberoende av allt, blev Elias hemlös.

Några dagar senare förstod Elias att även Peter höll på med bouppteckningen. Han kom med hantverkare, lät dem mäta, knacka i väggarna och tala i siffror om vad det skulle kosta att ”göra huset säljbart”. Elias visste att huset var nedgånget, men först nu förstod han vad Peter tänkte göra. Sälja det. Dela pengarna mellan honom och halvbrodern. Det var det enda logiska som Peter kunde göra.

Tankarna drog honom i en spiral nedåt. Utan huset fanns ingenting kvar. Han såg framför sig hur han stod utan tak

över huvudet, utan någon att kontakta, utan någon som skulle hjälpa. Känslan av ensamhet blev kvävande. Det kändes som om hela hans värld hade rasat samman.

Han började förbereda sig i tysthet. Skaffade VPN. Sökte. Läste. Skrev ett avskedsbrev till Anna. Köpte det han behövde. Han lade det i en påse och gömde den i badrummet så ingen skulle hitta den.

Han tänkte: *När huset är förlorat, genomför jag planen.*

Elias fick en kallelse till ett utvecklingssamtal en vecka efter begravningen och blev förvånad. Det var över en månad för tidigt. Han nämnde ingenting om det på familjehemmet eftersom han utgick från att de inte skulle vara med. Han var van vid att alltid sitta ensam vid möten på skolan.

När han kom in i lärarrummet för att träffa sin mentor blev han därför förvånad över att Anna satt där också. Han satte sig ner och flackade med blicken mellan mentorn och Anna. Mentorn såg hans osäkerhet och inledde mötet.

– Välkommen, Elias. Jag hoppas att det har blivit tydligt för dig att skolan har kallat hit dig för ett utvecklingssamtal, helt normalt, och ingenting annat.

– Öh… jag har en… fråga… stammade Elias.

– Vad är din fråga, Elias?

– Jag undrar bara om det var du eller Anna som har krävt detta utvecklingssamtal över en månad för tidigt. Det låter inte normalt.

– Jag bad skolan kalla dej, Elias, svarade Anna. Jag är orolig för dej och har insett att jag inte känner till något om dej eftersom du inte pratar så mycket hemma. Det är inga problem. Jag förstår din tystlåtenhet.

– Det är så här, Elias. Skolan har en rutin att kalla till ett mentorsamtal när en elev byter vårdnadshavare eller drabbas av något annat trauma. Jag beklagar att det inte blev av tidigare. Min plan är dock att hantera detta som ett helt vanligt utvecklingssamtal, med tanke på att du fungerar så utmärkt i skolan.

Elias svarade inte, men verkade nöjd med svaret.

– Så, vi börjar med mina ämnen, sa mentorn. Matematik och kemi. Det är ganska tydligt att du har lätt för det här. I matematik ligger du väl… två kapitel före resten av klassen?

– Tre.

Mentorn höjde på ögonbrynen.

– Se där. Jag var faktiskt lite orolig inför provet, just för att du ligger så långt före. Men det var inga problem alls. Kemin flyter på lika bra. Du är väldigt uppskattad på laborationerna, tar ansvar och får saker att fungera.

Han gjorde en kort paus.

– Samhällskunskap går också utmärkt, vilket inte är så förvånande. Där handlar det mest om att läsa på och det gör du. Språkämnena är lite tuffare. Engelska och svenska kräver mer av dig, det märks. Men trots det ligger du ändå i topp även där.

Mentorn drog efter andan, som om han hade något jobbigt att säga.

– Tyska var däremot ett frågetecken. Läraren var övertygad om att det skulle gå helt fel. Det första provet låg ju dagen efter dina föräldrars beklagliga bortgång. När du sedan skrev provet veckan därpå och fick alla rätt, trodde läraren, helt ärligt, att det måste röra sig om fusk.

Han tittade på Elias.

– Men efter den muntliga redovisningen fanns det inga tvivel kvar.

– Helt otroligt, sa Anna. Vilka betyg pratar vi om?

– Med största sannolikhet A rakt igenom.

Han lutade sig tillbaka.

– Och så har vi idrotten. En så pass teoretisk person som du brukar ju sällan glänsa där. Idrottsläraren sa först att du skulle missa fotbollsmålet även om det var tomt och du stod tre meter ifrån.

Ett snett leende.

– Men sedan började han berätta. Du placerar dig nästan alltid rätt på planen och tar emot passningar när du är helt fri. Sedan drar du på dig försvaret bara för att spela vidare till någon annan som gör målet.

Han nickade.

– Så högsta betyg även där. Bollkänsla bedöms ju inte. Mycket stark i teorin, naturligtvis.

Mentorn pausade och tittade på Anna en lång stund innan han fortsatte.

– Sedan har vi den sociala delen. Du har inga vänner som du umgås med, inte sant, Elias? Det verkar som om du alltid

är ensam i skolan. Det är… lite sorgligt att se. Har du några problem med det?

Elias tänkte efter. Inte på frågan som sådan, utan på vad som faktiskt stämde.

– Trivs bäst ensam.

– Mm, kanske. Menar du att det är ett aktivt val, eller… är det så att du är utsatt för mobbning och därför drar dig undan?

Elias skakade på huvudet, snabbt. För snabbt.

– Är du helt säker? Är det ingen som behandlar dig illa eller pratar illa om dig?

– Öh… nej. Alltså… Bosse kallar mig knäpp ibland. Men, jag… det spelar ingen roll. Så…

Mentorn rynkade pannan.

– Det låter ju faktiskt som någon sorts mobbning, trots allt.

– Nja, i grundskolan var jag mobbad så… inte här…

– Skulle du vilja ha fler vänner?

Frågan landade fel. Elias stirrade på bordsskivan.

– Jag vet inte riktigt vad det betyder. Alltså… jag vill inte ha fler problem. Och folk pratar mycket. Det blir… rörigt.

Mentorn drog långsamt in luft. Han tittade på Anna som såg bekymrad ut.

– Elias, det är inte meningen att skolan ska kännas rörig eller ensam.

– Den är tyst ibland. Det är bra.

– Jag ska definitivt ta ett snack med den här Bosse, sa Anna när Elias tystnade. Det är inte okej att han kallar dej glåpord.

– Nej… alltså… vill inte skvallra… blir inte bra då.

Mentorn och Anna hade inget mer att säga, och samtalet rann ut i stillhet. Anna följde Elias mot klassrummet. Hela vägen var han rädd för att hon skulle ställa till en scen. I korridoren kom Bosse gående. Han log brett när han fick syn på Elias.

– Hej, Knäppis. Pluggat hårt i går?

Anna reagerade direkt och tilltalade honom.

– Hallå, vem är du?

– Bosse, gullet.

Hon tog honom genast åt sidan. Elias blev stående, stel, medan de andra eleverna gick in i klassrummet. Han försökte låta bli att titta, men hörde ändå rösterna, dämpade men skarpa. Efter en stund släppte Anna taget. Bosse gick in i klassrummet igen, märkbart tystare än förut.

Efter lektionen kom Bosse fram till Elias, till hans skräck.

– Din morsa… alltså, familjehemsmorsa, snackade med mig. Jag visste inte om dina päron. Det som hände är för jävligt.

Han drog med foten i golvet.

– Jag menar inget illa när jag säger Knäppis. Du går din egen väg. Det är… coolt. Jag ska vara hyggligare nu, okej?

Elias gick därifrån, tankarna snurrande runt, runt. Anna hade krävt utvecklingssamtalet. Hon hade konfronterat Bosse och fått honom att be om ursäkt. Vad hade egentligen

hänt idag? Han kunde inte sluta försöka analysera det under hela helgen.

Direkt efter helgen kom dagen som Elias fruktade. Peter hade bokat möte med en jurist på banken för att gå igenom bouppteckningen och göra arvskiftet. Han blev hämtad i skolan, men tankarna var i oordning. Skolan kändes meningslös. Idag skulle han få reda på att huset var förlorat. Så varför bry sig om lektionerna?

Juristen tog emot dem. Elias, som i en dimma, gick in tillsammans med Peter. Elias skakade inombords. Varje fiber i kroppen skrek mot det som skulle ske. Han visste exakt hur det skulle sluta. Idag var helt säkert sista dagen i hans liv.

– Välkomna båda två. Kristoffer, din bror, verkar vara försenad. Vi börjar när han dyker upp.

De väntade länge och Peter började bli otålig. Efter en halvtimme protesterade han:

– Vi kan inte vänta längre. Han har fått kallelsen och jag har kvitto på att han har löst ut brevet. Om han inte vill komma hit så är det hans val. Vi måste börja nu.

– Det noterar vi. Då dokumenterar vi att Kristoffer inte närvarar och fortsätter med bouppteckningen.

Peter presenterade bouppteckningen och Elias fick en kopia. Han såg att Peter hade dragit bort två av offerterna från husets värde och diverse andra avdrag. Dessutom fanns båda hans föräldrars livförsäkringar som tydligen hade

betalats ut till dödsboet. Elias gjorde en snabb huvudräkning och kom fram till att huset därmed var värt strax **under** ¾ av allt. Han tänkte att det inte spelade någon roll, men lät ändå Peter skriva på pappret.

Sedan började Peter ljuga:

– Då tycker jag att vi klarar av arvskiftet samtidigt. Det är tydligt att Elias och Kristoffers föräldrars sista vilja var att Kristoffer skulle bli arvslös. Han har aldrig tagit ansvar för sitt liv. Han är arbetslös, hemlös, småkriminell och knarkare, och ändå skickade Elias och Kristoffers föräldrar pengar till honom gång på gång. Han har aldrig visat någon tacksamhet, ingen självständighet. Han kom inte ens på sina egna föräldrars begravning och dök inte upp här. Jag vet att han har fått kallelser och jag har kvitton på att breven är uthämtade, men han har inte engagerat sig.

– Jag noterar dina iakttagelser, svarade juristen kort och mekaniskt.

– Kontoutdragen här visar tydligt att föräldrarna inte längre har ställt upp på detta. Det är uppenbart att de har vänt honom ryggen. Även telefonlistorna visar samma sak, de har helt enkelt slutat ringa honom. Dessa papper visar att de har klippt kontakten med Kristoffer och inte längre velat hjälpa honom. Dessutom har han själv inte försökt sträcka ut sin hand ens efter deras frånfälle. Jag vet att det saknas testamente, vilket sannolikt förklaras av deras plötsliga, oväntade bortgång. Jag är personligen helt övertygad om att ifall de hade skrivit testamente, hade Elias varit ensam arvinge. Jag tar hand om Elias varje dag och vet vilken

fantastisk ung man han är. Det borde räcka som grund för mina argument.

Juristen såg tveksam ut och vände sig mot Elias.

– Tror du att det är sant att dina föräldrar ville att Kristoffer skulle bli arvslös?

Elias kände ilskan växa. *Peter ljuger. Det finns ingen chans att min mor ville göra sin förstfödda arvslös. Han vet det. Jag vet det! Det är en fullständig lögn.* Han skrek, men bara i sitt huvud.

I stället var det Peter som sa, lugnt men bestämt:

– Elias är placerad hos oss genom socialtjänsten. Det är mitt ansvar att se till att han inte utsätts för sådana frågor.

Juristen lutade sig fram, envist:

– Jag måste insistera, för dokumentationen.

– Då får ni dokumentera att han avböjer att svara.

Juristen nickade kort, men vände sig ändå direkt mot Elias.

– Du behöver bara säga vad du tror, ingen press.

Elias svalde hårt. Orden fastnade i halsen. Han kunde inte säga sanningen. *Jag får inte ljuga. Jag måste hålla mig sann.* Samtidigt ville han att juristen skulle tro på Peters ord. Han drog in luft och fick fram:

– Jag… jag vet inte, mumlade han till slut. Vi har aldrig pratat om arv…

Peter bröt in, kort och bestämt:

– Och med det får det räcka med frågor. Mina slutsatser står alltså oemotsagda.

– Era iakttagelser är dokumenterade. Arvskiftet anses avslutat. Kristoffer kommer att få del av handlingarna. Om han vill invända får han göra det. I annat fall går vi vidare.

Juristen uppmanade alla att skriva under pappret om arvskiftet. Han meddelade sedan att han skulle skicka in bouppteckningen till Skatteverket och en kopia av arvskiftet till Kristoffer och avslutade mötet.

Eftersom skolan redan var slut, körde Peter Elias till hans barndomshem och lämnade honom där som vanligt.

– Vi ses klockan åtta som vanligt, antar jag? sa Peter.

Elias tänkte: V*i ses nog aldrig mer*. Han svarade undvikande.

Han kom in i huset och gick raka vägen till badrummet. Där tog han fram påsen och lade innehållet framför sig, ordnat som han hade tänkt. Det var nu. Det var så här han hade bestämt det. Tankarna var lugna, nästan stilla, som om allt redan vore avgjort. Han tänkte igenom alla stegen och såg för sitt inre hur Anna skulle läsa brevet och förstå att det här var det bästa som kunde hända.

Men han kunde inte sluta tänka på vad Anna och Peter hade gjort. Peter hade manipulerat allt, brutit mot regler, ljugit och fuskat på sätt som gjort det omöjliga möjligt. Halvbrodern skulle ha fått hälften. Skulle ha. Ändå blev huset hans. Det borde inte gå. *Det kan inte vara vad Peter egentligen vill*. Ändå gjorde han det.

Samtidigt hade Anna bokat mötet med skolan förra veckan. Hon hade varit där. Lyssnat intresserat. Till och med agerat när han antytt att han blev mobbad.

Peter försökte hjälpa honom. Anna försökte hjälpa honom. De var bara anlitade av socialtjänsten för att passa honom. Ändå… det var konstigt. Ändå sant. Ologiskt. Men sant.

Han stirrade framför sig. Plötsligt slog tanken honom hårt: hela hans liv hade han varit ensam. Alltid ensam. Alltid bortglömd. Hela livet hade bevisat att ingen någonsin brytt sig.

Och nu… nu gjorde de det. De hade gjort allt för honom. Ingen logik. Inga regler. Inget system. Bara… omsorg.

Det gick inte att få tyst på tankarna. Till slut lade han tillbaka allt i påsen igen.

– Inte än, sa han lågt till påsen. Inte än.

✯

De närmaste veckorna gick plågsamt långsamt för Elias. Varje dag när han kom hem till familjehemmet var han orolig för att Peter skulle ha fått något besked om att hans bror hade krånglat, som många gånger förr.

Efter nästan sex veckor hände det han hade varit orolig för. Peter stoppade honom när han kom in på kvällen. Peter hade ett kuvert i sin hand. Elias såg oroligt på honom. *Min bror har klagat*, tänkte han. Peter sa ingenting men gav honom kuvertet. Med darrande fingrar öppnade han det och fick ut ett papper med texten ”Lagfart” överst. Sedan stod det ”Elias Niklasson” längre ner.

– Vad betyder det här? frågade han.

– Det betyder att du från och med nu är ensam ägare till ditt barndomshem. Eftersom du är minderårig kommer jag att sköta det praktiska åt dig. Men huset är ditt. När du fyller arton är det du som bestämmer.

Elias fylldes av ett rus av glädje men visade ingenting. Han klarade inte att möta Peters blick när han sa:

– Tack.

Han lade lagfarten mot sitt hjärta och gick in i sitt rum. Där läste han varenda ord på lagfarten och försökte förstå. På natten lade han lagfarten bredvid sig i sängen och låg och tittade på den tills han somnade.

Nästa dag var det lördag, så han åkte till huset som vanligt. Han hämtade påsen i badrummet och tittade länge på den.

– Jag behöver inte dig längre, sa han till den.

Sedan tog han med den på stan. Där kastade han den i en sopcontainer. Sedan köpte han en tavelram i guldfärg, åkte hem, ramade in lagfarten och hängde den på väggen i sitt rum.

Prick klockan åtta på kvällen återvände han som vanligt till familjehemmet. Han brukade alltid ha en klump i magen när han kom hem, vare sig det var till familjehemmet eller hem förut, medan föräldrarna levde. Alltid fanns det något att oroa sig för, någon ny sorts katastrof som väntade innanför dörren.

Till hans förvåning hade den klumpen försvunnit nu. Han var helt lugn när han klev över tröskeln. Det var första

gången han inte väntade sig att något skulle gå sönder, och just det gjorde honom nästan mer vaksam än tidigare.

✯ ✯ ✯

16

– Så… ja. Det var så jag fick det här huset, sa Elias till Lovisa. Sen bodde jag kvar hos Anna och Peter tills jag blev arton. Det var… lugnt. Egentligen hände det inte så mycket. Jag visste att huset var mitt, och det var… skönt.

Han ryckte lätt på axlarna.

– På min 18-årsdag tog jag bara mitt pick och pack och flyttade in här på heltid. Stängde av deras inloggning till kameraappen, naturligtvis.

– Helt tvärt? Det finns ju ofta en övergångsperiod efter arton… man kan bo kvar ett tag, landa lite. Var det inget alternativ för dej? Eller kändes det bara som att du var tvungen att försvinna direkt?

Elias ryckte på axlarna.

– Någon nämnde det, men jag trodde inte att det gällde mig. Man är bara… klar då. När man är myndig, förväntas man klara sig själv. Jag lämnade bara.

– Menar du att du inte ens sa ”hej då”?

– Nja, inte riktigt. Alltså… jag var så orolig inför min 18-årsdag. Jag räknade månader, veckor och dagar. Sedan låg jag vaken kvällen innan min födelsedag och tittade på klockan. När den visade midnatt, funderade jag på om jag måste lämna dem då. Jag ville absolut inte att de skulle klaga på att jag inte hade lämnat än. Kanske visste de vilket klockslag jag var född, och det var det som gällde?

Lovisa log snett.

– Wow. Det är… extremt petigt. Men också väldigt **du**.

– Nåväl. Jag kunde ändå inte sova, så jag lade sängkläderna i tvättkorgen, städade hela rummet, våttorkade klädskåpen, golvet, toalettrummet och allt annat. När jag till slut hörde att Anna och Peter hade vaknat, tog jag den sista påsen och gick mot dörren. Jag tittade in i köket och sa: ”Hej då, dags att lämna nu.” För det var ju det som förväntades.

Han pausade.

– Båda två verkade överraskade, och följde med mig ut. Jag sa tydligt ”tack för allt”, och cyklade iväg.

– Du förstår att ”tack för allt” kan uppfattas fel?

Elias rynkade pannan.

– Nej, inte riktigt. Allt är väl allt. Ingenting glömt? Hur kan det vara fel?

– För någon som inte fungerar som du kan det låta som ett hån och inte ett tack. Men jag förstår dej, Elias älskling. Du menade inget illa, och jag hoppas att de förstod det också.

– Nåväl, de närmaste månaderna cyklade jag runt och letade efter wellpapp och frigolit i containrar som jag släpade hem för att isolera hela huset. Sedan sänkte jag värmen överallt till ett minimum, utom lite i mitt rum. Fick ha ytterkläder inomhus på kalla vinterdagar, för jag hade inte råd med elräkningen. Stängde av allt annat, som kylskåp, frys, telefonabonnemang, internet, ja, allt som inte var helt nödvändigt. Jag sökte upp vilken mat som ger tillräcklig näring för att överleva till minsta kostnad. Mycket havre och potatis. Jag unnade mig ingenting som var gott. Sedan var jag på gymnasiet och biblioteket i stort sett hela dagen, för där var det varmt, det fanns internet och mikrovågsugn. Det blev lite bättre på universitetet, för CSN var högre, men det räckte fortfarande inte.

– Wow, vilket fattigt liv. Hade du inget kul?

– Vaddå liv? Jag **hade** inget liv. Bara plugga och sova. Det gjorde att jag fick toppbetyg i allt, så till slut var jag klar och sökte fyra jobb totalt. Kallad till intervjuer hos alla. Spelade ut två av dem mot varandra för att maximera min ingångslön, och det blev Silent Pixel IT som vann. Plötsligt hade jag betydligt mer pengar än tidigare. Jag tog bort wellpappen och frigoliten och höjde temperaturen igen. Satte på allt igen och började äta gott igen och tog körkort och köpte sedan en bil.

– Bara så där? Så hög lön hade du väl inte?

– Ah, det tog många månader. Först gjorde jag mig skuldfri, det tog ett halvår. Sedan började jag unna mig saker, som ny dator och så. Jag kunde se att huset var väldigt slitet, så jag började renovera. Jag började med mina föräldrars sovrum, som min halvbror hade tömt, för jag tänkte att jag är husets ägare nu, så det stora sovrummet är mitt.

– Vad menar du med att din bror hade tömt sovrummet?

– Jo, han klagade, mycket riktigt, på att han hade fått för lite i arv, men det tog mer än två månader. Han ringde på dörren och var riktigt aggressiv. Jag förklarade att jag var omyndig och omhändertagen, så han måste prata med socialtjänsten, och dem hatar han, så han lugnade sig. Sedan föreslog jag att om han lovade att aldrig be om något mer, så kunde han tömma sovrummet. Jag gissar att han trodde att det fanns något värdefullt där, som smycken, men jag visste redan att de inte förvarade värdesaker i sovrummet eftersom det är det första stället som en inbrottstjuv tittar på.

– Jo, det har jag också hört. Men varför just sovrummet?

– Jag klarade inte längre av att gå in dit, det var som en osynlig vägg. Minnena gjorde för ont. Så han hämtade en kompis med skåpbil och började bära ut saker. Jag tror att Peter bröt alla hastighetsgränser, för han var där på bara några minuter och började skälla ut honom. Men jag sa att det var okej, att jag inte orkade se mina föräldrars saker längre. Så han stod där med bister min och korslagda armar och bevakade honom. Sedan körde han iväg och hämtade

Anna som gick in och städade ur rummet fullständigt, och jag klarade sen av att gå in dit igen.

– Hoppas du tackade dem för hjälpen.

– Jodå, troligen inte tillräckligt, men jag hoppas de förstod.

– Antagligen, Elias älskling.

– Som sagt var det sovrummet jag började renovera. Rev ut garderoberna och byggde in nya med skjutdörrar. Jag lade panel i taket, satte nya tapeter och lade laminatgolv.

– Vänta lite, har du renoverat allt **själv**?

– Jo, så jag fick det precis som jag ville.

– Wow, Elias älskling. Du är verkligen händig också. Jag älskar dej mer och mer ju bättre jag lär känna dej.

– Jaha… jo, när jag blev klar med sovrummet, kändes det som **mitt** rum, inte mina föräldrars. Jag köpte en ny säng och ett nytt nattduksbord och flyttade in. Sedan fortsatte jag med ett rum i taget, och det var riktigt stökigt överallt ett bra tag. Badrummet var en mardröm. Jag gjorde nästan allt arbete själv, men det som krävde behörighet fick andra göra. Satte in en duschkabin också. Under tiden var en kemtoa mitt enda alternativ.

– Du gav dej verkligen inte.

– Jag ville bara att det skulle bli klart. Ett tag var garaget fyllt av fönster, för jag bytte ut alla fönster i etapper mot moderna treglasfönster, ja, du har sett det själv. Även trädgården fick en total omdaning till slut. Bort med alla gamla buskar och in med nytt.

– Det måste ha tagit dej år att göra allt det där själv.

– Det tog väl en bra bit över ett år innan allt var klart, men till sist var jag nöjd. De flesta möbler, vitvaror och annat bytte jag också ut.

– Jag tyckte väl att allt här ser nytt ut.

– Nåväl, sedan gick jag runt i huset och gillade allt jag såg. Jag var helt slut i kroppen, men det var det värt. Tidigare hade jag tillbringat all min tid i mitt eget rum, kanske lite i köket. Men nu kändes det som om hela huset var öppet för mig. Skaffade tv och njöt av att slappa i soffan och titta på serier.

– Mm, jag har märkt det. Det gör du fortfarande.

– Tja, du vet vad som hände sedan. Jag saknade ljudet av små steg från barn och försökte dejta, som du redan vet. Liksom hur jag till slut hamnade hos socialtjänsten, och du dök upp som en orkan i mitt liv.

Lovisa skrattade.

– Som en snäll orkan, hoppas jag?

Elias log varmt mot Lovisa.

– Den bästa orkanen någonsin.

Båda skrattade förlösande.

✯

Dagarna gick, och Lovisa märkte hur hennes känslor för Elias bara växte. Hon hälsade på varje dag, som om hjärtat drog henne dit av sig självt. Elias tog alltid emot henne, men det fanns en försiktighet hos honom som hon inte riktigt kunde tyda. Han verkade inte ogilla hennes sällskap, snarare

verkade han osäker på hur han skulle hantera att hon var där så ofta.

Ibland blev han mer inåtvänd än vanligt, nästan som om något störde honom. Då backade hon genast, rädd för att pressa honom för hårt. Samtidigt kunde hon inte ignorera känslan av att relationen stod stilla, medan allt inom henne ville vidare.

Hon kunde inte låta bli att grubbla på hur jobbigt Elias hade haft det som barn. Hans mörka tankar, hans ensamhet och totala oförmåga till socialt umgänge. *Allt som hänt honom måste vara det som gör att han inte vågar ge sig hän, trots allt,* tänkte hon. *Jag måste verkligen visa för honom att jag är här och inte kommer att försvinna. Men hur?*

Lovisa ville bara få en riktig fot in i Elias liv och började planera ett sätt som successivt skulle ge henne en väg in.

En lördagsmorgon satt de hopslingrade i soffan. Elias var lite trött, men lycklig efter att ha tröstat några nya barn kvällen innan och under natten. Barnen, Leo och Elin, hade varit ledsna efter bråket som hade slutat med att deras föräldrar hade hamnat hos polisen och de själva hos honom. Barnen hördes skratta i barnrummet, och Lovisa var återigen fascinerad av att Elias hade lyckats lugna ett par barn på mindre än en dag. Hon tog mod till sig och frågade:

– Elias älskling. Det är en sak jag har funderat på. Jag är ju här varje dag, och jag tror du gillar det. Själv älskar jag det eftersom jag älskar dej. Samtidigt börjar det bli lite jobbigt

att åka hem varje kväll och sedan komma tillbaka tidigt nästa morgon. Vad skulle du tycka ifall jag sover här bara mellan lördag och söndag?

– Det är lördag idag. Tänkte du sova över här i natt?

– Å nej, så fräck skulle jag aldrig vara. Inte förrän du har gått med på det. Då tar jag med mig en övernattningsväska och sover på soffan. Den är obekväm, men duger för mej.

Elias tystnade en stund.

– Alltså… jag har varit orolig för just det här. Att du skulle börja vilja sova här, och allt vad det innebär.

– Det är inget krav, Elias älskling. Jag vill bara lugnt diskutera möjligheten att sova över en natt i veckan.

– Du är inte helt ärlig nu. Klart det är ett krav. Jag känner dig. Du öppnar bara lite mjukt.

– Okej, du har rätt. Det är lite av ett krav, men vi kan ta det i den takt du vill.

Han drog efter andan.

– Men jag har redan tänkt på det här och ser bara problem. Visserligen gillar jag problemlösning. Men i varje lösning på detta ser jag bara nya problem och hittar ingen väg som inte ger problem.

– Elias älskling. Jag har förstått att du inte tycker om förändringar, men…

– Skulle jag kunna få avsluta? Jag vet att jag kan vara långrandig och svamlig, men du överlever. Mitt problem är att det inte råder balans mellan oss. Du kommer alltid hit, men jag åker aldrig till dig. Du tillbringar mer tid här än hemma, men detta är mitt hem, inte ditt. Så du tassar runt

här utan att riktigt våga göra något utan att fråga om lov. Det är inte balans, det är helt fel. Lösningen är att vi istället gör som par gör under en uppvaktning. Men vem är det som uppvaktar vem här? Normalt är det vi killar som skall uppvakta tjejer, men här är det snarare du som uppvaktar mig. Inte för att jag har något emot det, jag är inte fast i det där med könsroller. Men vi har knappt ens varit på dejter. Jovisst, en dejt när du bjöd mig på McDonald's, men jag var minst sagt lite reserverad där.

– Det var väl egentligen ingen dejt, eller?

– Du bestämde tid och plats och betalade. Per definition blir det en dejt som du bjöd mig på.

– Ja, jo, du har nog rätt i det, på ett sätt.

– Egentligen borde du sluta komma hit varje dag och börja uppvakta mig istället. Bjuda på restaurang, bio, promenader… tja, vad nu par gör.

– Det låter inte så bra, faktiskt. Jag skulle inte gilla det.

– Nej, det är det som är problemet. Då backar vi ju vår relation. Lösningen är att vi tar relationen framåt, och att du bor här ibland. Men du kan inte sova på soffan, jag kommer inte att acceptera det. Mitt arbetsrum har en bra säng, men det är möjligt att jag måste använda rummet om jag får fler än två barn. Dessutom har jag beredskap ibland, och min dator är där, så hur kan jag ta ett larm mitt i natten om du är där? Så det fungerar inte heller. Skall jag lägga en madrass i tvättstugan? Så elak är jag inte. Så den enda lösningen är att du sover… tja, följ med här.

Elias ställde sig upp och gick till sovrummet och öppnade dörren. Lovisa följde med och fick för första gången se det. Det var stort med en ensam säng i ett hörn som han sedan pekade på.

– Alltså, den där sängen är för liten för två. Den är till och med mindre än din säng, som du sparkade ut mig från hemma hos dina föräldrar. Så det är problemet med att du sover här. Jag ser bara en enda lösning på allt detta, och det innebär andra problem. Lösningen skulle i så fall vara att vi köper en säng till, eller kanske ersätter den jag har mot en dubbel, eller kanske två enkla. Då får jag flytta dem till mitt i rummet, annars måste du klättra över mig ifall du måste ut på natten. Då behövs också ett nattduksbord till.

– Menar du verkligen att vi ska sova tillsammans i en säng här i sovrummet?

– Tja, det löser sängproblemet. Men det löser dock inte huvudproblemet med att du bara är gäst här och inte känner dig hemma. Den enda lösningen på det som jag kan komma på är att du plockar hit dina saker och försöker göra detta hus till ditt hem. Jag kan flytta mina saker från de där fyra garderoberna till en, så du kan ta tre. För kvinnor har mycket mer kläder än män, enligt vad jag har hört.

Lovisa tittade på Elias med förvåning, nästan chock, spridd över hela hennes ansikte. Menade han verkligen…?

– Elias älskling. Det här låter som om du vill att jag ska flytta in här permanent, och att vi ska bli sambor. Det låter underbart, men… kommer inte det att bli lite jobbigt för dej?

– Nej, det kommer det inte.

Han tog ett djupt andetag, och Lovisa tittade på honom.

– Det kommer att bli **mycket** jobbigt för mig. Det är det som är problemet.

– Har du tänkt på någon lösning på det problemet?

– Jo, om jag skall ha en chans att klara det här, måste vi ha några regler. Jag har kommit på tre regler. Naturligtvis måste vi diskutera dem så att vi är överens om dem.

– Vilka regler tänker du på då, Elias älskling?

– Jag börjar med nummer ett. Du gör vad du behöver göra för att känna att det här är ditt **hem**. Du flyttar in dina grejer, dina kläder, vad vet jag? Växter kanske. Smycken och prydnadssaker. Belamra badrummet med dina grejer. Kort sagt: du gör allt du behöver göra för att känna att det här är ditt hem. Möblera om, kanske. Det viktiga är att du gör det utan att fråga mig om lov. Du skulle väl aldrig fråga mig om lov för att ändra i ditt hem, lägenheten, eller hur?

– Du är, som du har sagt, genomskinlig för mej, så jag förstår nog rätt bra vad du kan tänkas gå med på att jag gör här. Så det blir nog inga problem.

– Det är just det som är viktigt. Du får inte ens tänka på vad du tror att jag tycker om eller inte tycker om. Du skall bara göra allt det du behöver göra så att det skall bli ditt hem.

– Utan att bry mej alls om dej, Elias älskling?

– Precis. Nu till regel två.

– Okej, här kommer undantaget, log Lovisa.

– Som sagt gör du allt utan att fråga mig eller att tänka på vad jag vill **tills jag säger ifrån**. Om jag tycker att du gör

något som är för jobbigt för mig så säger jag det, sedan diskuterar vi. Det enda du måste lova är att du lyssnar, och sedan hittar vi en lösning. Till exempel, om du vill ha en jättestor växt i vardagsrummet och jag tycker att den är i vägen, då hittar vi kanske lösningen att vi flyttar soffan en meter, liksom teven, och du flyttar din växt så att den inte är i vägen. Du får vad du vill, och jag får som jag vill. Men det viktiga är att du aldrig frågar på förhand, utan du väntar tills jag protesterar. Det är regel två.

– Wow, jag ska bara attackera ditt hus med allt jag har utan att fråga dej eller utan att ens tänka på vad du vill! Om du inte klagar enligt regel två.

– Just det. Som den orkan du är. Slutligen finns regel tre, den tycker du nog inte om, men den är viktig för mig.

– Berätta, jag vill verkligen veta den också.

– Regel tre innebär att du behåller din lägenhet. Jag kan betala hyran åt dig om du vill. Men du säger inte upp den förrän jag känner mig trygg med att du gör det.

– Varför det, sa Lovisa häftigt. Är det för att du bara ska kunna peka på dörren och säga att jag måste lämna huset precis när du vill? Det låter inte som att du går all-in på mej.

– Det är inte så jag menar. Jag menar att om det här att du bor hos mig rasar ihop och du inte har nånstans att flytta, då måste du stanna här i alla fall. Då kanske vi börjar gräla, och vår relation rasar ihop också. Det går inte att hitta en lägenhet här på flera år, så du blir tvingad att stanna hos mig. Det är inte så att jag **vill** skicka ut dig, det är bara som en ventil, en övertrycksventil.

– Då tror jag att jag förstår, Elias älskling. Du har rätt i att jag inte tycker om regel tre, men du behöver den för att känna dej trygg med att jag är här permanent. Inte sant? Du har inga planer alls att utlösa den här regeln?

– Du förstår mig så väl. Regeln är bara för att jag skall känna mig trygg. Vad säger du om mina tre regler? Kan vi diskutera dem, och komma överens?

– Det finns ingenting att diskutera. Du har redan bestämt vilka regler som gäller. Jag förstår att om vi följer dem, framför allt regel ett, så slutar det med att vi blir sambo. Det finns ingenting jag hellre vill. Jag går med på vilka regler som helst som kan leda dit.

– Det finns förresten en regel till. Den är den viktigaste regeln av alla, och inte förhandlingsbar.

– Wow, okej. Vad är det nu för regel du har?

– Jo, det är inte min regel egentligen. Alltså, det här huset är mitt hem, som du vet, men också lite som en arbetsplats. Så socialtjänsten har självklart en hel del krav på det här huset vad gäller säkerhet för barn. Jag antar att ni har samma sorts regler på din arbetsplats, så det är inget konstigt för dig. Alltså, inga giftiga växter eller sånt som barn kan göra sig illa på.

– Det är det mest självklara av allt. Jag vill ju ha barn med dej, så vårt gemensamma hem måste bara vara säkert för barn. Men tack för att du påminner mej om det.

Lovisa slog armarna om Elias och kysste honom. Han kramade henne tillbaka och besvarade kyssen. Samtidigt kände hon en stor oro för att allt gick för snabbt för honom.

– Är du helt säker på det här, Elias älskling? Du vill inte ta det ett litet steg i taget?

– Ryck bort plåstret!

– Vad menar du?

– Du vet när man skall ta bort ett plåster, kan man antingen pilla bort det millimeter för millimeter. Då gör det mindre ont, men under längre tid. Eller också rycker man bort plåstret. Det gör jätteont, men under betydligt kortare tid. Så, jag vill rycka bort plåstret hellre än att må lite dåligt i ett halvår eller längre.

– Så kan man också se det. Ja, jag tänker då absolut inte protestera ifall du går från babysteg till tigersprång.

– Så då är vi överens, Lovisa älskling?

– Självklart är vi det. Nu vill jag inte vänta en sekund till! Vi åker iväg nu! Vi köper en dubbelsäng, Elias älskling.

– Hoppsan… det där var jag inte riktigt beredd på. Antar att det här blir det nya normala, att du bara bestämmer saker utan att jag får säga något. Okej, vi kör iväg och letar. Skall vi åka till IKEA?

– Om det är okej för dej, föredrar jag Jysk istället. Jag tycker de har bättre kvalitet.

– Så klart, älskling. Vi får ta med mina änglar, men det blir säkert inga problem.

Snart gick de runt och tittade på sängarna. Lovisa fastnade för en som hon tyckte såg fin ut. Elias föredrog en annan och argumenterade för sin säng: den hade ben, så man kunde förvara saker under den. Lovisa tyckte däremot att en säng som gick hela vägen ner till golvet var snyggare.

– Lovisa, hämta en säljare, så kan vi se vad han tycker.

När Lovisa kom tillbaka tillsammans med säljaren, pekade Elias på sängen som hon tyckte om och sa:

– Den här sängen skall vi ha, två madrasser så vi kan få olika hårdhet.

– Elias älskling, vi måste inte göra som jag säger. Din åsikt är lika viktig som min.

– Jag vet. Men just nu är mitt största problem att mina barn har försvunnit. Har du sett dem, Lovisa älskling?

– Har du tappat bort barnen? Det brukar du ju inte göra.

Lovisa ropade barnens namn, men till hennes förvåning var Elias helt lugn och inte det minsta uppskärrad. Plötsligt hördes knackande ljud från sängen. Sedan slog en lucka upp i botten, och barnen kröp ut, skrattande.

– Här är vi ju! skrattade Leo.

– Vi gömmer oss i sängen! jublade Elin.

– Här är min poäng. Du vill ha ett visst utseende, jag vill ha förvaring. Sängen du tittade på har luckor här under där man kan lägga saker. Därför tar vi din säng.

Lovisa log och vände sig till säljaren som hade följt med henne.

– Okej, då har vi tydligen bestämt oss. Vi tar den här kontinentalsängen, men med två separata madrasser istället för en gemensam. Har ni den hemma?

– Vi skall ha två nattduksbord också. Jag och barnen hittade ett där borta som är fint.

Lovisa tittade på bordet som Elias pekade på och sa till försäljaren:

– En kontinentalsäng med två madrasser, och två bord, tack.

– Vilken hårdhetsgrad vill ni ha på liggmadrasserna?

– En fast och en medium, antar jag, flikade Elias in.

– Det är cirka en veckas leveranstid på sängen, borden finns i lager. Kom med till kassan och betala, så lägger jag en beställning på sängen och liggmadrasserna.

När det var dags att betala, sa Lovisa:

– Elias älskling, vi borde betala hälften var.

– Kan vi snälla prata om det hemma istället? Jag betalar allt här, så diskuterar vi hemma?

– Självklart, Elias älskling. Men om vi ska bli sambor, måste vi också ha en delad ekonomi. Men som du vill. Vi pratar om det sen.

De åkte hem med nattduksborden och satte sig i vardagsrummet efter att Elias hade aktiverat barnen i lekrummet.

– Så nu ska jag väl betala hälften av det du betalade på Jysk, inte sant?

– Kanske det. Men Lovisa, hur mycket tjänar du?

Lovisa berättade hur mycket hon tjänade varje månad, och Elias fortsatte:

– Så jag tjänar ungefär dubbelt så mycket som du. Då tycker jag att det rättvisa är att du betalar en tredjedel av våra gemensamma utgifter, och jag betalar två tredjedelar. Vi kan skapa ett bankkonto med tillhörande kort för gemensamma utgifter, där vi varje månad lägger in en

lämplig summa, och jag lägger dubbelt så mycket som du. På så sätt får vi en gemensam ekonomi som är rättvis.

– Se där ja, så går det när man älskar en superlogisk person. Okej, Elias älskling, jag köper ditt förslag, för det verkar bra. Då ska jag betala en tredjedel av sängmöblerna, inte sant?

– Underskatta dig inte, älskling. Du är också logisk. En tredjedel av sängen är jättelogiskt. Planen låter rimlig, eller hur?

– Det gör den, Elias älskling. Okej, då antar jag att vi har en plan för ekonomin.

– Precis.

– Om jag ska flytta in här, måste jag tyvärr vara i min lägenhet större delen av den här veckan och packa mina grejer i flyttlådor. Jag skulle gärna be dej hjälpa till, men du har barnen att ta hand om, och jag vet att barnen alltid är det viktigaste för dej. Det är därför jag älskar dej så mycket.

– Eh… sa Elias och blinkade flera gånger.

Han kände sig nästan paralyserad av hur snabbt hon agerade. Köpa säng, packa lådor, flytta in… allt på en gång!

– Okej… jag kommer sakna dig hela veckan när du inte är här. Men jag kan kanske hjälpa till med en låda eller två när jag hinner, så länge det funkar med barnen.

Och så blev det. Lovisa stannade i sin lägenhet och började packa en massa flyttlådor som hon köpte på vägen hem. Hon funderade noga på vad hon skulle ta med sig. Det mesta behövdes inte, det fanns redan där. Men alla blommor måste följa med. Och gardiner. Det fanns inga gardiner

hemma hos Elias. Och sen prydnadssaker, tavlor och alla toalettartiklar. Det blev mycket att packa, och hon var upptagen hela veckan. Liksom Elias var upptagen på sitt håll med barnen.

På lördagen hyrde hon en flyttbil och fick hjälp av Teddy att lasta in alla lådorna. Även blommorna och några möbler, bland annat ett spegelbord, följde med. När allt var på plats, tackade hon honom för hjälpen och körde på egen hand till Elias. Väl där hjälpte Elias till att bära in lådorna. Barnen hade flyttat ut igen samma morgon, så det var bara de två i huset. Det tog lång tid, och först sent på kvällen var de klara. Båda var helt utmattade när de till slut kollapsade i soffan bredvid varandra.

– Elias älskling… jag är helt slut. Snälla, får jag sova här på soffan i natt? Jag orkar inte köra hem och har ingenstans att ställa flyttbilen i stan.

– Jag har ju sagt att du inte sover på soffan här, så svaret är nej.

– Elias, snälla, bara i natt, bönade Lovisa.

– Nope.

Lovisa suckade djupt, men ville inte riskera att det blev ett nytt bråk, så hon gjorde sig beredd att åka hem trots allt.

– Men jag har en annan idé, fortsatte Elias. Följ med.

Elias reste sig och gick mot sovrummet. Lovisa följde efter, men stannade tvärt i dörröppningen.

Den nya sängen stod ihopmonterad. Nattduksborden var på plats. Det var till och med bäddat.

– Det är betydligt bättre om du sover här. Soffan är, som du vet, rätt obekväm, sa han och ryckte på axlarna, nästan ursäktande.

Lovisa hade svårt att ta in vad han föreslog.

– Sängen och madrasserna kom i går, fortsatte han. Jag körde och hämtade dem med Leo och Elin, och sedan hjälpte de till att skruva ihop dem. De gav mest bara verktyg och skruvar. Så jag hoppas du har koll på dina lådor, så du hittar det du behöver de närmaste dagarna.

– Jag hade tänkt vänta ett par veckor innan jag flyttar in här, för att ge dej tid att vänja dej. Menar du verkligen att vi flyttar ihop på riktigt redan idag?

– Ryck bort plåstret! Jag menar, eftersom kravinsamling, riskanalys och implementering är klara, varför vänta med att sätta det i produktion?

Lovisa log, men funderade på ifall hon själv var redo att flytta in här och nu.

– Men jag hade tänkt köpa några nattlinnen först.

– Har du inte dem redan?

– Nej, jag sover i bara trosor, men jag tänkte att det skulle bli så pinsamt och jobbigt för dej, så jag planerade att köpa lite nattlinnen, så att det blir lättare för dej att sova bredvid mej. Lite som hemma hos mina föräldrar.

– Jag förstår. Men enligt regel ett skall du göra det som behövs för att känna dig hemma här. Om du måste sova annorlunda än du brukar, är det ju ändå inte som hemma, eller hur? Så om du är van vid att sova i bara trosor, så får du fortsätta göra det.

– Jag tänkte bara på dej och ville ta små steg i taget, inte pressa på för hårt.

– Jag förstår och uppskattar att du tänker så. Men regel ett gäller fortfarande: du skall inte ta hänsyn till vad jag tycker, bara göra det som får dig att må bra. Sedan är jag ju en man också… och måste erkänna: tanken på att ha en halvnaken kvinna bredvid mig på natten är både lockande och skrämmande. Jag har ju faktiskt aldrig sett en naken kvinna förut.

– Ljug inte, Elias älskling. Du har väl kollat på porr som alla andra killar.

– Jo… alltså… jag menade… tredimensionellt.

Lovisa skrattade hjärtligt åt hans torra sätt att beskriva saker och ting.

– Då säger vi så, Elias älskling. Så länge du lovar att komma ihåg regel två, att protestera om det blir för jobbigt. Det betyder bara att vi diskuterar, inget mer. Jag kan alltid köpa nattlinnen senare, ifall det behövs.

– Jag lovar, älskling. Om det blir för jobbigt, blir du den första som får reda på det. Samtidigt hoppas jag att du förstår att jag också vill det här, så min tröskel lär vara rätt hög innan jag klagar.

– En sak till. Jag vet hur ni killar fungerar när ni tittar på tjejer. Du ska inte bli generad om det händer något mellan benen på dej. Bara för att du får stånd betyder det inte att vi måste ha sex. Jag är beredd att vänta tills du är redo.

Elias såg lite besvärad ut.

– Fast samtidigt, fortsatte Lovisa. Låt mej säga så här: jag ger dej samma sak som du ger mej om huset. Alltså att du får göra vad som helst med min kropp utan att fråga om lov, utan att ens fundera på vad du tror att jag vill, tills jag säger ”nej”. Om det händer så diskuterar vi lugnt det som har hänt. Slutligen är jag medveten om att killar alltid får stånd på natten och på morgonen, så oroa dej inte.

Elias blev knallröd i ansiktet. Till sist fick han fram:

– Låt oss ta ett steg i taget så blir det säkert bra. Men du måste sluta prata om mitt stånd, det är pinsamt, och det vet du. Vi har redan pratat om det.

Lovisa log och kramade Elias igen. Det var otroligt hur Elias verkade minnas allt som de hade pratat om förut. Vilken otrolig man han var, tänkte hon. Sedan började hon rota i några flyttlådor för att packa upp sina badrumsartiklar innan hon kunde utföra sina kvällsrutiner.

Snart låg de bredvid varandra på sängen, klädda i bara underkläder. Det blev precis så jobbigt för Elias som Lovisa hade fruktat. Men han klagade inte, utan sa bara ”godnatt” och vände ryggen mot henne.

– Godnatt själv, Elias älskling. Sov så jättegott!

– Du också, älskling, svarade Elias utan att vända sig om.

Båda hade svårt att somna, fast av olika anledningar. Elias låg stel och mådde dåligt av att ligga så nära en kvinna med så lite kläder på sig. Lovisa kände sig som om hon svävade. Detta var helt annat än sist de delade säng, fullt påklädda. Detta var på riktigt. Hon såg framför sig ett hem som långsamt skulle bli deras.

Vad hon inte insåg var hur varje steg i den riktningen skulle komma att tära på Elias, bit för bit, tills han knappt skulle kunna hålla uppe masken.

✯ ✯ ✯

17

Lovisa började packa upp sina flyttlådor med liv och lust varenda helg. Hennes kläder hamnade snart i garderoberna som Elias hade tömt för henne. Blommorna placerades ut i fönster och på golv. Tavlor och prydnadssaker dök upp överallt. Snart började hon hänga upp gardiner i alla fönster, allt medan Elias tittade på utan att säga ett ord.

– Är allt bra, Elias älskling?

– Japp. Alldeles utmärkt, svarade han alldeles för snabbt. Det är kul att se dig så glad.

Lovisa tittade fundersamt på honom och insåg att han inte var så glad. Allt eftersom lådornas innehåll hamnade på plats, blev Elias allt mer besvärad. Han gick runt i sitt hus

och tittade på allt som höll på att totalt förvandlas. Lovisa fick kontrollera sig för att inte fråga, då hon visste att han bara skulle hänvisa till regler ett och två. *Han kommer väl snart att vänja sig*, tänkte hon och fortsatte att dekorera och möblera i huset.

Lovisa tyckte det såg ut som om Elias plågades varenda dag. Han såg olycklig ut när han tittade på allt som Lovisa hade tagit dit. Hennes hårborste, knivarna i köket, prydnadskuddarna, blommorna. Men han sa ingenting till henne. *Det här måste bara fungera*, tänkte han, *för om det här inte fungerar, kommer jag aldrig att kunna bilda en egen familj*. Så han bet ihop och försökte att inte visa för Lovisa hur besvärad han var. Det gick rätt bra, trodde han, men i vanlig ordning såg Lovisa rakt igenom honom. Hon höll bara tyst om det.

En kväll höll Lovisa på att hänga upp en bild i hallen när Elias kom ut från sitt arbetsrum. Han snubblade nästan på en blomma där och såg rejält irriterad ut. Han sa med ett kort tonfall:

– Jag måste iväg. Det här fungerar inte.

Innan Lovisa hann svara var Elias utanför dörren och körde iväg. Hon blev orolig för att det hade gått för långt och flyttade på växten som han hade nästan krockat med. *Jag hoppas att han lugnar ner sig snart,* tänkte hon.

Efter en timme kom han tillbaka igen tillsammans med tre barn som var helt förtvivlade. Han fick med dem in i barnrummet efter viss övertalning. Där satte han sig på golvet och pratade lugnt:

– Var inte rädda, mina små änglar. Allt är bra nu.

– Men pappa slog ju mamma, snyftade Nova.

– Ja, det var ju dumt av honom. Men farbror polisen var ju där, och tog med honom.

– Mamma blödde ju, snyftade Anton.

– Jätteblod, skrek Ida.

– Det var inte så allvarligt. Den där snälla mannen från ambulansen tog ju hand om henne. Nu kan ni stanna här tills allting blir lugnare hemma. Visst är det första gången det hänt?

Barnen nickade och fortsatte att gråta och han fortsatte att lugna ner dem. Lovisa kom försiktigt in i rummet.

– Hej, ni har visst haft en jobbig dag, viskade hon.

Ida fick syn på Lovisa och sprang fram till henne. Hon lyfte upp henne och strök henne över håret.

– Det stämmer, svarade Elias. Deras föräldrar blev våldsamma framför dem. Jag blir så arg när vuxna uppför sig så där framför sina barn. Förlåt om jag skrek åt dig innan, älskling.

– Det gör ingenting, Elias älskling. Jag som trodde du var arg på mej och mina blommor.

– Blommor? log han. Du menar som de här tre små blomsteränglarna?

Nova fnissade till.

– Det finns inget som heter blomsteränglar, ju!

– Nu finns det, för ni är mina små änglar och lika fina som Lovisas blommor.

Alla tre barnen slutade snart att vara ledsna när Elias började distrahera dem genom att ta fram leksaker. Lovisa satte ner Ida igen, och snart satt alla fem och lekte. Elias tittade begrundande på Lovisa när han såg hur naturligt hon umgicks med barnen.

Dagarna gick och barnen blev allt mer harmoniska tack vare lika delar Elias och Lovisas omtanke. Anders höll Elias uppdaterad om hur det gått för deras föräldrar. Sin vana trogen, berättade Elias för barnen.

– Vet ni vad, mina änglar? Jag har hört att er mamma nu mår jättebra och säger att hon saknar er.

– Kan vi inte åka hem då? undrade Nova.

– Vill inte hem, sa Anton frankt. Lovisa är så kul, ju.

– Mamma är bäst, sa Ida.

– Ni kommer snart åka hem till mamma, tror jag. Fast först ska visst er pappa flytta ut, för han var inte snäll mot er mamma.

Han hade så rätt, för efter några veckor hade barnens mamma fått kontaktförbud mot pappan, och barnen kunde flytta hem igen. Elias kunde då åter rikta uppmärksamheten mot Lovisa, som fortsatte att forma om huset till Elias tysta vånda.

Under tiden myste de tillsammans i soffan framför teven. Lovisa satt bredvid honom när telefonen plingade till. Hon läste i tysthet:

”Lovisa, är det inte din tur att bjuda hem oss på tjejträff snart? 😉”

Lovisa insåg att det stämde, men hon behövde tänka sig för innan hon bjöd hem dem till Elias. Därför bad hon en av väninnorna att arrangera tjejkvällen hemma hos sig i stället. Det blev en trevlig kväll, som höll på till väldigt sent. Höstlöven prasslade under skorna när hon gick mot bilen, och kvällsluften bet till på ett sätt som gjorde att hon drog jackan tätare om sig. När Lovisa tittade på klockan på väg därifrån. *Aj, vad sent det är. Elias brukar sova vid den här tiden*. Så i stället för att åka hem till huset sov hon över i sin lägenhet för att inte väcka honom och därmed störa hans rutiner.

På morgonen körde hon sedan hem till Elias som, till hennes förvåning, verkade arg. Till en början ignorerade hon det, men till slut kunde hon inte hålla sig lugn.

– Elias älskling. Du verkar arg idag. Har jag gjort något fel, eller är det något annat som har hänt?

Elias satt tyst ett tag. Lovisa visade tålamod och väntade ut honom. Hon hade lärt sig att han ibland behövde tid.

– Alltså, jag är rasande på dig just nu, men jag är ännu mer rasande på mig själv för att jag är rasande på dig.

– Hoppsan, vad beror det på? Du vet att vi kan prata om allt utan filter och bara lugnt diskutera varandras fel?

– Jo, jag vet. Alltså, jag är så irriterad på att du alltid måste röra dig i sängen och väcka mig, men jag har inte velat säga det. Dessutom sparkar du ofta. Jag har fått så många blåmärken. Men förra natten när du sov i lägenheten, kunde jag inte sova. Då blev jag ännu mer irriterad på dig.

– Varför det?

– För att du **inte** låg bredvid mig och rörde dig och sparkade som du brukar. Jag är irriterad på att du valde att sova någon annanstans. Samtidigt är jag arg på mig själv för att jag är arg på dig, för du måste ju få lov att ha ditt eget privata liv också. Dessutom förstår jag att du sov i lägenheten för att inte störa mig. Så jag är mest arg på mig själv just nu.

– Wow, Elias älskling. Så, du saknade mej i natt, trots allt? Jag som har känt att du mest är besvärad av att jag är här och vänder upp och ner på ditt hus och ditt liv.

– Alltså, jag har inte aktiverat regel två än.

– Jag vet det. Samtidigt har jag förstått att du mår dåligt av att jag rör till ditt hem och ditt liv så här. Varför har du inte klagat på mej?

– Jo… alltså… jag kan förklara varför. På natten blir jag, som sagt, hela tiden väckt av att sängen rör på sig och vänder mig om, jätteirriterad. Då ser jag plötsligt… hur kudden brinner.

– Vad! Brinner?

– Jo, det är ditt röda hår som ligger spritt över hela kudden. Och ibland sparkar du av dig täcket, så… Alltså, jag vet inte… men då känner jag mig lycklig istället. Jag ligger sedan och tittar på dig med hjärtat bultande tills jag somnar igen.

Det pirrade lite i Lovisa när hon förstod att Elias tittade på hennes kropp i smyg. Han fortsatte:

– Sen på morgonen går jag in i badrummet för att raka mig, men hittar inte rakapparaten. Det irriterar mig så

mycket… tills jag ser borsten som ligger där, full av röda hårstrån som jag inser är dina. Då blir det plötsligt lugnt igen. Sedan skall jag fixa frukost, men hittar inte knivarna och börjar leta efter dig för att skälla… men ser dig inte. Då ser jag plötsligt en brinnande buske, eller blomma egentligen, och inser att det är du som vattnar dina växter. Och ja… då tappar jag fattningen, men på ett konstigt, rofyllt sätt. När jag går in i vardagsrummet och tittar på soffan, ser jag de här prydnadskuddarna som känns helt onödiga. Jag blir irriterad och tänker ta bort dem. Men så ser jag några röda hårstrån på dem och tänker: *”Det här är min älskades hår”*. Då låter jag dem vara.

– Du menar att du blir frustrerad över mitt kaos… men så ser du mitt hår, och plötsligt är allt okej igen. Intressant.

– Alltså… vad jag försöker säga är att det är klart att det är jobbigt att ha dig här och röra till i mitt hus och mitt liv, men sedan känner jag… jag älskar dig. Och därmed… älskar jag allt du gör. Så, älskling… jag har inte gett upp än om att jag kan vänja mig vid att ha dig här. Så du skall inte ge upp heller. Inte än.

Lovisa kröp närmare, och Elias tog tacksamt emot henne. Han kände en värme i kroppen som vida översteg hennes kroppsvärme. Hon tänkte för sig själv: *Jag måste lära mej att anpassa mej till honom också. Vi är två i den här relationen och behöver båda ändra på oss.*

Hon slutade omärkligt flytta saker och började i stället ordna allt noggrant, något som stod i kontrast till hennes vanliga spontana oreda. Till hennes förvåning kändes det

riktigt bra även för henne själv att få lite ordning och reda. Hon insåg att hon numera alltid hittade sina egna saker i stället för att behöva ägna en massa tid åt att leta som förut. Hon följde också hans rutiner allt mer, och upptäckte förvånat att de gjorde det lättare för henne att slappna av.

Elias började till slut också alltmer klara av att slappna av när Lovisa slutade stressa runt. Hon lärde sig att vänta ut honom när han pratade och pressade inte fram svar. I själva verket njöt Lovisa i allra högsta grad av att ta det lugnare och inte ställa så många krav på sig själv och på sin omgivning. Hennes tjejkompisar lade märke till det och började prata om den nya ”Lugna Lovisa” på skoj.

När det närmade sig jul kände Lovisa att Elias verkade betydligt mer harmonisk, men samtidigt verkade det vara något som oroade honom. Hon misstänkte vad det var, så hon frågade:

– Elias älskling. Du verkar oroa dig för något.

– Ja, jo… jag har hört hur du pratar med din mamma om att fira julen där.

– Är det julen med mina föräldrar du oroar dej över?

– Tja, du vet vad som hände i påskas… och, tja…

– Vet du vad, Elias. Vi firar jul tillsammans här i stället, bara du och jag.

– Vad kommer dina föräldrar att tycka om det?

– Mamma förstår säkert, men pappa lär bli vansinnig, men det får han bli. Vi är en familj nu, vem vet, du kanske får jourhemsbarn över julen. Det är inte ovanligt med bråk vid helger.

Lovisa gissade helt rätt på alla punkter. Kenneth tyckte att de inte visade respekt för julen. Hon skyllde på att Elias hade fått ett par barn att ta hand om, vilket också visade sig bli sant. Lovisa njöt i fulla drag av att fira jul ensam med Elias och barnen, och drömde om att i framtiden fira med sina egna barn.

Det kändes ovant för Elias att fira jul, men också trevligt. Egentligen hade han aldrig firat jul, bortsett från ett par gånger i familjehemmet. Rent allmänt var han betydligt mer avslappnad nu än tidigare. Det var nätterna som Elias upplevde som jobbiga. Han klarade inte av att titta på Lovisa när de skulle somna, utan vände ryggen mot henne. Hon var lite ledsen över det, men samtidigt hade han ju redan förklarat att han brukade titta på henne medan hon sov. Något i den bekännelsen berörde henne och det pirrade ännu i henne av att känna sig sedd, önskad, i hemlighet.

Hon började utmana honom genom att vänta med att dra upp täcket över sig, så att hon låg topless och log mot honom innan han snabbt vände ryggen mot henne. Men hans nyfikenhet var för stark, så han började titta på hennes kropp i smyg ändå när han trodde att hon hade somnat.

Hans oförmåga att släppa henne riktigt nära gjorde henne dock allt mer otålig, men hon klagade inte, utan väntade på att han själv skulle våga nå fram.

En kväll hände något som hon inte alls var beredd på. Hon var på väg att somna när hon kände hur han lät handen

vila mot henne, först av misstag, sedan med avsikt. Bara värmen. Bara kontakten. Hon öppnade ögonen, men rörde sig inte. Han väntade, redo att dra sig undan, men ingenting hände. Hennes andetag förblev lugna. Det gav honom mod.

Smekningen var försiktig, trevande, som om han ännu frågade om lov. Lovisa tittade på honom, utan att säga något. Hon låg kvar, lät honom fortsätta, och i hennes stillhet fanns ett tydligt svar. Hans händer blev allt modigare när de utforskade olika delar av hennes kropp.

Hon började gny av smekningarna, och plötsligt puttade hon undan honom och vände honom på rygg i samma rörelse. Elias hann knappt reagera innan hon var över honom, och allt det försiktiga var borta.

Innan han hann värja sig, blev närheten överväldigande. Kroppen reagerade snabbare än viljan. Det gick fort. När det var över, kände han hur skammen slog till innan han ens hade hunnit andas ut.

Lovisa lade sig bredvid honom igen. Han såg på henne och tyckte sig ana en besvikelse han inte stod ut med. Utan att tveka vände han sig tillbaka mot henne. Denna gången var han lugnare, mer närvarande. Han lät allt ta den tid det behövde, tills hennes kropp inte längre var stilla, tills hon drog efter andan och grep tag i honom som om hon ville stanna kvar i ögonblicket.

Efteråt låg de tätt ihop, helt utan mellanrum. Lovisa höll om honom hårt, som om hon behövde försäkra sig om att han var där.

– Förlåt, sa han lågt.

Hon såg frågande på honom.

– För vad?

– För att det… tog slut så snabbt.

Lovisa log svagt och lade handen mot hans kind.

– Det gjorde det inte, sa hon. Allt räknas. Du slutade inte förrän jag var nöjd.

Elias log lite, men hon kände ändå att han verkade lite orolig.

– Är det så här du har planerat att bilda familj? frågade han oroligt.

Hon blev först osäker på vad han menade. Men sedan småskrattade hon och sa lågmält, fortfarande med honom tätt intill:

– Nej, inte så här. Inte än. Jag har spiral, så du behöver inte oroa dej.

Då märkte hon tydligt hur han slappnade av. Hon log och kände hur något mellan dem verkligen släppte. Som om ett hinder han hade burit länge till slut rasade, ljudlöst.

Nu började en galen tid för både Elias och Lovisa. Han var helt hänryckt av nyhetens behag, att äntligen våga ge sig hän och släppa in henne även kroppsligt, medan hon kände hur Elias till slut hade öppnat upp sig totalt, både fysiskt och känslomässigt.

Hennes naturligt starka libido fick fritt utlopp, och hon sökte sig ständigt till honom, hungrig och otålig. Samtidigt var Elias helt avslappnad i hennes sällskap, smekte henne tillbaka och fortsatte ofta ta initiativ själv, nästan lekfullt, som om deras gemensamma begär hade fått sin egen rytm.

Och varje gång var det henne han tänkte på först. Hans lugna fokus och uppmärksamma händer såg till att hennes intensitet alltid möttes av lika mycket omsorg och närvaro, så att hon kände sig sedd, begärd och fullkomligt nöjd.

Det enda som saknades nu var en ring på fingret. *Jag kan vänta i flera år, om det behövs. Jag kan det,* försäkrade hon sig själv, om och om igen, som om upprepningen skulle göra det sant.

Snart…

⭑ ⭑ ⭑

18

Flera månader gick utan att deras passion för varandra minskade eller förvandlades till slentrian, och de små slitningarna från den första tiden hade lagt sig och blivit något som helt enkelt fungerade för dem båda. Lovisas vänner och även föräldrar fascinerades av att hon hade blivit så mycket lugnare, utan sina tidigare humörsvängningar och framför allt betydligt mer förutsägbar. Det var verkligen en ytterst välkommen förbättring. Samtidigt blev Elias betydligt mer spontan och kunde själv komma på saker de skulle göra. Ingen kunde tvivla på att de kom allt närmare varandra.

Men en morgon kände Lovisa plötsligt en märklig yrsel och illamåendet slog till. Det gick snabbt över. Veckorna gick

och illamåendet kom nästan varje morgon. Hon vägrade tro på vad det kunde betyda. *Kan det verkligen ha hänt? Omöjligt!* Allt hon hade trott sig ha kontroll över föll samman. En fredag köpte hon ett graviditetstest på lunchrasten. Sedan satt hon på toaletten på jobbet och höll andan, stirrade på stickan och kände hur hjärtat rusade när två streck sakta visade att det verkligen var positivt.

Lovisa fick väldigt blandade känslor. Visst var det helt underbart att hon var gravid, men samtidigt var hon inte riktigt redo än. Och Elias, hur skulle han reagera? Det här skulle definitivt bli en väldigt stor förändring för dem båda, och hon visste redan hur svårt han hade med förändringar. Dessutom skulle hennes pappa inte bli glad, utan kräva att de gifte sig med varandra. Hon hade svårt att fokusera resten av dagen medan hon grubblade på hur hon skulle berätta det för Elias så att han inte skulle reagera alltför starkt.

När hon kom hem mötte Elias inte henne i dörren som han alltid brukade göra, utan han vankade fram och tillbaka i vardagsrummet. Lovisa såg direkt att han redan var i paniktillstånd. *Hur kan han veta?* tänkte hon.

– Elias älskling. Du ser hemsk ut. Vad är det som har hänt idag?

– Det… det är soc. Det är en ny chef där nu, John, som krockade hårt med mig på ett möte. Ha… han verkade arg på mig. Klagade på mitt höga arvode, och så. Ville att jag skulle ställa mig upp inför alla för att ”förklara varför jag var bättre än alla andra”, som han uttryckte det. Jag ville inte, förstås, så när han blev hotfull… i alla fall kändes det så… så gick jag

bara ut. Se… sen ringde han massor med gånger och messade och… och… han säger upp avtalet… och… och inga barn får jag passa heller, och… och…

Lovisa slog armarna om honom och han tog tacksamt emot kramen. Hon kände hur spänd han var och insåg att det inte var läge att lägga sten på börda och berätta att hon troligen var gravid.

– Elias älskling. Ta det lugnt, det är inte hela världen. Jag är här och vi löser det tillsammans. Menar du verkligen att du har pratat med den här John i telefon?

– Nej, du vet att jag inte klarar det. Det är en annan sak han skällde om i sina SMS, att jag inte har svarat i telefon.

– Alltså, han har ingen rätt att hålla på så där. Du måste kontakta facket, för det här känns helt fel. Du är väl med?

– Jo, jag är med i Naturvetarna, men jag vet inte hur man kontaktar dem. Kan ju inte ringa dem, och… och…

Lovisa tryckte undan sin egen oro. Hon hjälpte Elias bort till soffan och tog sedan sin telefon och letade upp numret till Naturvetarna. Efter diverse omkopplingar kom hon fram till rätt person och berättade vad som hade hänt. Men när de fick veta att Elias var jourhemsförälder och inte anställd, förklarade de att de inte kunde hjälpa honom. Då ringde Lovisa istället till Elisabeth, en arbetsrättsjurist hon hade träffat tidigare via Sveriges Lärare.

– Hej, Elisabeth. Jag vet inte om du minns mej, men vi träffades förra året. Mitt namn är Lovisa Larsson och jag jobbar på Svanens förskola.

– Hej, Lovisa. Jo, jag minns dig faktiskt. Du hade väldigt många frågor på en träff, vill jag minnas. Hur kan jag hjälpa dig idag?

– Det är inte jag som behöver hjälp, det är min pojkvän Elias som har ett jourhemsuppdrag åt socialtjänsten. Han har hamnat i konflikt med chefen som hotar med uppsägning av avtalet, återkrav av arvodet och jag vet inte vad, för att han inte har pratat på ett möte eller i telefon. Tyvärr är Elias inte anställd, så han kan inte få hjälp av facket.

– Det här är tyvärr ett problem som kan uppstå när man saknar en formell anställning, sa Elisabeth. Därför kan Sveriges Lärare inte heller företräda honom. Men eftersom jag inte längre arbetar för facket kan jag hjälpa honom som privat ombud och se till att hans rättigheter tillvaratas. Det kommer tyvärr att kosta. Mitt arvode är 2 400 kronor per timme.

Lovisa hade haft telefonen på högtalare hela tiden, så hon tittade på Elias som nickade.

– Det är okej för honom. Hur går vi vidare?

– Jag förstår att det här känns oroande, men min rekommendation är att, så länge det enbart rör sig om uttalanden från uppdragsgivarens sida, försöka stå ut med situationen, särskilt med hänsyn till de kostnader som annars kan uppstå. Jag vill därför föreslå följande: om han blir kallad till ett formellt möte som rör hans avtal, eller de vidtar liknande åtgärder, kan ni kontakta mig igen så bokar vi in ett möte då. Under tiden kan ni be Elias att samla och

förbereda all dokumentation kopplad till det som har inträffat, inklusive eventuella sms och, om möjligt, transkriberingar av telefonsamtal. Även hans avtal är av stor vikt. Låter detta som en rimlig väg framåt för er?

– Det låter utmärkt, Elisabeth, svarade Lovisa efter att ha tittat på Elias. Med lite tur blåser det över av sig självt.

Elias satt länge och kramade Lovisa innan han långsamt började att lugna ner sig. Hon bestämde sig för att vara helt säker på sin graviditet innan hon berättade för honom. Under helgen köpte hon en sticka till av ett annat fabrikat, som till hennes bestörtning också gav ett positivt resultat. På måndagen ringde hon därför vårdcentralen och fick en tid på barnmorskemottagningen på onsdagen.

Under tiden hade Elias lugnat ner sig, eftersom John inte hade kontaktat honom igen. Samtidigt fick han inga barn placerade, men det var inget ovanligt över helgen. När Lovisa kom hem från jobbet på onsdagen, via barnmorskan, mötte Elias henne inte i dörren igen. Hon ropade in i huset:

– Hej, Elias älskling. Jag är hemma nu. Ledsen att jag är sen, men du måste höra det här! Det är stora nyheter, viktiga nyheter, och de kommer att förändra **allt**!

Hon hejdade sig när hon såg Elias som satt i soffan i vardagsrummet med panik i ansiktet igen. Han pekade på bordet med ett darrande finger. På bordet låg ett öppnat kuvert och några papper. Lovisa satte sig bredvid honom, slog ena armen om hans axlar och undersökte papperen. Det ena pappret var en skriftlig varning med hot om återkrav av

utbetalt arvode. Det andra var en kallelse till möte med chefen på fredag klockan två.

– Lugna dej, Elias älskling. Jag ringer Elisabeth här och nu. Hon får följa med dej på fredag.

– Det… det står att jag måste komma ensam.

– Låt Elisabeth hantera det.

Lovisa ringde Elisabeth och de bestämde att Elias skulle komma till hennes kontor klockan ett på fredag, sen skulle de göra sällskap till mötet med John. Elias började långsamt lugna ner sig, men var fortfarande fylld av ångest.

– Tack, älskling. Jag… jag gillar inte konflikter eller problem som jag inte kan lösa själv.

– Jag förstår, Elias älskling. Jag är här, och jag tänker inte gå någonstans. Vi löser det här. Vill du att jag ska vara med på mötet på fredag?

– Det känns pinsamt. Jag är fortfarande i panik över mötet. Jag går dit själv. Ja, och med Elisabeth förstås.

Elias började långsamt få kontroll över sin andning igen. Lovisa fortsatte krama honom och han lät hennes kroppsvärme få honom att varva ner. Sedan kom han på en sak, och frågade:

– Men visst sa du när du kom att du hade en stor nyhet att berätta?

– Jo, men det kan vänta. Du är viktigare för mej.

– Men du sa att det var viktigt. Om det är viktigt för dig så är det också viktigt för mig. Det vet du.

– Okej, då, jag ska berätta det. Du ska veta, Elias älskling, att det här jag har att berätta är faktiskt bra nyheter, men lite

oväntade. Det är så, Elias älskling, att jag just har fått bekräftat att jag är gravid.

– Vad? Omöjligt? Du har ju spiral! Är du säker på att det inte är ett falskt positivt resultat?

– Jag trodde också det först, i fredags. Så, jag tog ett nytt positivt test i helgen och träffade en barnmorska idag. Det är bekräftat nu. Jag fick till och med höra fostrets hjärtslag, så det är ingen tvekan längre. Hon tog ut min spiral för att inte riskera att fostret ska skadas. Vad är det, Elias, vad i hela…

Elias hade blivit kritvit i ansiktet och började att hyperventilera. Lovisa blev skräckslagen när det verkade som om han inte fick luft.

– Andas, Elias. Andas lugnt! Du skrämmer mej! Kom här, min älskling, ta det lugnt. Det här är inte hela världen! Det är till och med bra nyheter, på ett sätt.

Elias började andas stötigt men lite långsammare, fast fortfarande i paniktillstånd. Lovisa såg hur han kämpade för att hålla ihop sig, men hon behövde veta om hon var ensam i det här.

– Svara mej bara först, Elias älskling. Vad vill du? Ska jag göra abort?

– Sva… svar… ret på de… det är uppen… bar. Din kropp… ditt val.

Lovisa blev helt ställd. Elias såg ut som om hela hans värld hade fallit samman, och han var i total panik. Ändå svarade han så otroligt moget och kanske helt mot sin egen vilja.

– Wow, helt otroligt svar, jag älskar dej så oändligt för det. Men kan du bara säga vad du **vill**, oberoende av vad du tror att jag vill?

Elias tog några djupa andetag för att samla sig till ett svar. Lovisa väntade ut honom.

– Alltså, det bästa för mig är nog att du föder barnet, trots att jag vet att det är jobbigt, och sedan lämnar barnet och mig så att jag kan uppfostra det ensam.

Lovisa blev helt chockad av svaret. Hur i hela världen kunde han resonera så? Hon kände raseri byggas upp inom sig, men förstod ändå att svaret måste ha en logisk förklaring som hon inte såg. Hon kontrollerade sin röst när hon svarade.

– Varför säger du det, Elias älskling? Det är ju **vårt** barn.

– Alltså, jag förstår det. Men jag tror ju inte på **oss**. Om vi fortsätter så här så kommer vi att börja bråka förr eller senare. Sedan kommer det att bli värre och värre, och barnet kommer att råka illa ut, klämt mellan oss. Du vet mycket väl att jag har sett just det otaliga gånger på jobbet. Till slut kommer du att lämna mig och barnet kommer att må dåligt. Jag vill ha barn, men jag vill inte att det skall ha föräldrar som inte tål varandra och skiljs åt. Det blir alltid dåligt för barnet.

Lovisa såg hur hans händer skakade våldsamt och insåg att han verkligen var i chock just nu. Hon tog tag i hans händer för att stabilisera dem.

– Men varför i hela friden tror du inte på **oss**, Elias älskling? Jag gör det, och tänker aldrig överge dej.

– Du måste väl ändå inse det? Jag kan inte se hur det är möjligt för en perfekt 10:a som du skall kunna stå ut med en svag 2:a som jag på lång sikt. Det är helt ologiskt.

– Vad i hela friden är det du säger, Elias älskling? Du är inte en svag tvåa! Och jag ser inte mej själv som en tia heller, utan snarare en medioker medelmåtta på sin höjd. Nu måste vi helt klart prata om vad vi anser om varandra för att rensa luften.

Elias ansträngde sig för att samla ihop sig och förstå vad Lovisa ville.

– Hur… hur gör vi det?

– Först får du berätta varför du anser att jag är så perfekt!

Elias blev helt ställd och fick fundera länge på frågan. *Hur förklarar man det uppenbara?* Till slut svarade han:

– Till en början är du den vackraste kvinnan jag har sett.

– Vänta lite… vacker? Alltså, min kropp, hur kan du anse att jag är vacker med alla mina fel?

– Jag vet inte… du är bara det…

– Hjälp mej att förstå. Vad är det du tittar efter först när du kollar in andra tjejer? För det gör du. Kom ihåg, raka rör och inga filter.

Elias tog några djupa andetag och lyckades trots allt att fokusera på uppgiften och började prata hyfsat lugnt.

– Alltså, det första jag ser är håret. Jag gillar när det är lite annorlunda, och brunt är ju vanligast. Svart hår, riktigt svart, nästan blåskimrande, är fint, men det börjar också bli allt vanligare. Jag har absolut inget emot invandrare, om det nu ens behöver sägas. Hur som helst. Blont hår är också fint,

men där finns ju alla fördomar om blondiner och så. Om det inte skall vara färgat återstår egentligen rött hår, och du vet att jag föredrar naturlighet. Ditt hår är så intensivt rött, dessutom långt och vågigt. Det är helt fantastiskt.

– Tänk, och jag som hatar mitt hår. Fel färg och risigt.

– Absolut inte, hur kan du tycka det? Sedan kommer ansiktet. Allt sitter helt balanserat, ögonen varken för tätt eller för långt ifrån varandra, munnen lagom bred, fina kinder, en tydlig haka. Ja, allting är i balans och helt enkelt underbart.

– Utom min hud, som är flammig. Du kan inte påstå att du inte har sett det.

– Jo, det har jag. Det påminner mig om en flicka med fräknar som springer över en sommaräng. Jag vet att det är psoriasis, men för mig spelar det ingen roll. Det är snyggt ändå.

Han ryckte lite på axlarna, som om saken vore självklar. Lovisa var helt överväldigad av hans ord.

– Resten är helt proportionerlig. Du är smal utan att vara spinkig. Du har en fantastisk rumpa som jag älskar att titta på när du stressar iväg framför mig, och samtidigt en tydlig midja. Allt är naturligt. En klar tiopoängare.

Lovisa skakade på huvudet och släppte Elias händer och kupade sina händer under sina bröst i stället.

– Men mina bröst då? Jag har såna komplex över att de är för små. Jag har faktiskt på allvar funderat på att operera dem större.

Elias såg nästan förnärmad ut.

– Vad, är du tokig? Tror du verkligen att jag vill krama silikonpåsar? Stora bröst kanske anses attraktiva, men om de är naturliga så hänger de. Det gör inte små. Dina är perfekta, både i form och storlek.

– Wow, du menar verkligen att du gillar mitt utseende. Helt otroligt. Men mitt humör då? Är jag inte för aggressiv för din smak egentligen?

– Jo. Du är eldig. Spontan. Och ja, jag har haft vissa bekymmer med det ibland.

Han pausade, som om han justerade resonemanget.

– Men du har också smittat av dig på mig. Och det gillar jag. Framför allt är du helt otrolig som människokännare. Jag har aldrig mött någon som är så omtänksam och så förstående som du. Och du är den första kvinnan någonsin som verkligen förstår mig. Vänta lite…

Han tystnade mitt i meningen och tittade intensivt på sina händer som om han såg dem för första gången.

– Fortsätt, Elias älskling.

– Det här. Det är precis det här jag menar. Titta på mina händer! De skakade nyss, men nu är de helt stadiga. Det är just det här som du gör med mig. Du får mig att slappna av oberoende av vad som händer runt omkring.

Lovisa nickade långsamt.

– Okej, visst. Nu börjar jag förstå vad du ser hos mej. Wow. Helt otroligt. Jag som alltid har haft sådana komplex över hur jag ser ut och uppför mig, och så ser du precis tvärtom. Här har jag gått omkring och trott att jag bara har varit jobbig för dej.

– Lovisa älskling, du är det bästa som har hänt mig. Punkt.

– Jag älskar dej för de orden. Men då är det väl dags för dej att förklara varför du anser att du är en svag tvåa trots att jag tycker att du är en tia.

– Alltså, det är så mycket. Bara det här att jag hetsar upp mig över alla förändringar. Små saker också, inte bara stora. Som när planer ändras, eller när något inte blir som jag hade tänkt. Och jobbet… hela situationen där. Att jag är konflikträdd och därför låter saker pågå för länge.

Han drog efter andan, som om listan egentligen var längre än han ville erkänna.

– Och min oförmåga att säga att jag älskar dig. Eller att ens titta dig i ögonen när det gäller något viktigt. De är fantastiska, förresten. Jag är usel på all social interaktion över huvud taget. Småprat, grupper, allt sånt. Telefonen är värst. Jag klarar det bara inte. Jag missar också saker. Signaler, antydningar, vad du nu vill kalla dem. Du säger en sak men menar egentligen något helt annat, och jag har inte en aning om det förrän det redan är för sent.

Han rörde vid sina fingrar, sorterade dem nästan.

– Sen har vi alla mina knasiga rutiner. Sättet saker skall vara på. Och hur jag blir stressad när du flyttar på mina grejer, även om det är helt rimliga saker och jag fattar det egentligen. Det bara… skaver. Eller om vi är mitt uppe i något och planen plötsligt ändras. Jag kan inte bara ställa om, inte så som du kan. Jag behöver en stund. Ibland mer än en stund.

Han ryckte på axlarna.

– Jag kan fortsätta med resten också. Men räcker inte det här för att förklara varför jag är en svag 2:a?

– Hm, jag förstår. Vet du vad, Elias älskling… jag tror jag måste skicka in en anmälan till DO.

– Diskrimineringsombudsmannen? Varför det?

– Du diskriminerar ju dej själv! Allt du tar upp handlar ju om att du är på autismspektrumet, eller hur? Jag vet att du är det och jag älskar dej för det.

Hon tog ett djupt andetag, nästan som om hon tog sats.

– Som att du har gett mej rutiner också, att du har sådan ordning och reda. Din konflikträdsla fick dej att medla mellan mej och min mamma. Sedan blir du sällan irriterad, och om du blir det visar du det inte utåt utan hanterar det inombords. Du kan fokusera på sånt som verkligen är viktigt, som när du tar hand om barn, och helt bortser från sånt som inte spelar någon roll i stunden.

Hon fortsatte utan paus, nästan med ett skratt i rösten.

– Sedan har dina fanatiska krav på att allt ska vara i ordning och på rätt plats gjort att jag har fått anpassa mej på ett sätt så att jag numera hittar alla mina prylar utan att leta. Slutligen har vi din fantastiska förmåga att skilja sak och person, som när du blev arg på det jag hade gjort men ändå var snäll mot mej. Allt detta är **tack vare** att du är autistisk.

– Wow, jag har inte tänkt på det sådär.

– Elias älskling. Sluta nu med att tro att din autism gör dej sämre. Du är bara annorlunda, och ja, precis som alla har du både bra och dåliga sidor. Men dina bra sidor… alltså, de

är ju typ tusen gånger starkare, och för mej betyder de allt. De få dåliga sakerna? Jag bryr mej knappt om dem. Sedan är du snygg också och en fantastisk älskare. Så jag förstår inte riktigt vad du är orolig för, Elias älskling.

– Snygg är jag väl inte? Det jag är orolig för är att det skall komma en hunk med sexpack på magen, V-formad bröstkorg, stora muskler och ett ansikte som en Adonis som sveper dig av fötterna med romantik och söta ord, och att du sen glömmer mig.

– Vet du vad, Elias älskling? Jag har redan träffat honom. Han är så otroligt manlig och snygg och romantisk så jag blir alldeles knäsvag.

– Du kan inte mena allvar med att du pratar om mig.

– Nej, han heter Hank och är mitt ex. Men det fanns en baksida också. När jag ville mysa med honom i soffan så här och lägga mitt huvud på hans mage var det som att ligga på en tegelsten, stenhårt. Och när han kramade mej var det som att bli kramad av två trädgrenar. Dessutom kramade han mej alltid hårt som för att visa hur stark han var. Det gjorde ont. Han älskade också att springa runt hemma med bar överkropp och flexa med sina muskler framför mej.

– Gjorde han verkligen det?

– Japp, och då måste jag säga hur sexig han var, annars blev han arg. När jag ville mysa hade han inte tid. Jag tror han var mer kär i gymmet än i mej för han ville alltid gå dit för att pumpa skrot. Han sa ”de här kommer inte gratis, baby” och spände sina biceps. Men han var så snygg och jag var så kär, så jag stod ut.

– Men varför gjorde ni slut då?

– Jo, jag började prata om att vi borde skaffa barn tillsammans. Då ställde han sig framför mej, slet av sig sin t-shirt, spände sina muskler och sa:

”De här generna vill du definitivt ha fler av. Men glöm det där med att jag ska hålla på och torka snoriga skitungar, för det är kvinnornas jobb att ta hand om barn.”

– Det låter helt snedvridet.

– Exakt. När jag protesterade fortsatte han, lika kallt:

”Du borde vara lycklig att jag vill ha dig. För själv är du bara en plattbröstad, spinkig jävla häxa med flammig feja och eld i håret.”

Elias flämtade till.

– Precis så sa han, förklarade Lovisa.

– Jisses, det var ju väldigt elakt, särskilt som du har sagt att du har komplex över dina bröst, psoriasis och hårfärg!

– Han gjorde mej så ledsen och blev arg så fort jag pratade om barn. Och när han blev arg sa han saker som han visste skulle såra mej, medvetet. Han har aldrig skadat mej fysiskt, men de ord han sa… oh boy vad de gjorde ont.

– Jag skulle aldrig vilja såra dig så där.

– Just min poäng. När jag sen satte hårt mot hårt om att skaffa barn och att han skulle hjälpa till, för barn behöver en pappa också, då sa han att om galoscherna inte passar så kan jag dra. Så jag drog. Så, Elias älskling, jag har träffat min hunk, jag har blivit kär i honom och jag har förkastat honom. Du är hans raka motsats, och det är därför jag älskar dej.

Elias satt tyst en lång stund. Lovisa bestämde sig för att ge honom tid, eftersom hon förstod att det som hade hänt just nu var överväldigande för honom. Till slut sa han:

– Vet du vad, Lovisa min älskling. Jag förstår nu två saker. Det ena är att du har lyft min självkänsla rejält, och kanske har jag lyft din också.

– Jo, det lovar jag att du har gjort. Vacker… wow!

– Det andra är att det inte spelar någon roll ifall jag tycker att jag är en svag 2:a, eller helt värdelös, eller om du tycker att du är medioker eller helt usel. Det påverkar inte **oss**, utan det enda som är viktigt för ifall vi skall vilja stanna hos varandra är vad **jag** tycker om **dig**, och vad **du** tycker om **mig**. Eftersom vi tydligen båda ser den andra som en 10:a, börjar jag tro på **oss** nu. Men särskilt snygg kan du ändå inte påstå att jag är.

– Tja, du har ett fint ansikte, snygga glasögon. Och du håller dej i form, utan att vara överdrivet biffig. Men jag har fortfarande svårt att ta in att du tycker att jag är vacker.

– Tja… när jag såg dig i butiken tappade jag andan. Jag tyckte du var så vacker. På McDonald's blev jag mest livrädd för dig, men du var lika… hänförande vacker då också. Ditt leende är svårt att värja sig mot. När du sedan inte hörde av dig hoppades jag först att du hade insett att jag inte var intresserad. Det kändes enklare så. Samtidigt kunde jag inte sluta tänka på om du kanske var svaret på min önskan om en relation.

– Jo, du har trots allt försökt dejta förut.

– Mm, så… en del av mig blev lättad när du dök upp igen. Och nu vet jag att din personlighet är fantastisk. Du har redan förändrat mig, mer än jag trodde var möjligt. Efter det här samtalet tror jag faktiskt att vi passar ihop. Inte i allt. Men i det som är viktigt.

– Elias älskling, du kan inte ana hur mycket jag har längtat efter att höra dej säga det. Så vad betyder allt det här inför barnet i min mage?

– Jag antar att det innebär att vi skall bli mamma och pappa tillsammans, och göra ett barn väldigt lyckligt. Det är bara det att…

Elias tystnade igen och blev allvarlig.

– Vad är det, Elias älskling? frågade Lovisa efter en stund.

– Jo… alltså det är fortfarande problem med mitt jobb…

– Inte alls. Ditt jobb är inget problem, för vi löser det tillsammans. Du och jag! Vi klarar allt vi vill. Är det bara jobbet du är orolig för? Är du inte orolig för att du ska bli pappa?

– Den delen är jag inte det minsta orolig för. Ja, förutom lite nyfiken. Blir det en pojke eller flicka? Får det kolik? Men orolig är jag inte. Inte det minsta.

– Wow, det här är varför jag älskar dej så vansinnigt. Jag är själv livrädd för att bli mamma. Kommer jag att klara av det? Vad händer om jag till exempel kommer hem från jobbet, helt uttröttad, och vårt barn inte vill sova? Hur kommer jag att hantera det?

– Det är enkelt, Lovisa. Du stoppar in proppar i öronen och går och lägger dig. Jag kommer att ta hand om barnet på natten och lugna ner det. Om jag inte lyckas får jag väl ta barnvagnen och gå runt utomhus hela natten, så du får sova i fred.

– Wow, trippel wow. Du menar verkligen det där, och jag tror på dej. Du är helt otrolig! Jag vet inte om all min oro är borta, men just nu, när du säger så, tror jag faktiskt att vi kommer att fixa det.

– Jodå, det finns en sak. Du bör oroa dig för att du inte får någon egen tid att umgås med ditt eget barn, för jag kommer alltid att vilja passa det. Men vi får väl göra upp ett schema, antar jag.

– Alltså, jag tar föräldraledigt först i alla fall. Du får jobba minst ett halvår medan jag passar babyn.

– Då får vi börja bråka igen, för bebisen är min och bara min. Glöm det där med att den kommer från din livmoder. Jag kommer att vilja passa mitt barn varenda dag och varenda natt. Du får gärna titta på om du vill.

Elias log brett för omväxlings skull, och det var uppenbart att han skojade. Lovisa kunde inte låta bli att skratta och Elias stämde in. Men hon lade märke till något annat också.

– Du skrattar, men jag vet att du är nervös inför fredagen, sa hon lugnt.

Elias blinkade, ryckte på axlarna och försökte fortsätta att le.

– Nervös? Kanske lite…

Lovisa nickade, som om hon redan hade hört det tusen gånger förut, men lät sig inte luras. Men Elias kände att hon hade rätt. Tankarna på juristen, brevet och mötet låg kvar som en tung klump i magen. Fredagen. Plötsligt var det svårt att känna sig riktigt lugn, hur mycket han än försökte.

✯ ✯ ✯

19

Lovisa kom hem från jobbet på fredagen med försiktiga steg. Till och med Elias lade märke till att hon verkade vilja något. Hon tvekade för att hon visste att dagen hade varit jobbig för Elias.

– Elias älskling… jag skulle vilja be dej om något. Men först… hur mår du? Är du lugn, eller fortfarande orolig?

– Just nu är jag fullständigt lugn, älskade Lovisa.

– Fantastiskt… Tror du vi skulle kunna åka till mina föräldrar… typ nu? Det är tre timmar i bilen, så du hinner berätta allt. Jag vill höra precis allt.

– Varför vill du till dina föräldrar nu?

– Men jag vill så gärna säga det till dem. Att jag är gravid.

– Jag trodde du redan hade informerat dem, via telefon.

– Nej, jag vill säga sådant öga mot öga. Jag vet att det är lite plötsligt… men snälla…

Elias vände ryggen mot henne utan ett ord och gick in i sovrummet med ryckiga steg, som om han var irriterad över att hans planer hade saboterats.

– Är du arg, Elias älskling? Vi måste inte åka om du inte vill.

– Nej… nej, jag är inte arg, sa han, nästan som om han försökte övertyga sig själv. Men om vi åker nu så lär vi sova över, och då behöver vi väl packa lite kläder och annat, eller hur?

Lovisa blev förvånad men glad och hjälpte till att packa för några dagar. Snart satt de i bilen och Elias körde.

– Nå, Elias älskling, vad hände på soc?

– Borde inte du ringa din mamma och informera henne om att vi kommer? Tänk om de har andra planer för helgen?

– Du har rätt som vanligt. Jag ringer, men jag vill inte berätta varför.

– Säg bara att du har en nyhet du vill berätta.

Lovisa ringde upp sin mamma.

– Hej, mamma, det är Lovisa. Jag undrar bara ifall ni har något på gång i helgen?

– Nej, inte alls. Hurså?

– Jo, Elias och jag sitter i bilen på väg till er nu. Det har hänt nåt viktigt som vi vill berätta.

– Oj, är det allvarligt?

– Vi kan ta det när vi kommer fram. Vi syns, mamma!

– Visst, ni är alltid välkomna!

Lovisa lade på och vände sig mot Elias igen.

– Sådär, Elias älskling. Nu har jag ringt. Så, berätta allt om idag. Hur gick det med mötet på jobbet?

– Jag fick sparken, svarade Elias lugnt.

– Va? Sparken? Men Elisabeth var ju där! Hur är du så lugn? Jag hade ju gått i taket!

– Tja… tekniskt sett sa jag upp mitt jourhemsavtal själv, men jag kände att jag inte hade något val. Men jag kanske skall ta det från början?

– Absolut! Jag är idel öra, jag lovar!

Elias tog ett djupt andetag och började berätta allt från början medan bilen rullade vidare.

✯

Klockan ett satt Elias på Elisabeths kontor. Hon satt rak i ryggen och gick metodiskt igenom varje dokument och brev som Elias hade tagit med. Hon nickade uppskattande över hur noggrant han hade organiserat allt. Hon ställde precisa frågor för att få hela bilden. När hon hade fått den information hon behövde, fick han gå ut en stund medan hon ringde några samtal. Sedan körde de till socialkontoret.

När de kom fram till receptionen väntade Nadia, ordförande för den lokala fackklubben, på dem. Hon hade under en tid samlat in klagomål och farhågor från andra anställda om Johns beteende. Hon visade dem till Johns kontor, och Elias knackade nervöst på. Han skulle ju komma

ensam, men nu var de tre personer. John räckte ut handen mot honom. Elias ignorerade den som vanligt.

– Jag trodde att jag var tydlig med att du skulle komma hit ensam, sa John irriterat.

Elisabeth klev genast fram och tog över situationen.

– Det är noterat. Det är också irrelevant. Han har rätt till ombud, och det är därför jag är här.

Hon grep Johns utsträckta hand, men släppte den snabbt.

– Elisabeth Ståhl, jurist inom arbetsrätt. Jag företräder Elias. Det här som du försöker göra liknar ett arbetsrättsligt förfarande, och då gäller också regelverket. Facket ska kallas. Processen ska följas. Det har den inte gjort här. Därför har jag sett till att den lokala fackklubbens ordförande är på plats.

John stod där, märkbart tagen och utan ord. De gick in i rummet, och Nadia hämtade en extra stol. När alla satt, tog Elisabeth fram sina handlingar, lade dem metodiskt i tre högar på bordet och knackade lätt på den första.

– Sms och samtal. Detta är i grunden en fråga om kommunikation. Ni har inte haft rätt att använda det språk eller det tillvägagångssätt som framgår av era samtal och textmeddelanden. Vidare föreligger ingen avtalsenlig skyldighet för en uppdragstagare att svara i telefon eller på sms, särskilt när kontakten sker via privat telefon.

John försökte säga något, men blev avbruten:

– Nu är det jag som talar. Ni lyssnar!

Elisabeth knackade på den andra högen.

– Jourhemsavtal, brev om arvodesändring och krav på ständig tillgänglighet. En uppdragstagare har inte samma skyldigheter som en arbetstagare, och arvode och villkor som är reglerade i avtalet kan inte ändras ensidigt. Dessa villkor må vara ovanliga, men de är giltiga och bindande, och ni kan inte bara ignorera dem eller kräva återbetalning.

Elias satt tyst, förundrad över ordsvadan. *Hon sparar då inte på krutet,* tänkte han. Han slappnade av och bara njöt av Johns vånda. Elisabeth knackade på den sista högen.

– Varning och återkrav. Ni påstår att det finns grund för återkrav av arvode och skriftlig erinran. Allt detta på grund av bristande kommunikation och samarbetssvårigheter. John, låt mig vara tydlig. En formell varning mot någon som inte är anställd är fullständigt meningslös. Särskilt eftersom HR inte ens kontaktades. Och de problem ni hävdar, kommunikation och samarbete, finns inte. Inget av det existerar.

John öppnade munnen igen, men stängde den när han mötte Elisabeths blick.

– Jag har talat med samtliga handläggare som har arbetat med Elias. Ingen av dem har uppgett några svårigheter att samarbeta med honom. Tvärtom har han beskrivits som ovanligt lätt att arbeta med. Flera använder smeknamnet ”MirakEli” för att han utför mirakel. Mot den bakgrunden saknas det helt sakligt stöd för er bedömning. Om några samarbetssvårigheter över huvud taget förekommer i detta sammanhang, är det svårt att se att de skulle vara hänförliga på annat sätt än till ert eget agerande.

När Elisabeth till slut var klar, lutade hon sig tillbaka.

– Jag förväntar mig en fullständig och uppriktig ursäkt till Elias, här och nu. Om den uteblir, kommer ärendet att formellt eskaleras till socialtjänstens högsta chef, dokumenteras i sin helhet och drivas vidare med juridiskt stöd.

John sa ingenting. De reste sig och gick ut ur rummet.

Elisabeth försvann nerför korridoren och kom tillbaka med en man som Nadia sa var Claes, socialchefen. Han gick in till John och stängde dörren bakom sig. Det blev rätt högljutt därinne, men de tre utanför hörde inga ord.

– Nu väntar vi här ett tag, sa Elisabeth med ett leende.

Snart öppnades dörren igen, och Claes kom ut. Hans sista ord till John var ödesmättade:

– Du vet vad som gäller. Fram med en ursäkt, annars får du packa dina saker.

Claes vände sig mot Elias.

– Jag ber om ursäkt för detta. Det är inte skött enligt våra rutiner. Jag vill att du ska veta att vi tar situationen på största allvar. Skulle jag kunna be om att John får lite extra tid för att formulera sitt svar?

– Femton minuter från nu, sa Elisabeth bestämt.

– Det tackar jag för.

Claes nickade mot dem och avlägsnade sig igen. Redan efter fem minuter kallades de in till John igen. Han såg sammanbiten ut när han sa:

– Jag har blivit informerad om att jag har gjort fel, så jag ber om ursäkt.

– Det låter patetiskt, sa Elisabeth torrt. Accepterar du hans ursäkt, Elias?

Elias ryckte på axlarna och nickade bara.

John lade ett papper framför honom på bordet. Elias puttade över det till Elisabeth utan att titta på det.

– Oberoende av allt hoppas jag att du inser att det här inte fungerar. Slutar du avtalet frivilligt idag, får du den här månadens arvode plus två extra månader som slutpaket. Allt står i detta papper.

– Det här är helt orimligt, sa Elisabeth. Elias har inte gjort något som motiverar detta och kan utan problem fortsätta som tidigare. Handläggarna har, som sagt, inga problem med honom.

John tog fram ett annat papper. Elias puttade återigen över det till Elisabeth utan att höja blicken.

– Låt mig göra det mer attraktivt, sa John med en ansträngd ton. Enligt detta avtal får du tre månaders extra arvode, och allt du idag har i din besittning tillfaller dig. Det kan vara till exempel kläder, skötbord, bilbarnstolar, leksaker. Enligt min uppfattning kan de behäfta ett högt värde.

– Jag ser inget här som är vettigt. Elias, det finns ingen anledning att skriva under något avtal. Ditt uppdrag är helt ohotat, sa Elisabeth.

Då tog John pappret och strök ”tre” och skrev ”fyra” på båda kopiorna med bläckpenna. Elias öppnade för första gången munnen när han vände sig till Elisabeth:

– Är det juridiskt bindande när han ändrar så där till fyra månaders ersättning med bläckpenna?

– Ja, med bläck och bådas underskrifter blir ändringen giltig, särskilt som han har paraferat sin ändring. Men låt mig vara tydlig. Jag rekommenderar dig fortfarande att inte skriva under. Det här avtalet är bara en pappersprodukt från en avog chef. Det är formellt giltigt men fullständigt meningslöst. Du kan och bör ignorera det, sa Elisabeth torrt.

Elias läste noggrant igenom hela avtalet. Elisabeth fortsatte att protestera, men han noterade hennes ord bara som ljud i periferin. Han studerade varje punkt på papperet i tur och ordning, exakt som de stod.

Sedan, till allas chock, sträckte han sig efter en penna och skrev under. Rummet blev dödstyst. Till och med Elisabeth höll tyst. Elias bröt tystnaden, med en kylig säkerhet som fick John att tappa fotfästet.

– Jag skriver under för att jag inte vill jobba åt en chef som är så hjärndöd som du. Du tar barnen ifrån mig som straff för att jag inte svarar i telefon, och du delar ut varningar som om jag vore anställd. I går skickade jag ut förfrågningar till flera grannkommuner. I morse träffade jag en av dem och fick ett konkret avtal. Även övriga ville träffa mig, och två andra har redan skickat över sina avtal. På måndag börjar jag hos en chef som faktiskt har en hjärna. Det enda jag tycker är synd… det är att jag inte får se Claes ansikte när han inser att du betalar nästan en kvarts miljon för att förlora din bästa utförare.

Elias reste sig på förvånansvärt stadiga ben och gick ut tillsammans med Elisabeth, utan att ge John en enda blick. Ute vid bilarna vände han sig mot henne.

– Jag ber om ursäkt för att jag skrev på avtalet trots din rekommendation.

– Du behöver inte be om ursäkt. Det viktiga är att du är nöjd med resultatet och mitt jobb, sa Elisabeth.

– Det är jag verkligen. Tack för hjälpen.

✯

Han höll blicken på vägen med ett svagt leende kvar av minnet. Men en mild oro låg kvar i honom. Lovisa nickade åt honom från passagerarsätet.

– Vad menade du med nästan en kvarts miljon?

– Jag kan få 18 000–20 000 per barn och månad, sa han. Jag har nästan alltid två till tre barn, och de är extra problemtyngda, så det blir en tilläggsersättning. Om man räknar ihop allt under fem månader, blir summan nästan en kvarts miljon.

– Oj… och det räknade du ut där och då?

– Jo, lite huvudräkning bara. Jag hoppas att Elisabeth förstod att jag är tacksam mot henne. Det var ju tack vare henne som jag fick ett sånt sockrat förslag.

– Jag är säker på att Elisabeth förstår det.

– Den andra kommunen är mindre, så det blir troligen betydligt färre barn i framtiden, vilket ger mindre arvode. Därför har jag redan kontaktat Silent Pixel IT för att gå upp

till heltid igen. De bokade ett Teams-möte för att diskutera det, men min chef sa att han gärna vill ha mig på 100%.

– Kommer du inte att sakna att ha barn här hela tiden?

– Nej, det passar bra. Jag menar att om ungefär 7 månader får jag en egen liten ängel att ta hand om, så jag behöver inte terapin av att få barn från socialtjänsten.

– Wow, så du har inte längre någon konflikt med soc, samtidigt som du har jobb så det räcker ändå. Jag förstår bättre nu varför du är så lugn trots allt.

– Japp. Lite pirrigt är det att byta uppdragsgivare, men med dig vid min sida klarar jag det galant. Förresten kom jag just på en sak.

– Vad är det, Elias älskling?

– Jo, vi kanske skall skoja lite med din mamma. När vi kommer fram lär hon fråga vad det är som är så viktigt att vi kör hela vägen ikväll. Du dröjer med att svara, och jag fogar bara in typ ”jag har fått sparken” som om det är nyheten. Sedan berättar jag vad som har hänt, men låtsas försäga mig genom att kalla henne för ”mormor”. Sedan väntar vi på att hon reagerar på det.

Lovisa skrattade glatt. *Wow, vad min älskling har förändrats till det bättre*, tänkte hon. *Nu saknas bara en ring på fingret, men det blir väl tid för det också*. Hon insåg att hon antagligen måste fria själv till slut. Men hon tänkte vänta minst ett år och ignorera sin pappas förväntade krav på att de måste gifta sig innan de får barn tillsammans.

Efter flera timmar var de framme och gick in. Båda höll masken, och mycket riktigt frågade Karin snart vad som var så viktigt. Elias hoppade in och berättade livligt att han hade tvingats sluta på socialtjänsten. Karin och Kenneth blev chockade över det, och Elias drog hela historien igen i en kortare variant. När han var klar, frågade Karin ifall de ville ha kaffe.

– Jag är inte så förtjust i kaffe, mor… mor, svarade Elias. Särskilt inte så sent på dagen, men kanske en kopp te?

Karin gick och hämtade vatten, tepåsar och några kakor.

– Tack så mycket, mormor. Det var snällt.

– Vill du ha socker eller mjölk till ditt te?

– Nej tack, mormor. Det blir utmärkt så här.

– Jag utgår från att ni sover över här i natt?

– Om vi får det, mormor. Lite sent att köra hem nu.

Karin tittade på Elias och log och sa sedan:

– Jag har lagt märke till en sak med dig, Elias, som är lite lustig. Ibland hittar du inte rätt ord, och sedan kommer fel ord fram. Det gör ingenting, men det blir lite roligt ibland. Som när du började kalla mig för ”mormor” här ikväll. Bli inte ledsen nu, bara.

– Det är inga problem. Jag har ingenting emot att bjuda på mig själv och mina dråpligheter, som när jag inte hittar ord. Dock var det inte det som hände ikväll, mormor.

– Vänta, vad menar du? Jag är väl inte mormor ändå?

– Du är helt säker, mormor?

– Alltså… jag har bara en dotter, och hon har inga barn!

– Tror du verkligen att vi åker alla dessa mil bara för att berätta att jag har bytt uppdragsgivare?

Karin tittade förvirrat på Elias i flera sekunder innan hennes ansikte förändrades. Hon vände sig mot sin dotter.

– Vänta lite nu! Lovisa, älskling… är du gravid?

– Pling, där trillade polletten ner! sa Lovisa och skrattade.

Karin reste sig och gick fram till Lovisa och kramade henne lyckligt.

– Det här är fantastiska nyheter, inte sant?

Karin tittade lite mot Kenneth som satt med armarna korsade och inte såg helt nöjd ut. Elias mindes att Kenneth hade visat sig vara rätt strikt religiös förut.

– Jag vill vara väldigt tydlig, sa Elias. Det här barnet är oväntat, oplanerat och oförutsett, men det är på intet sätt oönskat. Detta kommer barnet att förstå från dag ett. Det första Lovisa sa till mig var att hon ville gifta sig och bilda familj med mig, i den ordningen, och jag var helt med på den planen. Men nu blev det inte riktigt så.

– Jo, sa Kenneth, det är naturligtvis underbart att få ett barnbarn. Men ni borde absolut gifta er nu, i stället för att leva i synd såsom andra ofta gör.

– Det viktigaste just nu är vad som är bäst för vårt barn, fortsatte Elias till Lovisas förvåning. Vi måste ge det en trygg och stabil hemmamiljö. Ett äktenskap kan ge det, men det finns andra möjligheter, till exempel om vi skriver ett samboavtal. Nu har vi inte hunnit diskutera frågan än, så det är svårt att veta vad som är rätt för oss, men jag vill, nej, jag

kräver faktiskt, att vi måste sätta barnets bästa främst, inte det som gör andra bekväma, även om det blir obekvämt för oss som föräldrar.

– Pappa, jag hoppas att du förstår att jag håller med Elias fullständigt. Vårt fokus måste vara på vårt barn, inte på din tro.

Kenneth nickade långsamt.

– Det förstår jag. Men det ena utesluter inte det andra. Gud har gett er detta barn av en anledning, Elias. Att gifta dig med Lovisa nu är inte bara rätt inför Gud, det är också ditt sätt att visa henne, och barnet, att du står vid hennes sida. Livet ut.

Lovisa blev arg och tänkte försvara Elias, men hann inte.

– Saken är den att du har rätt i att jag inte har trott på oss, men det stämmer inte längre. När Lovisa berättade att hon var gravid, hamnade jag i chock på riktigt. Jag trodde inte på **oss**, för hon är så perfekt och jag är så usel. Men sedan, Lovisa, tvingade du mig att ha det jobbigaste samtalet någonsin, och det slutade med att jag äntligen förstår **oss**. Du lugnade ner mig, Lovisa, för du förstår mig bättre än någon annan. Det är därför du är så perfekt för mig. När jag fick problem på jobbet stöttade du mig fantastiskt, och vid polisincidenten hjälpte du mig att dekomprimera och återvända till verkligheten.

– ”Polisincidenten”? frågade Kenneth. Vad handlar den om?

– Jag skulle vara tacksam ifall jag får avsluta medan jag har modet uppe, sa Elias utan att vända sig mot Kenneth.

Lovisa älskling, du är det bästa som har hänt mig. Jag är genomskinlig för dig, och du är den första kvinnan någonsin som på riktigt har förstått mig. Du är min perfekta 10:a, så därför, älskling…

Lovisa flämtade till när Elias gick ner på knä framför henne och trollade fram en liten ask, som han sedan öppnade för att visa ringen.

– Lovisa Emilia Larsson. Jag vill ägna resten av mitt liv åt att göra dig lycklig. Vill du göra mig till den lyckligaste mannen på jorden? Vill du gifta dig med mig?

För första gången hittade Lovisa inga ord. Hon bara stirrade häpet på Elias, som till slut sa:

– Snälla, lämna mig inte hängande här, knät gör ont.

– Ja, Elias älskling. Svaret är ja. Jag vill gifta mej med dej! Kom hit, min stora, romantiska knasboll!

Elias ställde sig upp, och Lovisa kastade sig i hans armar och kysste honom intensivt. Både Karin och Kenneth satt och tittade förtjust på. Lovisa ville inte släppa sin blivande make, och Elias var lika djupt engagerad. När de till slut släppte taget om varandra och satte sig i soffan, tog Lovisa ögonkontakt med Elias, och till hennes glädje vek hans blick inte undan.

Kenneth tog till orda efter en stund:

– Det här är ett utmärkt beslut, Elias. Jag är så nöjd med att du är redo att ingå äktenskap med min dotter. Du har mitt fullständiga stöd.

Lovisa slet ögonen från Elias och tittade på sin pappa. Sedan tillbaka till Elias. Plötsligt sa hon:

– Elias älskling, kan jag få prata lite med dej i enrum?

Han blev förvånad, men följde med Lovisa till hennes rum där hon stängde dörren.

– Elias älskling, jag är överförtjust över att du friade till mej. Jag undrar bara om det är av rätt anledning.

– Vad menar du, älskling?

– Det känns bara lite för mycket av ett sammanträffande att pappa tjatar om att vi måste gifta oss, och plötsligt friar du. Är du säker på att du inte bara vill göra pappa nöjd?

– Att ha nöjda svärföräldrar är viktigt, men vad har du på ditt vänstra ringfinger just nu?

– En förlovningsring, så klart.

– Var kom den ifrån? Har din far gett mig den? Hur skulle han kunna veta att han måste skaffa en ring innan vi kom hit? Och en annan sak, passar ringen?

– Den passar perfekt. Hur är det möjligt?

– Kommer du ihåg när du putsade dina smycken för ett tag sedan, och jag lekte med dina ringar? Jag testade olika ringar på olika fingrar. Vad jag egentligen gjorde var att mäta ditt ringfinger.

– Vänta, det är ju för mer än en månad sedan? Har du planerat att fria i så lång tid?

– Japp, och egentligen längre än så. Jag hade redan sett ut en ring i en affär sedan länge. Efter det som hände i onsdags försvann all min tvekan om det här. Därför köpte jag ringen i går och bestämde mig för att fria i helgen, och jag visste var. En romantisk plats i skogen, du vet vilken. När du sabbade mina planer tog jag med ringen och bestämde mig

för att hitta en romantisk plats häruppe istället. Sedan började din far prata, och jag tänkte bara ”nu är väl lika bra som sen”, och, tja…

Lovisa kysste honom igen, och han besvarade kyssen och tittade intensivt in i hennes ögon.

– Wow, ursäkta att jag blev osäker för ett tag.

– Du är spontan och intensiv, men jag har vant mig.

De gick tillbaka till Lovisas föräldrar som oroligt hade väntat på dem.

– Det är inte så att ni är ovänner, hoppas jag, sa Karin.

– Å nej, log Elias. Min fästmö ville bara försäkra sig om mina ärliga intentioner, så att jag inte friade bara för att Kenneth vill det.

– ”Min fästmö!” upprepade Lovisa glatt. Wow, vad härligt att höra det, min älskade fästman.

– Nu är det så här, sa Kenneth, att jag anser att barn alltid ska födas inom äktenskapets ram, men jag vill absolut inte tvinga er till något. Nu när ni har bestämt er för att gifta er, så har jag ett förslag. Varför kan ni inte gifta er i församlingskyrkan här i stan, där vi själva vigdes? Jag kan ordna allt, för jag är väl bekant med prästen.

– Nu är det så här, kopierade Elias. Eftersom jag och Lovisa av naturliga skäl inte har hunnit diskutera detaljer, så är ingenting bestämt mer än **att** vi skall gifta oss. Men **när**, **var** eller **hur** är inte bestämt än. Dock hoppas jag att ni kan acceptera att det är vi två som har sista ordet här. Visserligen är vi, definitivt jag, öppna för önskemål eller förslag, men till syvende och sist är det våra beslut, eller hur, Lovisa älskling?

– Det stämmer, Elias älskling. Du och jag måste vara överens.

– Vad gäller **hur** finns det flera alternativ till ett kristet bröllop. Man kan göra det i rådhus, domstol, park eller var man önskar. Det kan vara med en kommunpolitiker, jurist eller annan vigselförrättare. Och med tanke på mina speciella problem med AST är det viktigt att hitta ett sätt som jag klarar utan att få en mental kollaps.

– Nåväl… jag förstår att du har dina behov, svarade Kenneth. Men har du några tankar på vad som kommer att fungera för dig?

– Jag vet redan att jag kommer att vara väldigt besvärad under vigseln. Alla kommer att titta på mig och Lovisa. Även om fokus självklart kommer att vara på henne, tack vare att hon kommer att vara otroligt vacker, står jag bredvid och kommer att må dåligt. Det jag behöver är förutsägbarhet. En vigselförrättare som har gjort detta förut, många gånger. Som kan förklara i förväg vad som kommer att hända. Då kan jag plugga in det och bli lugnare när jag vet vad jag skall göra och när. Tack vare det slipper Lovisa skämmas för mig.

– Så vem kan det vara? undrade Karin. Kanske en vigselförrättare från kommunen? De brukar ju göra många vigslar och ha koll på hur det går till.

– Nej, inte riktigt. Någon med erfarenhet. Vem tänker jag på, Lovisa älskling? Jag är ju genomskinlig för dig.

– Låt mej fundera, Elias älskling… Jo, du tänker på en präst, va? De gör ju sådant här hela tiden.

– Där ser ni, Lovisa förstår mig så väl. En präst alltså. Jo, på vägen hem från smyckesaffären råkade jag passera domkyrkan, och jag kom på att församlingsexpeditionen ligger bredvid, så jag gick in där. Jag fick prata med en präst och frågade om man kan gifta sig i domkyrkan, och hon sa att det var rätt vanligt. Så jag bokade en tid för oss med henne på torsdag… om du vill, förstås.

– Wow… jag har skapat ett monster! utbrast Lovisa.

– Vad menar du med det? undrade Karin. Elias är väl allt annat än ett monster!

– Inte ett riktigt monster, sa Lovisa snabbt och började skratta igen. Jag menar att han argumenterar nu. På riktigt. Innan var Elias alltid så försiktig, ville alltid kolla allt, allt med mej innan han bestämde något. Som om jag var det enda som betydde något. Nu har han inte bara bestämt att vi ska skoja med er om min graviditet, utan han har skaffat ring, friat, argumenterat mot dej, pappa, riktigt hårt. Och nu har han bestämt hur vi ska gifta oss redan. Dessutom var. För att inte tala om att han redan har bokat ett möte. Och det innan jag ens har sagt ”ja” en gång. Missförstå mej inte, Elias älskling, jag älskar det här! Och att du väljer domkyrkan av alla platser är helt otroligt!

– Tack, antar jag. Men vi måste fortfarande vara ense.

– Självklart, svarade Lovisa. Okej, mamma och pappa. Nu har vi bestämt att vi kommer att gifta oss kyrkligt. Det kommer att vara i vår hemstad och troligen i domkyrkan. Det är ändå mer rimligt att gästerna reser till brudparets

hemstad än det motsatta. Dessutom har jag fler vänner där än här.

– Självklart, älskade barn, sa Karin. Vi har inga problem med att komma till er för bröllopet.

– Det enda som återstår är väl i så fall **när**, fortsatte Elias till Lovisas glädje. Som jag ser det finns tre huvudspår. Antingen gör vi det rätt snart, innan Lovisas mage har blivit för stor för att det skall vara trovärdigt att hon blev gravid på bröllopsnatten, eller runt mitten av graviditeten, innan det blir för otympligt för dig så att det känns jobbigt, eller slutligen efter förlossningen. Vid alternativ 2 och 3 lär det bli uppenbart att hon blev gravid som ogift. Så, vad tycker du, Kenneth? Även om det är vi två som slutligen bestämmer, gissar jag att du har åsikter som vi gärna vill höra, eller hur, älskling?

– Wow… och Elias bara fortsätter att gå på, underbart. Ja, vad tycker du, pappa? Inte för att jag kommer att bry mej.

– Visst, jag har åsikter som bygger på min tro. Nu tror jag att ingen vill hasta på ett bröllop, så alternativ två känns bäst. Om man tänker tillbaka var det i bondesamhället inte ovanligt att bruden redan var gravid i kyrkan, men då tänkte alla att ”Det var inte bra, det där, men nu gör de båda det rätta och gör henne till en ärbar kvinna igen.” Idag är det visserligen troligen ingen som tänker så, men det skulle betyda mycket för mig om ni är gifta innan födseln, så att barnet föds in i ett äktenskap och inte blir, som man kallar det, utomäktenskapligt.

– Som sagt, pappa, bryr jag mej inte om dina inkrökta åsikter om äktenskap och barn. Men däremot håller jag med om att det blir bäst om tre, fyra månader, för jag vill inte vänta längre, men vill samtidigt inte stressa. Men vad tycker du själv, Elias älskling? Jag vill veta vad du tycker oberoende av vad vi andra har sagt.

– Alternativ 1 hade varit väldigt jobbigt, jag behöver tid att smälta det hela. Alternativ 3 hade också varit svårt, då kommer en bebis som tar mitt fulla fokus. Alternativ 2 fungerar bäst, inte för tidigt, inte för sent. Det blir lagom för Lovisa, för mig och för alla runt omkring.

– Så, Elias älskling, pappa, mamma. Då var allt klart: **att**, **när**, **var** och **hur**. Vi gifter oss i domkyrkan, om tre till fyra månader med en präst. Haa… haa… gäspade Lovisa. Detaljerna kan vi diskutera sen.

– Du gäspar, Lovisa. Det är dags att sova, ungdomar. Ni sover i Lovisas rum, antar jag? Det som är gjort är gjort, och Herren går sina egna vägar, sa Kenneth.

– Har du redan glömt sist jag var här? frågade Elias. Jag har alltid svårt med kroppskontakt och tvingades sova på golvet.

– Du får gästrummet, Elias, det är inga problem. Men om du inte tål kroppskontakt, hur kommer det sig då att Lovisa är gravid? Förlåt, det var en olämplig fråga.

– Faktum är att en graviditet i princip bara kräver en kombination av spermier och ägg. Kroppskontakt i övrigt är överflödig, sa Elias torrt.

– Visst skämtar du igen, Elias? undrade Karin. Jag ser att Lovisa har svårt att hålla sig för skratt.

– Jag erkänner att jag skojade. Det finns metoder för att bli gravid utan kroppskontakt, men det sker knappast av misstag, fortsatte Elias, fullständigt allvarlig i tonen.

– Du är så otroligt duktig på att driva med oss utan att det syns i ditt ansikte, Elias.

– Bara en av hans superkrafter som kommer från hans autismspektrum, skrattade Lovisa.

– Det lär fortfarande vara problem med att Lovisa sparkar i sömnen, log Elias. Men jag är van, vid det här laget, och vill inte ha det på något annat sätt.

Elias och Lovisa gick hand i hand till Lovisas rum. Karin och Kenneth tittade lyckligt efter dem. De hade aldrig sett dem hålla varandra i handen förut. Nu var det bara en tidsfråga innan de skulle få både en svärson och ett barnbarn.

Elias kände sig orolig, nästan skräckslagen, inför bröllopet som han var övertygad om skulle bli väldigt jobbigt för honom. Samtidigt förstod han att det var nödvändigt för att han skulle bli gift med denna underbara kvinna. Han kände en värme inför tanken på att faktiskt vara gift med Lovisa.

Men en liten del av honom gnagde envist. Hur skulle han kunna klara av själva bröllopet, med alla blickar, all uppståndelse och den totala bristen på kontroll, utan att fullständigt kollapsa? Även när han försökte tänka logiskt kom en kall ilning längs ryggraden. Något i honom

förberedde sig på att saker kunde gå fel. Fruktansvärt fel. Han visste bara inte vad eller när.

✯ ✯ ✯

20

– Jag tyckte du var underbar förra helgen, sa Lovisa när de satt i soffan på lördagsmorgonen. Sättet du körde över min pappa var helt otroligt!

– Jo, jag blev nog lite för mycket där. Kan det vara att en viss rödhårig tjej har smittat av sig?

– Det stämmer nog, skrattade Lovisa. Men nu borde vi börja planera för bröllopet, inte sant? Du gjorde ju helt klart för mamma och pappa att det är vi två som bestämmer allt.

– Korrekt, men samtidigt bör vi kolla ifall de har några önskemål, och ta hänsyn till dem.

– Får jag föreslå att vi bjuder hit dem någon helg för att diskutera vad de har för förslag?

– Hm, jag gillar verkligen inte tanken på gäster, men nu har jag fastnat för en underbar tjej som är social, så jag får bara gilla läget. Inte så svårt med dig i närheten.

– Stämmer nog, men först måste vi själva vara överens om vad vi vill. Kommer du ihåg samtalet med prästen i torsdags, om vad vi bör göra först?

– Jodå, den **andra** prästen. Kommer du ihåg den första, unga och arroganta prästen? När jag försökte förklara att jag behöver extra hjälp under ceremonin, blev hon bara aggressiv, i alla fall som jag kände det.

– Hon blev direkt respektlös mot dej. Det håller jag med om. Sedan var det ju en ung kvinna, så det störde dej nog också.

– Alltså, jag har ingenting emot kvinnliga präster, eller kvinnor överhuvudtaget. Men du vet att jag lätt blir obekväm med kvinnor. Som tur var hade jag dig med mig. När du tog min sida… din mun sprutade lava som om elden i ditt hår fick ett utbrott. Fast jag kunde inte låta bli att känna av värmen från dig och älskar dig för det!

– Jodå, hon fick veta att hon levde, skrattade Lovisa. Det var kul när kyrkoherden kom in och undrade vad som hänt. Nåväl, han insåg att det hade skurit sig mellan oss och hämtade in den där äldre prästen som var super.

– Det var han verkligen. Han insåg att allt jag behövde var att få reda på alla detaljer runt ceremonin i förväg, och han hade inga problem med det.

– Samtidigt tog han upp att vi måste börja med en grov uppskattning av hur många som kommer, så vi kan hitta en

lämplig lokal för mottagningen. Så vi kanske ska börja med en preliminär gästlista?

Elias höll med och snart satt de och började skriva ner namn. Lovisa pratade mest. Elias hade tagit fram sin dator och antecknade namnen. Han hade blivit rätt tyst, och plötsligt avbröt Lovisa sig och sa:

– Elias älskling. Vad är det som är fel? Du ser så ledsen ut, och det är det sista jag vill.

– Vad håller du på med, Lovisa? Är jag verkligen så genomskinlig för dig? Jag har inte sagt något alls.

– Du behöver inte säga något. Jag ser att du har blivit lite nedstämd. Vad är det du tänker på?

– Det är bara det att du har så många att bjuda, familj, släktingar, vänner, medan jag har ingen. Men det är lugnt. Det har varit mina egna val.

– Det stämmer inte att du inte har någon. Du har dina vänner både på soc och på Silent Pixel IT och dina gamla klasskamrater från gymnasiet.

– Alltså, de är kollegor, inte vänner. Och klasskamrater, tja, jag har liksom inte hållit kontakten.

– De har aldrig mobbat dej, inte sant? Så varken de eller dina kollegor är dina fiender, eller hur? Jag kan följa med dej till dina jobb. Baka en kaka så får du en väg in. Sedan får du inte glömma Anna och Peter. De har säkert…

– Nej, Lovisa, reagerade Elias oväntat häftigt. Jag kommer **inte** att gå dit. Aldrig i livet. Du kan inte tvinga mig!

– Wow, Elias älskling. Hur kan du veta vad jag tänkte fråga dej?

– Det vet du väl! Du är genomskinlig för mig…

Elias hejdade sig och blev fundersam.

– Nej, vänta, det är ju tvärtom. Vad är det som händer?

– Något fantastiskt händer. Du börjar förstå mej på riktigt. Men varför vill du inte besöka familjehemmet? Jag är säker på att Anna och Peter saknar dej.

– Alltså, som jag uppförde mig där… För att inte tala om att jag har ghostat dem i mer än 10 år. Och något blev fel när jag lämnade familjehemmet. Och dem. Men jag förstår inte vad. De är säkert arga på mig.

– Jag lovar att de inte är arga. Okej, vänta, jag ska vara tydlig på ett sätt som funkar för dej. Det är kanske runt åttio procents chans att de blir glada att se dej, säg femton procents risk att de blir lite arga eller sårade, och kanske fem procents chans att det mest blir konstigt i början, som att de inte riktigt vet vad de ska säga. Men oavsett vilket tar jag det. Om det blir jobbigt, pratar jag med dem. Om det blir för mycket för dej, kliver jag in. Du behöver bara vara där. Resten är mitt ansvar. Hundra procent.

– Alltså… jag vill ändå inte… Sluta göra det där med ögonen, Lovisa. Du vet att jag inte kan motstå dig när du tittar på mig så där.

– Du vet att jag kommer att få dej att åka dit, inte sant? Vi åker här och nu. Snälla, Elias älskling. Gör det för mej?

– Kan vi inte vänta tills i morgon i alla fall? Eller kanske nästa vecka?

– Nej, vi åker dit nu idag. Du har själv sagt att det är bäst att hantera sånt här direkt.

Elias suckade djupt. Han hade lärt sig vid det här laget att protestera mot Lovisa var lönlöst. Hon var en naturkraft som inte gick att stoppa. Och han hade lärt sig att det oftast blev bra ändå.

– Alright, älskling. Du får som du vill, men du måste lova en sak till, annars kan jag verkligen inte klara av det.

– Vad är det, Elias älskling?

– Du måste hjälpa mig tolka vad de säger, eller rättare sagt, vad de känner. Jag är så dålig på att läsa ansikten. Det är typiskt för AST, som du vet.

– Jag lovar, Elias älskling. Du behöver bara säga ”tolk” så läser jag situationen åt dej. Oberoende av vad som händer hos dem är jag med dej och stöttar dej fullständigt.

Elias var helt skräckslagen när han styrde sin bil mot sitt gamla familjehem. Han visste inte ens ifall de fortfarande bodde kvar där och hoppades nästan att de hade flyttat. Alltför snart stod de framför den så välbekanta dörren och Elias frågade oroligt:

– Vad skall jag säga ifall de öppnar?

Lovisa log, men skrattade inte. Hon förstod så väl vad han behövde.

– Ifall det är Anna eller Peter som öppnar, så säger du bara ”Hej, Anna. Kommer du ihåg mig?” eller ”Hej, Peter. Kommer du ihåg mig?”. Inget annat. Och om någon annan öppnar, så är du tyst och jag tar över.

Elias sträckte fram handen mot ringklockan, men drog snabbt tillbaka den igen. Han bad Lovisa ringa på, men hon

bara skakade på huvudet och pushade honom. Det gick flera minuter, och Elias försökte flera gånger ringa på, men vågade inte. Plötsligt tog Lovisa tag om hans huvud och gav honom en bestämd kyss.

– Ring på nu, Elias älskling. Jag är här för dej.

Elias skakade av oro, men till sist ringde han ändå på.

– Kom så springer vi, sa han i panik till Lovisa.

Hon bara log och skakade på huvudet igen. Efter vad som kändes som en evighet öppnades dörren och en man tittade på dem med ett frågande ansikte.

– He… hej, Peter. Ko… kommer du ihåg mig? stammade Elias fram.

Peter såg först osäker ut när han tittade från Elias till Lovisa och sedan tillbaka. Plötsligt lyste han upp och sa:

– Vänta nu. Det är Elias, inte sant? Anna, Anna, kom hit. Du kan inte ana vem som ringde på dörren nyss.

Anna kom gående och kände genast igen Elias. Hon rusade fram och sträckte fram armarna mot honom, men hejdade sig när hon märkte att han backade undan.

– Nej, jag minns att du inte gillar kramar, Elias. Men åh, du ska veta att jag är så otroligt glad att se dej igen, efter alla de här åren! Kom in, kom in, för all del.

Anna gick före in till vardagsrummet och satte sig i en soffa tillsammans med Peter medan Elias och Lovisa satte sig i de två stolarna som också fanns där. Det var helt uppenbart för Lovisa att Elias var orolig på gränsen till panik och inte visste hur han skulle inleda.

Det blev tyst en stund. Elias satt stelt och såg ut som om han letade efter något att säga, men inte hittade någon början. Lovisa harklade sig lätt, som för att ge honom tid, och såg sedan på Anna som också alltför väl kände igen situationen och visste att det bästa var att vänta ut Elias. Peter däremot hade svårare att hantera tystnaden.

– Jag håller med Anna om att det är trevligt att se dig igen, Elias. Det är dock en sak jag har velat prata om…

Anna klappade honom på armen och avbröt:

– Peter, älskling. Vi är glada för att han är här, eller hur?

– Tolk? sa Elias vänd mot Lovisa.

– Peter, sa Lovisa. Det känns som om det finns något du vill säga eller kanske kritisera Elias för. Jag vill att du ska förstå att han är här just för att han vill reda ut eventuella missförstånd, så du behöver inte hålla tillbaka.

– Du har rätt. Det finns något som har gnagt inuti mig. Fast Anna har också rätt i att det är dags att släppa det nu.

– Peter, sa Elias, om det är något som har gnagt under så många år, så är det nog bäst ifall du får lätta ditt hjärta. Jag lovar att inte bli arg eller springa iväg, även om jag inte skulle tycka om vad du säger.

Peter tittade på Anna som nickade. Han tog några djupa andetag för att samla sig, sedan började han:

– Det handlar om hur du lämnade oss på din artonårsdag. För det första verkade det som om du tänkte gå utan att ens säga ”hej då”. Och väl ute kunde du knappt vänta med att ge dig iväg, som om vi inte betydde nånting. Anna hade stått i flera veckor och slavat i köket för att laga

mat till dig. Hon hade köpt en massa matlådor som hon hade fyllt med mat du tycker om och lagt i frysen. På så sätt hade du haft mat i flera månader. Men du brydde dig inte överhuvudtaget. Och kalaset som Anna hade förberett på din dag, med bjudna klasskamrater och allt, det ville du inte ens veta av. Du ville inte ens ta emot presenten hon hade köpt för sina egna pengar, en helt ny laptop. Visserligen var det en PC och du gillar visst Mac, men ändå. Du bara skakade på huvudet och åkte iväg och till råga på allt sa du bara ”tack för allt”. Det var det som gjorde mest ont. ”Tack för allt helvete vi har orsakat dig”, tänkte du.

Peter blev alltmer upprörd, och Anna klappade honom frenetiskt på armen för att lugna ner honom. Men han var helt uppe i varv och fortsatte.

– Anna blev helt förtvivlad och sprang in i köket med tårarna sprutande. Hon tog all maten hon hade lagt ner så mycket arbete på och kastade den i en stor sopsäck. Samma sak med tårtan som hon hade bakat för kalaset. När hon försökte kasta datorn i samma sopsäck stoppade jag henne och sa: ”Låt oss lämna tillbaka den i alla fall.”

Peter var för upprörd för att märka Annas försök att lugna honom.

– Jag förstår att du inte uppskattar mig, med tanke på att jag alltid har varit rätt strikt mot dig. Men jag hade tänkt följa med till huset och hjälpa dig att komma igång, kanske hjälpa dig med några månaders räkningar tills du hade landat ordentligt. Fast, att du inte bryr dig om mig, det

accepterar jag. Men att du gjorde Anna ledsen, med tanke på att hon alltid har varit snäll mot dig, det är helt oförlåtligt.

Elias satt ganska länge och funderade. Anna hade till slut fått Peter att lugna ner sig lite. Efter ett tag sa Elias:

– Jag förstår att du är arg, Peter, men jag förstod inte då att det jag gjorde var fel. Jag vill gärna få en möjlighet att förklara mig. Det var så här att jag var både livrädd över att behöva lämna er samtidigt som jag längtade efter det. Men framför allt uppfattade jag lagen som att man måste lämna ett familjehem när man fyller 18, oberoende av vad ni eller jag tycker. Och det jag ville minst av allt var att ni skulle bli arga på mig för att jag inte lämnade frivilligt. Eftersom ni har varit så snälla mot mig, tänkte jag bara på att göra det som är rätt och riktigt, för er skull. Detta trots att jag egentligen helst ville stanna här, i tryggheten.

Peter tittade på honom, chocken lyste i hela hans ansikte. Det var helt oväntat att Elias hade tänkt så. Men när han tänkte efter lite, var det så otroligt typiskt för Elias att tänka på det sättet, särskilt som han har AST.

– Så jag städade ut mitt rum för att Anna skulle slippa det, och jag minns tydligt att jag sa ”hej då, dags att lämna nu” när jag gick förbi köket. Och när jag sa ”tack för allt” där ute menade jag verkligen allt. Tack för maten. Tack för husrummet. Tack för rena kläder. Tack för stödet i skolan. Tack för all vänlighet. Och så vidare. Men i stället för att räkna upp allt och riskera att glömma något viktigt, sa jag bara ”tack för allt”. Det var enklast och mest korrekt.

Peter blev alltmer lång i ansiktet. Han hade helt uppenbarligen missförstått det mesta och inte tagit någon hänsyn till Elias speciella sätt att tänka. Elias fortsatte:

– Anna, jag hade ingen aning om att du hade lagat mat och bakat tårta till mig. Och datorn, jag kunde inte ens drömma om en sådan dyr present. Sak samma att det var Windows, jag hade kunnat installera till exempel Ubuntu och ha stor nytta av den. Jag ber så mycket om ursäkt för att jag gjorde dig ledsen. Det var det sista jag ville göra. Jag hoppas att du kan förlåta mitt okänsliga uppförande, och att du förstår att jag verkligen uppskattar allt du har gjort för mig.

– Det är helt okej, Elias. Jag förstår, svarade Anna.

Han tittade osäkert på Lovisa och sa ”tolk?” igen. För att sedan lägga till:

– Det räcker inte, eller hur? Måste jag…? Trots att…?

– Jag tror nog det vore bäst, svarade Lovisa.

Anna och Peter tittade på dem och undrade vad Elias menade egentligen. Plötsligt ställde sig Elias upp, gick fram till Anna och bad henne ställa sig upp. När hon gjorde det tvekade han ett ögonblick, spände sig, och med en inre suck slog Elias armarna om henne i en kram.

– Jag vill att du skall förstå att jag verkligen är ledsen för att jag fick dig att gråta den dagen. Du har alltid varit snäll mot mig, mycket mer än jag förtjänade. Ändå fick jag dig att gråta. Kan du förlåta mig? Tolk?

Det sista ordet var menat till Lovisa som svarade:

– Anna, jag kan verkligen se att du är lika delar förvånad som lycklig just nu, och visst förlåter du Elias nu? Jag kan

även se på hans ansikte nu att han är sjukt besvärad av att krama dej.

– Det stämmer tyvärr, sa Elias. Får… får jag släppa nu?

– Självklart, sa Anna och släppte taget om honom. Ögonen fylldes av tårar. Det här var helt underbart, att du gav mej en kram på det sättet. Självklart förlåter jag dej. Alla de här åren har jag trott att vi hade svikit dej på något sätt. Men det var ju aldrig det som det handlade om, eller hur? Jag önskar bara att jag hade förstått det redan då.

– Jag förlåter dig också, sa Peter. Jag såg också hur jobbigt det där var för dig, men också hur lycklig du gjorde Anna. Ursäkta mig för att jag skällde nyss. Jag har helt klart missuppfattat det mesta och det är mitt fel.

– Självklart, Peter. Jag är faktiskt glad att du lättade ditt hjärta så där, och jag blev inte alls ledsen över det. I själva verket har jag väldigt länge velat komma hit för att prata om 4 olika händelser, och det här var en av dem. Men jag har inte vågat, av rädsla för att ni båda är arga på mig. Det var faktiskt Lovisa som nästan släpade mig hit, inte för att jag inte ville, utan för att jag var rädd.

– Rädd? frågade Anna. Vad är det du är rädd för?

– Konflikter. Jag har förstått att jag har misskött mig här och var rädd att ni är arga. Lovisa lovade att ni troligen inte var det och att hon skulle hjälpa mig ifall ni var det. Nåja, nu är jag glad att vara här, och vill gärna prata om de andra av de 4 händelserna. Är det något som jag får göra?

– Självklart, Elias, svarade Anna. Berätta du bara!

– Du kommer väl ihåg vad som hände när jag kom, inte sant? Du försökte krama mig, och jag puttade bort dig. Hårt. Slog dig egentligen. Du landade så hårt och slog huvudet i golvet. Minst måste du ha fått en hjärnskakning. Det jag gjorde mot dig har plågat mig sen dess. Jag bara måste få reda på hur det gick för dig. Skadade jag dig?

– Bekymra dej inte, Elias. Det gick bra, svarade Anna.

– Tolk? sa Elias vänd mot Lovisa.

– Anna, sa Lovisa. Jag råkar veta att Elias alltid vill höra sanningen även om den är jobbig. Det känns som om nånting hände då men du vill inte berätta det.

– Du förstår, Elias. När jag säger att det gick bra betyder det att jag inte blev skadad. Kanske fick jag en lättare hjärnskakning. Jag hade definitivt en bula i bakhuvudet. Men som jag sa redan då, anser jag att det var mitt fel. Jag borde ha förstått bättre än att försöka krama en tonårspojke, oberoende av eventuella diagnoser.

– Jag undrar en liten sak, Elias, sa Peter. Du har flera gånger sagt ”tolk” och tittat på Lovisa. Vad menar du med det egentligen?

– Jo, för att jag skulle våga komma hit, lovade Lovisa att tolka åt mig vad ni säger.

Han märkte att deras ögon spärrades upp lite och att de rynkade pannan. De verkade förvirrade.

– Det är ju så här, som ni säkert redan vet: forskningen säger att när människor uttrycker känslor utgörs bara 7% av det faktiska ordet. Resten är tonfall, kroppsspråk, gester och ansiktsuttryck. I ren fakta-kommunikation är orden förstås

viktigare, men jag märker ändå att jag missar det mesta. Jag förstår bara orden, så jag har bett Lovisa att hjälpa mig att tolka de 93%.

– Då förstår vi, sa Peter. Jag hoppas du förstår, Elias, att du är bland vänner här. Du kan säga vad du vill, och vi kommer inte att bli arga.

– Kan du försöka beskriva för oss, Elias, vad som rörde sig i ditt huvud den första tiden? Vi förstår båda två att du var djupt, djupt traumatiserad, för du kommunicerade inte överhuvudtaget med oss. Du behöver inte säga någonting om du inte vill. Vi är bara nyfikna, för vi var lite oroade över dej.

– Jo, alltså, så här var det. Min hjärna fungerade inte. Den var helt avstängd när jag kom hit. Det pep i mina öron och jag hörde inte vad någon sa och jag förstod inte något av det som hände. På något sätt trodde jag att allt hade med polisen att göra, men det vet du redan, Anna. Och att jag åkte hem till huset efter skolan på måndag, ja, hela veckan, var det inte för att jag var olydig, utan det var för att när jag var i skolan hamnade min hjärna i nån sorts läge där allt var normalt igen, och då skall jag ju hem till huset. När jag sedan fick syn på er, eller när du började messa, Anna, då kopplade strömbrytaren i min hjärna om till det andra läget där allting var kaos.

– Wow, självklart, sa Anna. Fast det förstod vi faktiskt den där kvällen när du äntligen började prata med mej. Jag blev så ledsen för din skull den dagen. Ja, du vet vilken dag. Men särskilt från vad du berättade förstod jag vilket mörker

du hade levt i tills då! Jag ber om förlåtelse för vad jag tvingade dej att göra den dagen. Det var grymt.

– Hm, begravningen, ja. Det var en annan sak som jag ville prata om. Jag accepterar inte din ursäkt. Låt mig förklara varför. Även om jag hatar floskler, så måste jag ändå använda en nu. Det jag vill säga är snarare tack så mycket för begravningen. Den var värdig, vacker, och… ja, som man säger, gav den mig ett avslut. Exakt. Otroligt att du hade fått tag på alla gäster som kom!

– Jo, jag hittade din mammas adressbok. Så du tycker inte det var fel av mej?

– Inte alls. Fast ”avslut”, tja, vad menas med det? Jag är ledsen än idag över det som har hänt. Lovisa fick faktiskt torka mina tårar när jag berättade om den där dagen. Men då äntligen förstod jag vad som hade hänt. Om du bara hade sagt det till mig tidigare… hade jag ändå inte kunnat ta in det, min hjärna hade inte accepterat det. Så det var helt rätt att låta mig gå igenom begravningen.

– Om du visste hur lättad du gör mej, Elias. Menar du att det började bli bättre sedan?

– Det skulle bli mycket värre innan det blev bättre, vilket är den 4:e av de händelserna jag har velat prata om. Jag hamnade i en nedåtgående spiral som bara accelererade. Ni kommer inte att tycka om det här, men nu är det jag som måste få lätta mitt hjärta, för det här har legat och gnagt för länge.

– Självklart, Elias, ut med det bara, sa Anna.

– Alltså, när jag hade förstått att jag var föräldralös läste jag på det där om bouppteckning och arv och började jobba med dem. Jag insåg att du redan hade börjat, Peter, så jag hackade mig in i din dator, och läste vad du hade kommit fram till.

– Hackade du dig in? utropade Peter förvånat.

– Jo, alltså, jag är ju bra på datorer. Du borde ha ett annat lösenord, det är för lätt att gissa. Nåväl, jag insåg att jag skulle förlora huset och därmed min sista trygghet. Så jag… alltså… jo… köpte saker för att ta livet av mig. Skrev ett självmordsbrev till dig, Anna, ett riktigt fint brev där jag lovordade dig för att du inte skulle bli ledsen. Sedan hade jag bestämt att den dag jag visste att huset var förlorat skulle jag exekvera.

Anna stelnade till. Hennes hand for upp mot munnen och blicken låste sig vid Elias. Peter drog efter andan, och hans ögon blev stora av förvåning.

– Herregud, Elias, utbrast Peter. Herregud… låt mig tolka för dig. Anna är fullständigt chockad, och jag är precis lika chockad själv.

– Nej, flämtade Anna. Elias… Jisses. Och jag missade varenda tecken. Hur kunde jag inte ha sett det? Hur kunde jag inte ha vetat det?

– Ta det lugnt, Anna. En som har självmordstankar blir expert på att dölja det, och jag har dessutom AST, så du var chanslös inför att se något. Nåväl, det som hände var, som du vet, Peter, att du ljög, och dina lögner tog aldrig slut. Men resultatet blev att jag fick behålla huset. Vad som hände var

två saker. Dels förlorade jag inte tryggheten som huset gav, dels insåg jag att du verkligen brydde dig. För ärligt talat, Peter, du hade väl föredragit att jag tvingades bo här i stället för att vara i huset hela dagarna?

– Jo, jag måste erkänna att jag inte tyckte om att du alltid var i huset, men jag insåg att du behövde det.

– Alltså, Peter. Du räddade mitt liv där. Inte bara bildligt, utan på riktigt. Jag… jag hade legat bredvid mina föräldrar i en grav annars. Du… jo… Lovisa, snälla, måste jag?

– Det vet du redan själv.

Elias ställde sig upp och gick fram till Peter, som reste sig och fick en kram också, till Peters chock.

– Oj, oj, sa Elias. Det här var ännu jobbigare.

– Det är lugnt, Elias, sa Peter och släppte honom. Jag förstår och är rörd till tårar.

– Tur bara att min bror aldrig dök upp, för då hade det inte fungerat alls.

– Tja, jag hade en plan B, men den behövde jag inte. Fast det är Anna som du ska tacka för att din bror inte kom…

Anna rörde lite på sig bredvid honom.

– Det stämmer, Elias. Det här måste stanna mellan oss. Jag kontaktade din brors handläggare som jag känner väl och förklarade situationen så att hans försörjningsstöd flyttades fram en dag. Sedan lade vi mötet på samma dag som han skulle få det, så han var nere på kontoret just då och missade mötet. Jag ville bara se till att han inte skulle kunna sabba för dej.

– VA! Anna! Så otroligt förslaget. Jisses, kom hit, så får du en kram till!

Elias kramade Anna igen till hennes förtjusning.

– Hm, det där kändes inte lika jobbigt som sist. Alltså, anledningen till att jag ville berätta det här är att ni skulle förstå hur otroligt mycket det ni gjorde betydde för mig. Från den dagen kände jag så mycket stöd från er, både med huset och med vad du gjorde i skolan, Anna. Resultatet blev att jag fann mig själv i en uppåtgående spiral i stället och satsade 100% på skolan. Ni gjorde det. Ni räddade mig. Ni var anledningen till att jag tog mig vidare. Ni är orsaken till att jag är så lycklig idag. Ni puttade mig i rätt riktning.

– Wow, vilken chock, flämtade Anna.

– Jag ber så mycket om förlåtelse för allt som jag har utsatt er för, fortsatte Elias. Hoppas att ni förstår hur ledsen jag är.

– Det finns ingen anledning att be om ursäkt, svarade Anna. Vi förstår båda två hur dåligt du mådde av vad som hänt, och att du var så traumatiserad av det du gick igenom.

– Nu vill jag vara väldigt tydlig. Jag ber inte om ursäkt för det jag gjorde fram till arvskiftet, för jag var inte mig själv. Men sedan förstod jag hur mycket ni brydde er om mig, men jag höll er på avstånd. Det jag borde ha gjort under dessa två år var att släppa in er, och det gjorde jag aldrig.

– Vi förstår, Elias, att det var svårt för dej, med din diagnos och allt annat, sa Anna. Det hör till att förändring är jobbigt.

– Jodå, det stämmer. Samtidigt har jag drabbats av så många stora förändringar sedan dess. Den senaste var när Lovisa flyttade in. Det var sjukt jobbigt. Men efter några månader blev det bättre och sedan blev jag nästan arg när hon inte kom hem en natt. Vad jag menar är att om jag hade ansträngt mig mer, så borde jag ha kunnat vänja mig vid det nya, och släppa in er. Men jag försökte inte ens. I över två långa år! Det ber jag om ursäkt för.

– Vi förstår båda att du inte mådde bra, Elias. Både Peter och jag såg det, och med tanke på vad du gick igenom är det inte underligt.

– Dessutom, fortsatte Peter, är ansvaret delat. Jag håller med om att du kanske kunde ha försökt lite mer, men vi borde också ha gjort mer för att få dig att känna dig bekväm hos oss, i stället för att bara respektera ditt behov av avstånd och vänta på att du skulle ta kontakt när du själv kände dig redo.

Elias satt tyst en stund och processade vad Peter hade sagt. Han kände hur spänningarna han hade burit i så många år lossnade till slut.

– Det är möjligt, svarade Elias slutligen. Nu kanske det är dags för den verkliga orsaken till att jag ville komma hit. Eller… jo, jag **ville** komma hit under många långa år, som jag sa. Men jag vill förklara orsaken till att jag och Lovisa började diskutera det, och fick henne att tvinga mig att göra det. Jag älskar dig för det, Lovisa, tro inget annat. Saken är den, Anna och Peter, att Lovisa inte är min flickvän.

– Men jag trodde att… började Anna.

– Tja… hon är väl fortfarande min flickvän, men hon är också min fästmö. Vi skall alltså gifta oss med varandra.

– Vilken fantastisk nyhet, Elias. Grattis till er båda.

– Tack, Anna, flikade Lovisa in. Jag blev verkligen överraskad och lycklig när Elias plötsligt gick ner på knä framför mej för en vecka sedan och höll fram en förlovningsring.

– Tja, som du har uppvaktat mig, tyckte jag det var dags, log Elias. I vilket fall som helst satt vi idag och började göra gästlistor, och Lovisa såg att jag blev ledsen. Anledningen var att jag inte har någon att bjuda, och hon har så många. Det ena ledde till det andra, och… jo… jag undrar ifall ni två vill komma till vårt bröllop som mina gäster. Det är helt okej ifall ni inte vill…

Peter avbröt och sa med ett mycket bestämt, nästan strängt tonfall:

– Du ska veta, Elias, att inte ens vilda hästar skulle kunna få mig att inte komma på ditt bröllop om vi är bjudna. Det spelar ingen roll när eller var.

– Jag håller helt med Peter, sa Anna. Det finns absolut inget som skulle göra mej lyckligare än att få vara med på ditt bröllop. Helt underbart att du vill bjuda oss, trots allt som hänt här. Tack, Elias!

– Jag skulle vilja ge dig ett råd… om det är okej för dig… alltså, om du vill höra det, sa Peter försiktigt.

– Visst, Peter. Jag lyssnar alltid på råd.

– Eftersom du har din diagnos, har du vissa problem med kroppskontakt. Men en flickvän, fästmö och senare en fru kommer att vilja bli kramad då och då.

Elias ställde sig upp och såg panikslagen ut.

– Vad säger du, Peter! Måste jag krama Lovisa?! Hur ofta då? Räcker en gång per månad? Inte? En gång i veckan? Oftare? Lovisa, älskling, stämmer det här verkligen?

– Jo, Elias älskling. Peter har nog rätt. Jag vill ha kramar av dej, kanske flera gånger om dagen till och med.

– Jisses, vilken chock! Det blir jobbigt för mig. Jag tror inte att jag klarar det. Wow, varför har du inte sagt något om det innan? Kom hit! Jag måste nog undersöka hur jobbigt det blir.

Elias ställde sig framför Lovisa som också reste sig, och försökte hitta rätt position runt Lovisas midja.

– Så här, eller?

Lovisa nickade och kramade tillbaka. Först försiktigt, sedan allt hårdare, och Elias såg till en början besvärad ut, men snart drog han sig närmare och strök Lovisa mjukt över håret. Det blev allt mer klart för Peter att det här inte var första gången de hade kramats. De möttes i en kyss, och efter en lång stund satte de sig ner, denna gång i samma stol med Lovisa i hans knä.

– Du skojade nyss, eller hur, Elias?

– Jo… det gjorde jag nog. Alltså, det är riktigt skönt när det är Lovisa jag kramar. Antar att det är det som menas med kärlek. För information kan jag nämna att vi har gjort mer än bara kramats, för Lovisa är faktiskt gravid.

– Gravid, utropade Anna. Vilken fantastisk nyhet! Visst håller du med, Elias? Du var alltid barnkär förut.

– Det är underbara nyheter. Jag vill verkligen bli förälder till mina egna barn. Jag är inte bara barnkär, jag älskar…

Plötsligt hördes barngråt från en annan del av huset. Det var hjärtskärande. Elias stelnade till för ett ögonblick, och Anna ryckte till, hjärtat slog ett extra slag, innan hon reagerade:

– Oj, nu har lilla Johanna vaknat och är ledsen igen. Tyvärr har hon varit det sedan hon kom i går. Hon är nog också hungrig, fast jag inte har fått henne att äta än. Jag hade tänkt laga mat som jag tror att hon tycker om när du kom, Elias.

– Har du blivit jourhem också? frågade Elias. Jag trodde ni bara var ett familjehem.

– Normalt sett, men Johanna skulle tas hand om av en som heter Mireka eller något, som visst har slutat. Ni får ursäkta mej, snälla gå inte härifrån än. Det blir kanske lite rörigt här en stund, men vi kan fortsätta lite senare.

Anna ställde sig upp och började gå mot dörren. Lovisa kom med ett förslag som Anna tyckte lät helt skruvat:

– Vad säger du, Anna, om att Elias går in och tröstar Johanna medan du och jag lagar mat?

– Det går tyvärr inte. Johanna har haft flera väldigt dåliga erfarenheter av män, så hon blir nog livrädd om Elias kommer in.

– Det stämmer, flikade Peter in. Jag har försökt själv och hon bara skriker när hon ser mig. Dessutom är jag värdelös på att laga mat. Om jag skulle koka ägg skulle de bränna vid.

Lovisa ställde sig framför Anna och tog hennes händer och tittade intensivt in i hennes ögon.

– Anna, jag är säker på att Elias kan trösta Johanna. Du känner inte mej, men jag har sett vad Elias kan göra. Det kommer att fungera. Lita. På. Mej.

Anna blev osäker av Lovisas tvärsäkerhet. Hon tittade mot Elias, som hade börjat pillra på sin telefon.

– Vad tror du, Elias? Klarar du av att trösta ett litet barn?

– Jag tror inte det, jag vet det.

Elias gick ut i korridoren och in i rummet från vilket gråten kom. Han rös till vid tröskeln, det här rummet var alltför bekant för honom. Han stängde dörren bakom sig och Anna blev orolig. Först hördes ett gallskrik från den lilla flickan, men det blev tyst direkt. Lovisa föste Anna framför sig in i köket och Anna började laga maten. Det var en komplicerad sorts gryta. Det var många grönsaker och mycket kött att hacka, och Lovisa satte igång med liv och lust. Anna sneglade hela tiden mot rummet där Elias och Johanna var. Men Lovisa försökte hela tiden lugna henne:

– Det går bra där inne. Johanna gråter ju inte längre.

Det var sant. Det var helt tyst från Johannas rum, men det gjorde Anna om möjligt ännu mer orolig.

Till slut var maten nästan klar när Anna hörde dörren till barnrummet öppnas. Elias kom ut med Johanna på sin arm. När Johanna fick syn på Anna blev hon rädd och gömde sitt

huvud mot Elias axel. Anna blev förvånad, nästan chockad, när hon såg att Johanna verkade finna tröst i Elias och inte var det minsta rädd för honom.

– Johanna och jag tyckte att det luktade så fantastiskt gott från köket, sa Elias. Går det att få ett smakprov eller är det för tidigt?

– Ja, det luktar jätte jättegott, sa Johanna.

Anna var väldigt glad att hon äntligen fick höra Johannas röst utan gråt. Hon tog fram en liten sked som hon doppade i grytan. Elias tog skeden med den andra handen och sa allvarligt till Johanna:

– Nu får du hjälpa till med att blåsa, min ängel, för det här är jätte jättevarmt. Men blås inte för hårt, för då blåser allting bort.

Tillsammans blåste Elias och Johanna försiktigt på skeden och sen fick Johanna smaka. Hon klappade glatt i händerna och sa:

– Det är jättegott. Jag vill ha. Jag vill ha nu!

Elias bar henne bort till en vägg där det stod några höga barnstolar, och låtsades försöka sätta Johanna i en av dem. Den var uppenbart för liten och Johanna skrattade:

– Jag är ju för stor för den där stolen, Favvo Eli. Det förstår du väl!

– Ja, det är klart du är. Du är redan ”stora flickan”, min ängel. Men om du tar en vanlig stol får du näsan i höjd med bordskivan och kan inte få någon mat. Vad säger du om den här?

Med den ena handen tog han fram en stolinsats som man kunde sätta på en vanlig stol. Han satte en stol vid bordet, ställde stolinsatsen ovanpå och placerade sedan Johanna i den.

– Nu får du sitta helt stilla medan jag spänner fast den här, för annars trillar du på golvet, min ängel.

Elias spände noga stolinsatsen och gick sedan och hämtade en plasttallrik, ett glas och bestick till Johanna. Under tiden hade Anna satt fram grytan med maten på bordet tillsammans med potatis och mjölk. Även Peter hade kommit in och snart satt alla och njöt av maten. Både Anna och Peter var fullständigt förbluffade över hur bra Elias tog hand om Johanna och hur snabbt hon knöt an till honom redan efter mindre än en timme.

– Bli inte förvånad om Elias helt ignorerar oss vuxna, viskade Lovisa till Anna. Han kommer att fokusera helt på Johanna. Det gör han alltid.

Mycket riktigt satt Elias och fokuserade fullständigt på Johanna, såg till att hon fick mat, torkade hennes mun när hon spillde och hjälpte henne på alla sätt och vis att äta. När sedan alla hade ätit färdigt ställde han sig och lyfte upp Johanna igen, som sa glatt till Elias:

– Tack så jättemycket för maten, Favvo Eli. Den var jättegod!

– Du måste tacka Anna för maten, för det var hon som gjorde den med viss hjälp av Lovisa. Du får ge henne en kram också, för att maten var så god.

– Tack så jättemycket för maten, Anna, sa Johanna. Den var jättegod.

Hon lutade sig ut ur Elias famn och gav Anna en varm kram till Annas stora förvåning.

– Glöm inte Peter, som är den som har köpt denna goda mat. Han borde också få en kram.

Fortfarande i Elias armar sträckte hon sig mot Peter och gav honom också en kram, till hans stora överraskning, fast inte lika hjärtlig som till Anna. Sedan gick alla tillbaka till vardagsrummet och satte sig ner. Denna gång satte sig Elias i soffan tillsammans med Johanna och Lovisa. Anna kände sig djupt förvirrad och frågade ivrigt:

– Så underbart, Elias, hur du hanterar Johanna. Jag hade ingen aning om att du var så duktig med barn. Hur har du lärt dej det?

– Peter, har du någon soc-enhet? Telefon, padda eller dator med Outlook? frågade Elias.

– Ja, jag har iPaden från soc, svarade Peter. Den är kopplad till mitt konto som familjehem. Vad vill du att jag ska göra?

– Gå in i Outlook, öppna adress-tabben till vänster, och sök efter mitt namn.

– Nej, Elias, det är helt fel. Du är inte här. Man ser dem som har varit omhändertagna i en annan app.

– Men gör det ändå, insisterade Elias.

Peter följde hans instruktion och sökte upp namnet. Ögonen vidgades när han såg resultatet.

– Wow… vad är det här? frågade han.

– Vi är kollegor, sa Elias med ett snett leende. På ett sätt.

– Vad menar du, Elias? utbrast Anna.

– Det står i kontaktboken, svarade Peter. Elias Niklasson: jourförälder. Han jobbar alltså åt socialtjänsten med att ta hand om akutplacerade barn, som Johanna här.

– Just det, fortsatte Lovisa. Och han är helt otrolig på sitt jobb. Det är därför jag älskar honom så vansinnigt mycket.

– Du har hört fel, Anna. Det var inte Mireka som var tänkt att ta hand om Johanna, det var MirakEli, alltså jag. Problemet är bara att jag har slutat, eller rättare sagt tvingades sluta på grund av en konflikt med John. Ja, du vet, chefen som har tagit över efter Anders.

– Vad, är du MirakEli? Jag har hört det namnet cirkulera på kontoret. Vad är det för ett namn?

– Mirakel-Elias. Tja, det är inte jag som har kommit på det, svarade Elias med ett snett leende.

Anna höjde ögonbrynen och Peter drog efter andan, som om de just hade fått reda på en hemlighet de borde ha vetat.

– Du ska veta, Anna, att Elias gör mirakel med små barn, sa Lovisa. Jag har sett det flera gånger tidigare. Se bara på Johanna här.

– Min lilla ängel, sa Elias. Fast egentligen din ängel, Anna. Jag kollade upp henne i den där andra appen för att förstå varför hon var så ledsen. Soc glömde att ta bort min åtkomst till Johanna, som egentligen skulle ha varit hos mig först.

Elias strök ett hårstrå ur ansiktet på Johanna som redan hade somnat i hans knä, helt tillfreds och fridfull.

– Nu ser jag allting tydligt, sa Peter. Dels hur du så snabbt kunde få Johanna trygg, dels hur du kunde vinna Lovisas hjärta och dels varför du är så lugn och uppspelt inför att få barn. Men hur började du med det?

– Det började med att jag hittade två barn, Karl och Sonja, i en skog och tog med dem hem. Anders gjorde mig till deras familjehem eftersom de hade rymt från tre andra.

– Vänta lite! Karl och Sonja, sa du? utropade Anna. De bodde här bara en natt, innan de mystiskt rymde utan anledning.

Äntligen fick Anna svaret på det hon hade undrat över i alla dessa år. Barnen som nästan hade blivit hennes och Peters egna hade hamnat hos deras eget fosterbarn.

– Wow, var det ni som var tänkta att bli deras nya familjehemsföräldrar? fortsatte Elias. Apropå det, har jag tänkt på en sak rörande bröllopet. Som ni kanske vet finns det inga fasta platser i kyrkan, utan man sitter var som helst. Förutom fyra platser längst fram som är reserverade för föräldrarna till bruden och brudgummen. Det är bara så att två av dem kommer att vara tomma. Så jag undrar…

Elias pausade och samlade sig innan han fortsatte.

– Jo, jag undrar om ni vill komma till vårt bröllop, inte som mina gäster, utan som mina föräldrar. Alltså sitta på rätt platser, hålla tal och så… Samtidigt vill jag att ni skall känna er helt bekväma, så ni får själva avgöra hur mycket ni vill vara delaktiga.

Anna och Peter tittade på varandra, som i chock. Det här var helt oväntat! Peter var den som svarade först:

– Menar du verkligen att du ser på oss som dina egna föräldrar? frågade Peter förvånat. Trots allt elakt som främst jag har gjort mot dig. Som att skälla ut dig utan orsak, kräva än det ena, än det andra. Självklart är vi båda smickrade, men också förvånade.

– Jag håller med Peter här. Vi har båda förstått hur mycket du älskade dina föräldrar, som gick bort så tragiskt.

– Jo, alltså. Jag vill inte vara respektlös och så…

Elias sneglade på Lovisa som direkt förstod vad han menade och svarade:

– I det här sällskapet är det inga problem, Elias älskling.

Anna kunde inte låta bli att flika in.

– Det är helt otroligt hur samspelta ni är. Ni verkar läsa varandras tankar. Helt underbart att se.

– Jo, jag har varit genomskinlig för Lovisa sedan länge, och på senare tid har jag, till min egen förvåning, börjat förstå henne också. Alltså om mina föräldrar. Jag har ett väldigt starkt minne av dem, det sista som verkligen har etsat sig fast. Det var när jag gick i nian och hade skolavslutning. Med andra ord, sista dagen i grundskolan.

Elias tvekade lite, osäker på om han skulle fortsätta.

– Berätta, Elias, sa Anna. Var inte orolig!

– Det var så här… jag blev väldigt mobbad i grundskolan. Fula ord, öknamn, knuffar, någon som tog min mössa eller mina skolböcker. Jag fick aldrig vara i fred, inte ens från tjejerna. Mina föräldrar hade fullt upp med problemen kring min halvbror. Men jag kunde göra något annat, visa att jag var bättre än han. Därför bestämde jag mig för att göra mina

föräldrar stolta. Jag kastade mig över skolarbetet: läxor, läxor, läxor… plugga, plugga, plugga.

– Jag har själv sett det, Elias, inflikade Anna.

– På sista skolavslutningen satt alla vi elever på madrasser på golvet, klassvis. Jag satte mig med tjejerna, för de brukade mest retas verbalt och inte hålla på med knuffar eller tjuvnyp. Jag hörde killarna kalla mig loser, mes, fjolla… ja, ni vet. Men jag brydde mig inte, utan njöt faktiskt av alla amatörer som uppträdde på scenen. Sedan gick rektorn upp och höll sitt årliga tal. Han avslutade med att ropa upp mig på scenen.

– Ropade han upp dej! utropade Anna. Med ditt namn?

– Just det. Benen skakade så att jag knappt kunde gå, till mina plågoandars stora glädje. Han ropade upp ännu en elev, en tjej från en annan klass. Sedan sa han att vi två var de enda på hela skolan som hade fått full pott på betygen, alltså A i alla ämnen. Sedan fick vi var sitt diplom och han hängde en medalj runt våra halsar. Jag tittade bort mot min klass. Ingen mötte mina ögon. Alla tittade ner i golvet och jag tänkte ”*Ha ha, jag vann till sist*”. Jag letade bland publiken efter mina föräldrar, men de var inte där. Jag var helt säker på att jag hade påmint dem samma morgon.

– Det måste ha gjort ont, Elias, att de inte var där på din stora dag.

– Inte så farligt, jag var van. De brukade aldrig komma på avslutningar, utvecklingssamtal eller några andra samtal. Nåväl, vi gick till klassrummet. Jag fick betyget och cyklade hem. Så fort jag kom in i huset hörde jag upprörda röster i

vardagsrummet, som så ofta. Jag vet inte vad det handlade om, men det var någonting om min bror, pengar och att vi inte hade råd. Jag tänkte: ”*Nu skall jag muntra upp dem och visa att de har* ***en*** *bra son*”. Så jag gick in i vardagsrummet med medaljen på bröstet, diplomet och betyget i handen.

– Visst blev de stolta över dej, så duktig som du är?

– Far sa tyst: ”Inte nu, Elias.” Men jag var envis denna gång. Jag ville visa hur duktig jag var. Så jag upprepade: ”Ni kanske vill titta på mitt betyg.” Mor vände sig mot mig och skrek: ”Ser du inte att vi är upptagna, din odugling? Att du alltid ska vara till besvär! Du är helt hopplöst omöjlig. Gå in i ditt rum och kom inte ut mer idag. Du får ingen kvällsmat. Det har du inte förtjänat”.

Anna och Peter såg chockade ut. Elias kände tårarna komma och gnuggade sig i ögonen, generad över att de kom. Lovisa svepte armarna om honom och tröstade honom, och han kände hur hennes värme gjorde allt lite lättare.

– Jag rev sönder betyget och diplomet och kastade dem i papperskorgen tillsammans med medaljen. Sen grät jag mig till sömns den natten. Dagen efter lämnade jag huset innan frukost och jag kom inte tillbaka på en vecka. Jag sov i skogen, en liten bit från huset, hämtade mat på grillkiosken. Jag tänkte att jag aldrig ville hem igen. Men det började regna och jag insåg att jag måste hem. Mina föräldrar hade inte ens märkt att jag var borta. Det var min värsta sommar någonsin.

Alla tre tittade medlidsamt på Elias.

– När jag sen slutade i gymnasiets första termin cyklade jag hit direkt efter sista lektionen. Du, Peter, kom springande och krävde att få se betyget.

– Ja, jag vet, Elias. Jag är ledsen för det, svarade Peter. Jag kan vara lite barsk ibland och det är mitt fel.

– Jag visade dig mitt betyg och du visslade till. Sedan ropade du på Anna och ni tittade på det tillsammans medan ni öste beröm över mig. Ni sa att ni var stolta över mig. Jag tackade och gick in i mitt rum och grät mig till sömns igen.

– Men varför då, Elias? frågade Anna. Gjorde vi dej ledsen?

– Nej, självklart inte. Men jag mindes skolavslutningen i nian och tänkte *”Varför kunde inte mina egna föräldrar ha gjort det här?”* Just den dagen visade ni mig hur föräldrar borde vara.

– Menar du verkligen det, Elias? frågade Peter.

– Det gör jag. Minns du förresten den där utskällningen du gav mig när jag gick hem till huset första dagen jag var tillbaka i skolan, i stället för att komma hit?

– Ja, jag minns och jag ångrar den bittert, svarade Peter. Jag tror att jag förlorade dig där.

– Alltså, jag blev alltid utskälld av min mor, för saker jag inte förstod. När någon hade stulit min mössa var det jag som hade slarvat bort den. När jag blev kallad till skolan för att någon hade mobbat mig var det mitt fel. När jag hade fått en blåtira för att någon hade slagit mig var det jag som var busen. Alltid fick jag skäll hemma, och jag förstod oftast inte ens varför. När jag tittade ner i golvet var jag ”omöjlig”, när

jag tittade min mor i ögonen flackade jag med blicken och jag var ”hopplös”. Jag förstod sällan vad som var fel.

– Kan det bero på din AST, möjligen?

– Antagligen. Men Peter, när du skällde ut mig visste jag vad jag hade gjort som var fel, till skillnad från när min mor skällde ut mig. Och den utskällningen, eller snarare tillrättavisningen, du gav mig var den snällaste jag någonsin har fått. Du kallade mig inte för omöjlig, hopplös eller odugling, utan tvärtom. Du sa att jag är så duktig att jag vet vad som är rätt. Du skällde inte på mig för att jag var hopplös, utan för vad jag hade gjort. Handlingen jag gjorde var fel och du förklarade tydligt varför. Det är exakt det som en **bra** pappa skall göra, korrigera sin tonåring när han gör fel.

Peter såg lättad ut. Han förstod äntligen varför han inte hade fått mothugg, utan att Elias faktiskt lyssnade.

– Och du, Anna, krävde ett utvecklingssamtal i skolan. Mina föräldrar kom inte ens när de blev kallade. Och när du fick höra mig andas om att jag kanske var mobbad av Bosse, kunde du inte vänta med att ta honom i örat. Jag vet inte exakt vad du sa, men Bosse bad om ursäkt efteråt. En sådan underbar mamma hade jag aldrig ens vågat drömma om att få.

Anna tog sig för hjärtat, djupt berörd av vad han hade sagt.

– Mina egna föräldrar fanns aldrig där för mig. När skolan kallade in dem för att reda ut en mobbningsincident satt jag ensam, mitt emot busen och hans föräldrar. Oftast

när jag kom hem, var det något strul med min halvbror. Antingen var de inte hemma alls, eller så var det bråk. Ofta fanns det ingen kvällsmat, eftersom de var ute någonstans och försökte lösa ännu ett problem kring honom. När jag var 10 började jag laga mat själv, bara för att slippa gå hungrig. Då blev jag utskälld för det också. De förstod aldrig att jag gjorde det av desperation. Så jag fortsatte, men såg till att inte bli upptäckt.

– Wow, flikade Lovisa in. Det är därför du är så duktig på att laga mat.

– Här fick jag alltid mat. Regelbundet. Jag fick allt stöd med skolan som jag behövde. Ni såg till att kontakta BUP när det behövdes. Ni tog mina problem på allvar. Ni två kommer aldrig att kunna bli mina **biologiska** föräldrar… men ni är, och kommer alltid att vara, mina **riktiga** föräldrar.

Anna fick nästan tårar i ögonen av glädje.

– Så om ni vill komma till vårt bröllop som mina föräldrar, så blir det som mina **riktiga** föräldrar. Inte som nån sorts tjänstemän som anlitades av socialtjänsten för att ta hand om mig. Utan föräldrar som har visat att de älskar mig och som jag misslyckades med att visa att jag älskar tillbaka. Jag kommer alltid att klandra mig för det.

– Du ska inte känna så, Elias, svarade Anna med bruten röst. Vi förstod redan då att du inte mådde bra, och att du egentligen är en fantastisk person.

– Hm, jag känner mig inte särskilt fantastisk.

– Elias, du är fantastisk, protesterade Lovisa. Jag kan så väl förstå, med tanke på din plats på autismspektrumet och

allt som har hänt dej, att du hade svårt att hitta någon sorts balans där och då. Men nu förstår jag också något jag inte förstod tidigare. Jag inser hur djupt allt det där påverkade dej, och varför det var så svårt för dej att släppa mej nära.

– Jag håller med Lovisa, fortsatte Anna. Du var fortfarande ung, och många tonåringar kämpar med allt som har med puberteten att göra. Det, kombinerat med AST, förlust av föräldrar, mobbning och framtidsoro, blev för mycket. Ja, det är inte underligt alls att du mådde som du gjorde då. Jag är bara så ledsen att jag inte lyckades få dej att må bra under alla år.

– Jag vill att du skall förstå en sak, Anna. Du skall inte känna att du misslyckades. Med tanke på vad jag fick lära mig om hur föräldrar är under alla år innan jag kom hit, hade du ingen chans att på bara två år vända hela min syn på er. Det tog många år innan det landade. Och min AST gjorde det inte lättare.

Anna tvekade ett ögonblick, innan hon svarade tyst.

– För att vara ärlig… jag har ibland trott att du hatade mej. För att jag tog dej till BUP. För att jag såg din blick när du fick din diagnos. Du gav mej skulden för att du fick diagnosen.

Elias skakade långsamt på huvudet.

– Nej. Aldrig dig. Jag hatade diagnosen. Etiketterna. Allt som plötsligt fick ett namn. Men inte dig. Elda föreslog en fullständig utredning efter att jag hade svarat att jag mått dåligt i flera år, och jag accepterade. Du var på min sida och gjorde som jag bad om.

– Åh, Elias… jag är ledsen för alla gånger jag inte visste hur svårt allt var för dej. Men det betyder så mycket att du berättar allt det här för oss.

– Alltså, Anna. Jag måste berätta en sak till. Varje dag när jag kom hem från skolan hade jag en klump i magen av oro. Jag menar i grundskolan. Ibland ville jag inte ens gå hem, för jag var rädd för vad som skulle hända. Första tiden här hos er var det ännu värre, och jag fick kämpa bara för att inte springa till skogs. Jag vet inte exakt när det ändrades, men den där dagen med första avslutningen… då var klumpen helt borta. Jag kände nästan en iver att komma hit. Det var därför jag åkte hit den dagen, inte till huset som jag brukade.

– Du kan inte ana hur glad jag blir av att höra detta! utbrast Anna.

– Ni kan nog inte riktigt föreställa er hur svårt det har varit för mig att inte berätta det här tidigare. Jag vill att ni förstår en sak: även om jag inte mådde särskilt bra när jag till slut åkte härifrån, så mådde jag ändå betydligt bättre än medan mina föräldrar levde. Det ni gjorde var att sätta igång en process, en uppåtgående spiral, där jag gradvis började må bättre. Så den lycka jag känner idag är i grunden ett resultat av det. Ni satte mig i rörelse, i rätt riktning.

– Så det var ni som satte honom på rätt spår, sa Lovisa. Tack för det. Nu är vi lyckliga tillsammans, tack vare er.

Anna satt stilla ett ögonblick, rörd till tårar, innan hon log mjukt:

– Ni ska inte tacka oss, sa hon. Det där har ni gjort själva, särskilt du, Elias.

Elias log lite och nickade:

– Jag har också fått mycket push från Lovisa. Men ni har inte svarat om ni vill komma till bröllopet som mina föräldrar.

– Wow, Elias, vi kommer med stolthet som dina föräldrar, sa Peter. Jag kan inte förklara varför, men på något sätt känns du speciell för oss, som vår egen son. Ja, det låter kanske konstigt, men så är det.

– Jag håller med Peter, inflikade Anna. Du har alltid haft en speciell plats i mitt hjärta och jag känner likadant.

Elias lutade sig bakåt i soffan, strök Johanna över håret och lade sedan armen runt Lovisa som lutade sitt huvud mot hans axel. Han hade nog aldrig känt sig så avslappnad förut, och aldrig i detta hus.

För ett ögonblick kändes allt fullständigt under kontroll, men någonstans i bakhuvudet låg en nästan omärklig gnista av oro, som om hans hjärta visste att verkligheten sällan är så perfekt som man önskar.

✯ ✯ ✯

21

– Visst håller du med om att det gick bra i går hos dina familjehemsföräldrar, Elias älskling?

– Du menar mina riktiga föräldrar? Jovisst, det gick bra, precis som du förutsåg, älskling. Allt med dem har legat som en sten i min mage tills i går, så tack så mycket.

– Då håller du med om att det är dags att leta rätt på flera du kan bjuda till bröllopet? Vill du att jag ska följa med dej till ditt jobb i morgon med en kaka?

– Jag vet inte… på ett sätt, men…

– Elias älskling. Du vet att jag ser igenom dej. Vad det handlar om är att det finns motsägelser, inte sant? Bara säg vad du tänker.

– Om du följer med… då ser det ut som att jag inte klarar av det själv.

Elias tystnade ett ögonblick.

– Men om du inte gör det så kommer jag att säga fel saker. Eller inget alls.

Lovisa lutade huvudet lite på sned och funderade.

– Okej. Då gör vi det enkelt. Hur är ditt rykte som kock på jobbet?

– De har ingen aning om att jag är bra i köket. Vi pratar inte så mycket alls, utöver det vi jobbar med.

– Bra. Då följer jag med och du säger att **jag** har bakat kakan. Därmed blir det inte konstigt att jag är med.

– Det låter bra, fast då måste du också vara den som faktiskt bakar en kaka. Jag har aldrig sett dig baka än.

– Det är lugnt, jag kan baka. Jag bakar åt dej. Klart jag gör det för min älskling.

Och så blev det. Den kvällen bakade Lovisa en kaka, och följande eftermiddag, efter att ha slutat tidigt på förskolan, följde hon med Elias till hans arbetsplats. Han var inte riktigt bekväm där, men inte heller främmande. De kom lagom till eftermiddagsfikat och alla satt samlade i fikarummet med kaffemuggar.

– Hej. Jag tog med kaka till fikat.

– Har du med dig förstärkning? sa Patrik retfullt.

– Nej.

– Jag är Elias fästmö. Och jag har gjort kakan. Vad väntar ni på? Ska ni inte smaka?

Alla tog för sig av kakan och berömde Lovisa. Elias hämtade kaffe åt sig och Lovisa och tog också en bit själv. Han satt tyst medan samtalet runt honom flöt på, stilla i bakgrunden. Lovisa kastade sig däremot in i samtalet, visade sin sociala sida och lyste upp rummet. Han blev osäker, funderade på när han skulle hoppa in i samtalet. Han tittade på Lovisa som förstod.

– Nu får ni alla hålla tyst ett tag, era pratkvarnar, för Elias har något att säga.

– Jo… alltså, om ni lyssnar så finns det en chans till gratis mat på slutet.

Det tog skruv. Ett ögonblick senare var rummet tyst.

– Som sagt, Lovisa är min fästmö. Vi skall gifta oss, och ni är ju alla mina vänner… typ… så jag undrar… jo… är det någon som vill komma till vårt bröllop som min gäst? Ni behöver inte…

Patrik svarade direkt:

– Visst, jag kommer, om jag får.

– Räkna med mig också, sa Mikael och Simon nästan i kör.

– Jag kan vara din bestman! utbrast Patrik. Det vore ju kul att hjälpa till med allt före och under bröllopet.

– Eh… tack, det låter snällt. Jag uppskattar det verkligen. Det känns tryggt att ha någon som kan ta ansvar för sådant.

– Toppen! Då kör vi på det praktiska… och sen fixar jag en fantastisk svensexa, flinade Patrik. Du behöver inte bekymra dig, Elias. Jag håller koll.

– Ni andra som vill komma kan väl messa mig på Teams, så skickar jag inbjudningskort, avslutade Elias.

Patrik, Mikael och Simon nickade och skrattade och lovade att höra av sig. När Elias lämnade kontoret kände han sig ovanligt lättad. I vanlig ordning hade Lovisas blotta närvaro fått honom att landa lite i sig själv.

Dagen efter åkte de till socialtjänsten och upprepade samma upplägg. Elias var först orolig över att John skulle vara där, men han hade blivit förflyttad och det hela slutade i en oväntat lugn och trevlig fikastund. Bland dem som var där fanns Jessica, som Elias först inte kände igen. Hon log mot honom och hälsade glatt, och till Lovisas förvåning tog han till och med Jessica i hand när de hälsade.

– Det var länge sedan, Elias. Det är så trevligt att se att du verkar lycklig nu.

– Tack, Jessica. Hoppas du förstår att jag uppskattade att du hjälpte mig för mer än tio år sedan.

Lovisa förstod vem Jessica var och hälsade också varmt.

Lovisa sökte sedan fram gymnasiets gamla studentgrupp på Facebook, som fanns kvar. Hon gick med, förklarade vem hon var och skrev ett kort meddelande om bröllopet. Redan samma kväll hade flera gamla klasskamrater svarat. Några dagar senare började det trilla in sms, från Jessica och några andra från socialkontoret. Även Anders fick höra om bröllopet och ville komma. Via Teams hörde också Adam, Fredrik, Axel och Emma av sig. Han hade arbetat

tillsammans med alla fyra tidigare och satt dessutom just nu i samma projekt som Patrik, Fredrik och Axel.

Han hade ingen aning om att Patrik planerade en galen svensexa. Elias såg fram emot skratt och roliga upplevelser, men innerst inne hoppades han att det inte skulle bli alltför vilt. Vad han inte visste var att katastrofen redan låg på lur, redo att slå till och kasta hans humör helt ur balans.

✯

– Hej, Elias älskling. Hur var din svensexa? Du är hemma tidigt. Vänta, vad har hänt? Du ser arg ut.

Elias slog igen dörren hårt efter sig. Det brukade han aldrig göra. Han såg verkligen rasande ut. Han började skrika åt Lovisa, något han aldrig hade gjort förut, inte ens under deras stora bråk.

– Den där förbannade Patrik! Ja, även Mikael och Simon och hela jävla patrasket från mitt jobb! Jag har mailat dem att de inte är välkomna på vårt bröllop! Och försök inte övertala mig att förlåta dem, för det kommer inte att ske!

Lovisa höll fram armarna mot honom och sa:

– Kom hit, Elias älskling. Du är väl inte arg på mej, hoppas jag? Ta några djupa andetag och berätta vad som har hänt för mej.

Elias blundade och andades djupt. Sedan sökte han Lovisas famn och intygade:

– Naturligtvis är jag inte arg på dig, Lovisa. Du har inte gjort något fel. Ursäkta att jag skrek på dig. Det var

opåkallat. Det är den här så kallade svensexan som jag är rosenrasande på.

– Kom och sätt dej, Elias älskling, och berätta allt från början. Visst var det Patrik, Simon och Mikael som var med? De andra fyra från ditt jobb kom inte, eller hur?

– Det stämmer. De hade bjudit mig till en bar och jag var redan misstänksam där, med all rätt. Men som min älskling slash flickvän slash fästmö har lärt mig tänkte jag göra mitt bästa för att anpassa mig och verka mer social. Vi satte oss vid ett bord och Patrik hämtade dricka till oss alla från baren.

– Alkohol, gissar jag.

– Självklart. Jag berättade så snällt jag kunde att jag inte dricker alkohol av personliga skäl, men att jag kan köpa något att dricka själv. Men Patrik sa att det inte var något problem och att han skulle byta ut den. Så, han tog mitt glas tillbaka till bardisken.

– Byta ut drinken? Det finns väl inget öppet köp i en bar!

– Jag tänkte detsamma, så när han kom tillbaka med en cola var jag misstänksam och sniffade på den i smyg. Den luktade definitivt etanol, så han försökte helt klart lura mig att dricka alkohol, troligen för att få mig full.

– Då förstår jag att du blev så arg.

– Nja, jag tänkte på dig och behärskade mig. Det fanns en blomma bredvid min stol, så jag hällde ut drickan där. Sedan försökte jag vara social. Jag har ingen aning om hur det gick, men jag försökte lyssna och prata så avslappnat jag kunde. Det var faktiskt rätt trevligt, trots allt.

– Det förvånar mej inte. Du klarar det mesta.

– Kanske det. När Mikael såg att mitt glas var tomt gick han bort till baren för att köpa mer. Jag försökte titta på vad han gjorde, men såg bara att han fick två glas, ett litet och ett stort. Sedan kom han tillbaka med bara det stora. Gissa själv.

– Han hade troligen spetsat din cola igen.

– Säkert, det luktade så. Denna gång tog jag medvetet lite längre tid på mig att hälla ut glaset i blomman. Då gick Simon bort till baren. Den här gången låtsades jag att jag letade efter något och tog några steg bort. Jag kunde tydligt se vad han gjorde. Mycket riktigt spetsade han min cola.

– Wow, så alla tre försökte lura i dej sprit. Var det nu som du blev arg?

– Jag var nog rätt arg på insidan, men kontrollerade mig. Jag lät det tredje glaset stå kvar, hällde bara ut lite grann. Hoppas att blomman har överlevt, förresten.

Lovisa fnittrade till, mellan lättnad och värme.

– Sedan kom det en kvinna fram till bordet. Hon hade… stora behag, om du förstår vad jag menar, och väldigt lite kläder. Hon tittade på Patrik som pekade på mig, och då gick hon fram till mig. Först stod hon bara där, väldigt nära, utan att röra mig.

– Vad gjorde hon?!

– Jag tryckte mig bakåt och protesterade. Då började hon långsamt gunga framför mig, nästan rytmiskt. Jag försökte glida undan, men hon satte händerna mot stolsryggen, över mina axlar, så att jag inte kunde resa mig. Hennes bröst var några centimeter från mitt ansikte.

– Det där är helt jävla sjukt!

– När hon sedan försökte sätta sig i mitt knä fick jag nog. Jag gled ner på golvet och ålade mig ut under bordet. Jag ställde mig upp när jag hade kommit ut på andra sidan. Nu gick det inte längre att hålla tillbaka. Jag skrek åt dem: ”Vad i helvete håller ni på med?” Patrik skrattade bara och sa: ”Ta det lugnt, grabben. Det är din svensexa. Släpp loss lite.”

– ”Släpp loss lite”, sa han det?! Vilket svin! Har han ingen aning om hur du fungerar?

– Tydligen inte. Men han var själv rätt full. Jag fortsatte skrika åt honom: ”Du är härmed sparkad som min bestman. Och ni kan alla glömma mitt bröllop. Jag kommer att hyra en vakt som kastar ut er om ni dyker upp.” Sedan gick jag därifrån och tog bussen hem. På bussen skickade jag ett e-mail till alla 7 från jobbet och drog tillbaka min inbjudan. De är inte längre välkomna.

Lovisas ansikte hade blivit spänt och Elias kände så väl igen rynkan mellan hennes ögon.

– Du ser… arg ut? Gjorde jag fel?

Lovisa drog in andan och skakade på huvudet.

– Elias älskling… du gjorde rätt. Punkt. Han beställde en jävla lap dance åt dej. Vad tänkte han på? Jag är inte arg på dej, utan på dem. Det handlade inte om att du har gjort något fel, utan om att de andra fullständigt struntade i dina gränser.

Hon tog ett djupt andetag.

– Det var alla tre som fullständigt misslyckades med att respektera dej. Och jag respekterar dej så vansinnigt mycket för att du sa ifrån och gick därifrån. Men…

Lovisa pausade och Elias blev orolig igen.

– Nu kommer det. Du tycker att jag överreagerade, inte sant? Att jag inte borde ha skrikit åt dem. Och absolut inte åt dig.

– Nej, Elias älskling, det är inte alls det. Du hade all rätt att skrika. Och jag är faktiskt glad att du till slut lyckades visa dina känslor så tydligt.

Hon tvekade en aning.

– Det är bara det att du har bjudit sju personer till vårt bröllop. Det var bara tre som var med i baren. Det känns lite som en kollektiv bestraffning.

– Jag har svårt att tro att de andra 4 inte visste om vad som skulle hända, och som minimum kunde ha förvarnat mig.

– Det kan stämma, men min magkänsla från när jag träffade dem är att de kan vara lika introverta som du och helt enkelt inte visste. Men din reaktion är hur som helst helt och hållet rättfärdigad.

– Tack för att du förstår mig, Lovisa min älskade. Det börjar kännas bättre nu. Jag är bara lite orolig för hur de kommer att reagera i morgon. Oberoende av allt är det ju mina kollegor, och jag jobbar tillsammans med flera av dem, inklusive svinpälsen Patrik.

– Jag hoppas att du förstår att jag stöttar dej oberoende av vad som händer härnäst. Min kärlek till dej har om möjligt blivit ännu starkare nu.

Elias kramade Lovisa länge och började långsamt lugna ner sig. Hon hade alltid haft den effekten på honom.

– Ja, ja. Ifall de andra anser sig illa behandlade så får de kontakta mig, men Patrik, Mikael och Simon är bannlysta.

– Det håller jag med om, Elias älskling. Om jag ser dem igen får de se upp. Jag klöser ögonen ur dem!

✯

Elias jobbade som vanligt hemifrån dagen efter. Efter några timmar kom ett inkommande samtal på Teams och han gjorde en grimas. Det var Fredrik som ringde och Elias blev genast orolig för att det hade med gårdagen att göra. Men de jobbade ju i samma projekt, så det handlade troligen om något arbetsrelaterat. Han svarade med video.

– Hej, Elias. Hur är det med dig idag?

– Det är väl bra, antar jag.

– Jo, angående det där mejlet du skickade i går. Jag har frågat Patrik om vad som hände på svensexan, men han säger bara att du blev arg utan anledning och drog. På något sätt tror jag inte på honom, så jag vill höra det från dig. Men också, alltså…

Fredrik tvekade och såg besvärad ut.

– Jag tänkte att Adam, Axel och Emma kanske också vill höra… och kanske ställa några frågor. Men bara om det är

okej för dig. Vi vill inte kritisera eller pressa dig på något sätt. Vi är mest nyfikna. Vad säger du?

Elias kände hur oron började krypa i honom, men minnet av vad Lovisa hade sagt kvällen innan om kollektiv bestraffning fick honom att tveka. Han förstod att han måste lyssna på dem trots allt.

– Nåväl, du kan ringa in dem. Men bara de 3 och ingen diskussion, okej?

– Visst, självklart.

Snart dök de andra tre upp på skärmen. Alla utom Emma hade kameran på, som de visste att Elias föredrog.

– Så, Elias, fortsatte Fredrik, vad hände egentligen i går kväll på svensexan som Patrik, Mikael och Simon ordnade?

Elias berättade ingående vad som hade hänt och hur han själv hade reagerat. Han uteslöt ingenting, inte heller att Lovisa var på hans sida och var rosenrasande.

– Jag har nästan väntat mig en reaktion från er 4 som inte deltog. Jag är ledsen, men jag har svårt att tro på att ni inte visste vad som skulle hända.

Alla satt tysta. Elias kände hur paniken nästan växte i honom. Till slut fortsatte han:

– Allt jag har berättat är sant, oberoende av vad Patrik påstår.

– Jag tror på dig, Elias, sa Fredrik. Det där är inte alls vad vi fick höra, och det han har gjort är helt jävla oacceptabelt. Jag hade verkligen ingen aning om det här, och efter det här vill jag inte ha något med honom att göra. Jag kommer att ta

det vidare. Jag tänker fan inte jobba med någon som beter sig så.

Elias blev orolig över hur chefen skulle reagera på allt det här. Det blev en pinsam tystnad innan Adam frågade försiktigt:

– Jag menar… om det är okej, alltså, skulle vi fyra kunna närvara på ditt bröllop trots allt, Elias?

– Jag har bara hört vad Fredrik har sagt hittills. Ni andra får säga vad ni anser om det som hände också.

– Alltså… började Adam. Det är fullständigt oacceptabelt vad Patrik har gjort. Jag känner honom inte, och därför ville jag inte ens komma på svensexan. Hade jag anat hans planer, hade jag sagt till dig direkt.

– Håller helt med de andra, fortsatte Axel lågmält. Jag vet att Patrik är galen och jag vill inte ha något med honom att göra. Du behöver inte bjuda mig längre, Elias. Jag borde ha förvarnat dig om hur han är. Jag är riktigt ledsen och förstår hur du känner.

– Du då, Emma? utmanade Elias. Du har inte ens vågat sätta på kameran. Vad anser du?

Emma tvekade innan hon slog på kameran. Hennes ansikte var rödgråtet, och hon snyftade högt:

– Det är fruktansvärt det som har hänt dig, Elias. Jag menar… om min pojkvän hade accepterat en… ja… lap dance från… ja… wow. Jag skulle ha gjort slut. Jag svär. Att Patrik ens kan få för sig något sådant… nej, det hade jag aldrig kunnat ana. Jag är verkligen ledsen för dig, och hoppas att din fästmö förstår att du backade ur.

– Jodå, hon förstår, svarade Elias.

Han tystnade och alla fyra väntade nervöst på vad han skulle säga. Till slut fortsatte han:

– Nu kommer jag att göra så här: jag har spelat in hela det här samtalet, och jag kommer att be Lovisa titta på det. Hon är expert på att läsa ansikten och röstlägen. Efter hennes bedömning, kommer jag att skicka ett e-mail, troligen ikväll, med mitt beslut. Ni får helt enkelt vänta tills dess.

– Det är fullständigt okej, Elias, sa Fredrik. Vi förstår och accepterar. Oberoende av allt kommer jag inte att jobba med Patrik mer.

Samtalet avslutades och Elias började slappna av igen när dörrklockan ringde. Han tittade på kameran. Det var Teddy, Lovisas kusin. Han gick och öppnade dörren.

– Hej, Elias, har det lugnat ner sig nu? Ja, Lovisa har berättat om svensexan i går. Jag tänkte bara meddela att jag är din nya bestman.

– Nej, det är du inte. Jag behöver ingen bestman.

– Spelar ingen roll. Tvinga mig inte att ta fram bazookan.

– Bazookan?

– Exakt, jag övertygar Lovisa, som är min bästa vän, att gå till dig och fladdra med ögonfransarna. Då smälter du som choklad i solen. Tro mig, jag gör det om jag måste!

– Jisses, du är lika jobbig som Lovisa kan vara!

– Nix, mycket jobbigare. Fast inte lika snygg.

– Ja, ja, kom in då, så får vi diskutera vad du kan göra.

Teddy kom in och de satte sig i arbetsrummet.

– Det här kan du göra, Teddy, ifall du nu måste vara min marskalk och kanske också hjälpa till på mottagningen. Jag är skräckslagen inför bröllopet, så du får stötta mig.

– Vad menar du? Är du rädd för att gifta dig med Lovisa?

– Inte för att **vara** gift med henne, det låter underbart. Det är själva ceremonin som skrämmer mig. Du får lära dig utantill hur den går till, sedan läsa av rummet. Lyssna på prästen, kolla vad Lovisa gör för att sedan tvinga mig att göra rätt i varje stund. Jag vill inte skämma ut mig på mitt eget bröllop inför Lovisa.

– Det fixar jag! Inga problem. Jag kommer att hålla ordning på ringarna också, antingen bära dem eller se till att du har dem med dig. Sen kommer jag att sköta mottagningen efteråt, och hålla tal, det gör en marskalk. För att inte tala om att fixa en **riktig** svensexa åt dig.

– Nej tack. Det räcker med **en** som försökt supa mig full.

– Ta det lugnt, jag kommer att kolla av med dig innan jag gör något. Vi kanske kan gå på ett escape room, eller biljard. Varför inte bowling? Du bestämmer, jag fixar.

– Jag är usel på sport, men bowling? Varför inte?

Elias jobbdator ringde igen och han såg att det var chefen som sökte honom på Teams. Stressad sa han:

– Du får gå nu, Teddy. Jag måste ta det här samtalet. Det är trots allt arbetstid.

– Absolut, Elias. Vi får höras senare om detaljerna. Ha det bra så länge!

Elias vände sig mot datorn utan att svara Teddy och tog emot samtalet från sin chef. Under tiden lämnade Teddy huset.

– Hej, Elias. Har du tid för ett samtal?

– Självklart!

– Tack för det. Fredrik kontaktade mig och berättade om svensexan som Patrik ordnade för dig i går, och att den tydligen spårade ur.

– Jo, det hände något i går.

– Jag vill vara tydlig: vad du eller Patrik gör på fritiden är ert ansvar och angår inte mig. Jag kommer inte att kritisera någon eller vidta åtgärder. Men nu har Fredrik varit tydlig med att han vägrar jobba i samma projekt som Patrik, ett projekt som du leder. Även Axel har antytt samma sak.

– Jo, jag har hört det, men det är väl ändå deras sak?

– Det stämmer. Men vad jag inte vill se är att något drama utanför arbetstid påverkar arbetet. Med tanke på vad som hänt antar jag att du också vägrar jobba med Patrik.

– Nej, det stämmer inte, svarade Elias. Jag kan skilja på arbete och privatliv och Patrik är mycket duktig som programmerare. Vad som hände på svensexan har inget med arbetet att göra.

– Menar du det? Det var oväntat. Fast jag har insett att du inte tänker som de flesta andra. Men Fredrik och Axel verkar inte kunna skilja på privatliv och jobb på samma sätt.

Han tvekade innan han fortsatte.

– Så om du måste välja mellan Patrik å ena sidan, och Fredrik plus Axel å andra sidan, vad skulle du välja?

– Patrik varje dag. Fredrik och Axel är bra, men de är fortfarande juniora. Det blir lättare att vara utan dem än att vara utan Patrik.

Hans chef tystnade av pur förvåning, ja, nästan av chock. Det här var det sista han hade väntat sig. Hur kunde Elias välja Patrik, en person han måste avsky, framför dem som försvarat honom? Samtidigt var det då typiskt för Elias att alltid tänka logiskt och inte låta sina känslor bestämma.

– Nåväl, då vet jag din åsikt. Jag får fundera lite och återkomma. Bara en sista sak. Ifall jag skulle lyfta ut Patrik ändå, finns det någon annan som du skulle vilja ha?

– Öh, jo… Alltså… jag har svårt med kvinnor generellt, men Emma är väldigt duktig också.

– Tack, Elias, för att du har varit så ärlig. Jag hör av mig.

Elias lade på och tittade på sina händer. De skakade av nervositet, och han började genast tänka på Lovisa och önskade att hon vore där för att lugna ner honom. Han drömde sig bort någon minut och såg Lovisa för sitt inre. Sedan vände han sig mot datorn igen, med stadiga händer.

Han fick jobba ostört i flera timmar när det ringde igen på Teams. Den här gången var det Patrik, och Elias blev orolig på riktigt, men svarade ändå. De jobbade ju trots allt i samma projekt.

– Hej, Patrik, vad kan du vilja?

– Vad i helvete har du gjort, Elias! Jag skojade bara lite med dig i går kväll, helt oskyldigt. Och nu har jag plötsligt kastats ut från ditt projekt! Jag ska hamna i en förbannad

helpdesk, det mest hjärndöda jobb som finns. Och det är ditt fel, din idiot! Hur kan du göra något sånt mot mig?

– Får jag prata?

– Kör hårt, din otacksamma tölp!

– Alltså, telefonen har gått varm här, eller Teams. Senast ringde vår chef och berättade att det finns de som inte vill jobba med dig. Jag förklarade för honom att jag hellre vill ha dig i projektet än de andra, du är ju mer kompetent. Tydligen har chefen valt en annan väg, och det kan jag bara beklaga.

– Vad! Du valde mig trots att du är så arg på mig?

– Jo… det du gjorde i går behöver väl inte påverka jobbet, eller hur?

– Oj… wow. Elias. Wow.

Patrik tystnade av pur förvåning innan han fortsatte:

– Ursäkta att jag skällde, och… ursäkta för i går. Jag läste nog inte riktigt av rummet.

– Nej, du var korkad i går. Privat vill jag aldrig träffa dig mer, och mitt bröllop kan du glömma. Men jag hoppas kunna jobba med dig i något annat projekt i framtiden.

– Du är ju helt otrolig! Men oroa dig inte, jag har redan bestämt mig för att säga upp mig från det här skitjobbet.

– Lycka till i framtiden då.

Patrik lade på, fullständigt förvirrad och chockad över hur Elias kunde vara så lugn efter allt som hänt. Elias satt och tittade på sina händer, som var helt stadiga. *Lovisa, jag älskar dig så mycket. Du kan till och med lugna ner mig på avstånd*, tänkte han.

Det dröjde inte länge förrän Lovisa kom hem, lätt orolig, och undrade vad som hänt under dagen. Elias berättade allt som hänt och bad henne titta på inspelningen med Adam, Fredrik, Axel och Emma. Hon bekräftade att de menade vad de sagt, så Elias skickade ett mejl till dem, ursäktade sig, och skrev att de var välkomna till bröllopet.

Teddy höll sitt löfte, så några veckor senare stod Elias för första gången i en bowlinghall. Teddy hade bjudit de fyra från jobbet och två av sina och Lovisas vänner, så det var totalt åtta personer. Teddy förmanade alla:

– Kom ihåg, allesammans, att vi är här för att spela bowling och ingenting annat. Visserligen finns det öl här, men av respekt för Elias dricker vi ingen alkohol.

– Alltså, om ni andra vill dricka något så är det er ensak, svarade Elias. Mitt val behöver inte vara ert val.

– Sant, men vi håller oss nyktra, punkt slut. Elias är ju nykter, så då blir det ingen öl för någon. Jag menar, rättvisa först!

– Kan du bowla, Elias? frågade Fredrik. Så duktig som du alltid är kommer du väl att äga ikväll.

– Jag vet allt om bowling, svarade han. Jag sökte upp alla regler och poängräkning, som är lite komplex. Jag kollade också upp den bästa anfallsvinkeln för klotet mot käglorna. Och hur man får till den utifrån olika utgångspunkter genom rotation på klotet.

– Det låter bra, kommenterade Fredrik. Men hur tror du att du kommer att mäta dig mot oss andra?

– Där tror jag ingenting. Jag vet att jag kommer att komma sist, för jag är värdelös på all slags sport. Jag vet allt om bowling i teorin, men ingenting i praktiken.

De andra skrattade glatt och Elias kände sig belåten över att kunna roa dem. Mycket riktigt missade Elias för det mesta, men han blev allt bättre och kände en stor tillfredsställelse över det. När första serien var slut låg han mycket riktigt sist.

När de satte igång med den andra serien, började han få till kasten allt bättre. Han satte flera spärrar och till och med en strike. Till slut kom han på fjärde plats.

Efteråt tackade han Teddy:

– Det här var riktigt roligt, Teddy! Jag hade ingen aning om att sport kunde vara så kul. Jag måste helt klart spela igen, kanske med Lovisa.

– Är du säker, trots att du inte fick så bra resultat?

– Jisses, vad spelar poäng för roll? Jag tävlade mot mig själv och vann stort i den andra serien jämfört med den första. Tack till er alla för att ni ville vara med ikväll!

Alla instämde och tackade tillbaka. De var noga med att inte sträcka fram någon hand, eftersom de visste att Elias aldrig brukade hälsa med handslag. I stället nickade och vinkade de, och Elias höll handen mot sitt bröst som han brukade.

Sedan skildes de åt. På väg mot parkeringen pratade de ivrigt i mun på varandra om hur lyckad kvällen hade varit.

Och om Elias. Hur han hade skrattat högt när en boll hamnat i rännan, hur han hade jublat över sin första strike, och hur han för en kväll hade släppt loss på ett sätt som ingen av dem någonsin hade sett honom göra förut.

✯

Elias stod i vapenhuset tillsammans med Teddy, sin marskalk. Han rättade till slipsen. Tre gånger. Den var fortfarande obekväm.

Genom dörren hördes prassel när gästerna fyllde bänkarna, och Elias räknade tyst stegen mellan dörren och altaret, för femte gången. Gästerna passerade honom en efter en. Han hälsade kort på sina kollegor, sina föräldrar och sina blivande svärföräldrar.

När organisten började spela ingångsmusiken nickade Teddy till Elias att det var dags att gå in. Elias tyckte att det kändes som om alla stirrade på honom, men i själva verket var det ingen som ens vred på huvudet. Teddy hade gett noggranna instruktioner till gästerna om att inte titta på Elias på väg in.

När han väl stod på sin plats och Teddy tog ett steg åt sidan släppte spänningen i bröstet lite och han tittade mot ingången och väntade på Lovisa. Han var fortfarande livrädd för att göra bort sig och sneglade på Teddy som såg helt lugn ut och nickade mot honom.

Bröllopsmarschen började spelas. Först kände Elias lättnad över att gästerna slutade stirra på honom och istället

vände sig mot ingången. Sedan kom en våg av oro. Nu började det som han hade bävat för. Tre små brudnäbbar dök upp. Först gick Sebastian, sedan två till, fnittrande och ivriga, precis i början av mittgången. Elias log brett, han älskade ju små barn och deras energi fick honom att glömma nervositeten för ett ögonblick. Han vinkade försiktigt och barnen vinkade tillbaka.

Sedan såg han henne. Lovisa kom, helt ensam, sist av alla, och allt annat bleknade. Hans hjärta slog dubbla slag och han fick svårt att andas. Hon var helt bedövande vacker, mer än han någonsin hade kunnat föreställa sig, och han förstod knappt hur en sådan underbar varelse kunde vilja gifta sig med honom.

Snart stod hon bredvid honom och allt som han hade trott skulle bli jobbigt sköljde över honom. Lovisa kände hans oro och tog hans hand fast det inte var planerat. Elias tittade på henne och försökte få ordning på sin andning. Teddy puttade honom i sidan och viskade: ”Jag har dig”.

Bröllopet fortsatte och ingenting av det som Elias hade varit orolig för inträffade. Han gjorde allt rätt, och det utan att Teddy ens behövde styra honom. På väg ut tillsammans med Lovisa kände han sig stolt, inte bara över sig själv, utan över Lovisa och hela situationen.

Efteråt följde fotograferingen framför kyrkan. Elias genomled den utan ett knyst och lyckades till och med prestera några lyckliga leenden som fastnade på bild. Det var konstigt, tänkte han, hur småsaker som en kamera kan få en

att känna sig så exponerad. Men Lovisas hand i hans gav honom styrka, och han kunde andas lite lugnare.

Mottagningen började och gästerna satte sig vid sina bord. Hedersbordet var längst fram, där Lovisa satt bredvid Elias, och de tre små brudnäbbarna satte sig runt dem. Alla bord var fulla. Människor överallt, några han kände igen, många gjorde han inte. Elias försökte hålla blicken fäst vid Lovisa, barnen och maten, men sorlet runt honom nådde ändå fram. Det fick göra det.

I bakgrunden rörde sig Teddy tyst mellan borden, nickade åt servitörerna, kollade att allt var på plats. När Teddy passerade log han diskret mot Elias, som för att säga: ”Jag har koll på allt, så du kan ta det lugnt”.

När tiden kändes rätt höjde Teddy handen lite och bad om tystnad.

– Vi börjar med ett kort tal från Kenneth, sa han. Han vill säga några ord till brudparet.

Sorlet dämpades av sig självt när Kenneth reste sig. Hans ton var försiktig men varm när han höll sitt korta tal. Han konstaterade nöjt att allt hade skett i den rätta ordningen inför barnet som Lovisa väntade, och att Elias och Lovisa hade gjort det som anstår två människor som älskar varandra. Han såg mycket nöjd ut över hur väl bröllopet förlöpte. Elias kände ett litet sting av nervositet. Kenneths vaksamma blick gav alltid en antydan av press, men Elias log lite mot Lovisa och kunde andas ut när hon log tillbaka varmt.

När Kenneth satte sig igen höjde Teddy åter handen lätt.

– Nu är det Peters tur. Han vill också säga några ord till brudparet.

Då reste sig Peter lugnt och höll ett varmt, personligt tal om Elias. Han berättade hur han och Anna hade sett honom växa, hur de hade fått följa honom genom svårigheter och alltid beundrat hans styrka och envishet. Anna flikade in med flera varma ord om hur fantastisk hennes son var som människa. Elias kände stolthet och värme, men också nervositet, det var märkligt att höra sina föräldrar från familjehemmet tala som om han hade varit deras son i alla år.

Slutligen gick Teddy fram och tog ordet. Hans tal var lättsamt och humoristiskt, med små anekdoter om Lovisas barndom och hur Elias hade lyckats förtrolla Lovisa. Han lockade fram många skratt och spontana utrop. Men Elias hörde en av sina gamla klasskamrater viska något om att Peter måste ljuga eftersom Elias biologiska föräldrar ju hade dött när han gick i deras gymnasieklass. Han kände hur tårarna hotade, inte sorg, utan blandningen av stolthet, nervositet och lättnad.

Till slut reste sig Elias själv, till mångas förvåning.

– Alltså… jag tänkte… det här är fel, för brudgummen förväntas inte hålla tal och så… Sedan är det helt omöjligt för mig, med min AST, att prata spontant inför så många personer. Jag har inte ens ett manus… ändå står jag här. Visst är det fantastiskt vad en kvinnas kärlek kan göra med en man?

Några gäster skrattade, andra nickade uppmuntrande.

– Lovisa, älskling. Min fru. Jisses, det där lät konstigt att säga, men det stämmer ju. Min fru. Så underbart. Jo, det jag ville säga, eller… rätta och så… jag tycker inte om att bli kallad lögnare, och jag tror jag hörde något sånt. Alltså, därborta sitter min pappa Peter bredvid Anna som är min mamma. Fast mina föräldrar är ju döda, har jag sagt. Ändå är de här. Håll med om att mamma ser fantastisk ut för att ha varit död i nästan 13 år.

Flera gäster såg förvirrade ut. Några skrattade lite ansträngt, som om de inte riktigt visste om de fick.

– Jo, allvarligt. Mina döda föräldrar är här idag. Jag lovar. De är här och tittar på hur deras enda gemensamma barn gifter sig och blir lyckligare än någonsin.

Han pekade på ett stort fotografi bakom sig.

– Får jag presentera Martin och Margareta, mina **biologiska** föräldrar. Förresten, är allt bra idag, drickat smakar?

Flera av gästerna utbytte förvirrade blickar efter hans snabba ämnesbyte.

– Allt här idag är alkoholfritt. Lovisa insisterade på det, för min skull. Jag älskar dig för det, Lov… min fru. Alltså… för nästan 13 år sedan bestämde sig en man för att dricka alkohol. Han drack rätt mycket. Och visst, det var väl inget problem egentligen… tills han satte sig bakom ratten på en 25-tons lastbil och körde iväg.

Elias tystnade och torkade irriterat bort några tårar från ögonen. Inte skulle han gråta på sin lyckligaste dag!

– Några timmar senare kom en polis och socialtjänsten hem till mig och förklarade att jag var föräldralös och familjehemsplacerad.

Han svalde.

– Det var den värsta dagen i mitt liv. Och det orsakades av alkohol. Så ursäkta mig ifall jag inte vill se alkohol på min lyckligaste dag.

Gästerna nickade förstående och flera började mumla instämmande.

– Nåväl, det var Anna och Peter här som fick det svåra jobbet att lappa ihop mig igen. Och jisses, vad de visade mig stöd, tröst, och, jo, faktiskt kärlek. Så här sitter idag mina **riktiga** föräldrar. De som tog hand om mig när jag bara ville ge upp. Så tack, Anna och Peter, för allt ni har gjort för mig. Jag vet att jag har sagt ”allt” förut, men ni vet säkert vid det här laget vad jag menar med ”allt”.

Elias satte sig ner igen till gästernas applåder. Lovisa lutade sig mot honom och drog honom in i en varm kram. Han kramade tillbaka och lät handen vila på hennes mage.

– Snart blir vi kompletta, viskade han. Med vår lilla ängel på väg blir allt perfekt, eller hur?

Lovisa log och tog hans hand.

– Ja, min älskade make. Nu kan ingenting gå fel längre.

Elias log tillbaka, men lät blicken vila ett ögonblick för länge på hennes mage. Något inom honom rörde sig, en svag, oförklarlig oro som han genast försökte skaka av sig.

Runt dem fortsatte festen. Glas klirrade, någon skrattade högt, musik började spela igen. Kvällen gled långsamt mot

sitt slut, och bröllopet lämnade efter sig en känsla av stilla lycka.

Ändå skulle Elias senare minnas just det ögonblicket.

Hur allt kändes fullständigt.

Hur nära de stod det liv de hade längtat efter.

Och hur lite de visste om vad som väntade.

✯ ✯ ✯

22

Elias satt vid datorn när Teams plingade till på telefonen. Han valde ”svara med video”. När Ulrikas ansikte dök upp, försökte han le lite.

– Hej, Elias, det är Ulrika från socialtjänsten. Är allting bra med dig?

– Antar det. Vad kan jag hjälpa till med?

– Jo, vi har ett barn som behöver akut omvårdnad. Jag är medveten om att du vill ha barn i förskoleåldern, men vi har slut på alternativ.

– Hur gammalt är barnet då?

– Cirka en timme. Saken är den att omedelbart när mamman och hennes föräldrar kom in till BB förklarade de

att barnmorskan skulle ta hand om spädbarnet direkt. Det fick inte ens beröras av mamman. Och att sjukhuset fick ”göra sig av med oäktingen bäst det kunde” för att citera dem. Kan du komma in till sjukhuset här och nu, och tror du att du klarar av ett så ungt spädbarn?

– Jag kommer. Men jag **tror** inte att jag klarar av ett spädbarn. Jag **vet** att jag klarar det.

Snart var Elias på sjukhusets BB-avdelning och fick hålla den lilla flickan.

– Var försiktig med huvudet, sa sjuksköterskan. Hon kan inte balansera det själv än.

– Jag vet, svarade Elias. De berättade allt om det på föräldrautbildningen. Min fru är höggravid, nämligen. Var är mamman just nu?

– Hon ligger i sal 5 och förlossningen gick bra trots hennes ringa ålder. Hon är bara femton år.

Elias nickade och gick ut i korridoren. Men i stället för att gå åt höger mot utgången, gick han åt vänster. Ulrika följde oroligt efter honom. Sedan gick han in till sal 5 där en tonårsflicka låg i sängen och ett par som Elias antog var hennes föräldrar stod bredvid tillsammans med en annan sjuksköterska. Han tog spädbarnet och lade det i sängen bredvid dess mamma.

– Här är ditt barn, sa han kort. Du kan väl i alla fall säga adjö till det innan du kastar bort det!

Tonårsflickan slog genast armarna om bebisen, log brett och pussade den. Pappan blev ursinnig och rusade runt sängen mot Elias. Han knuffade hårt bort sjuksköterskan,

som trillade baklänges, och grep sedan bebisen utan att tänka på att stötta dess huvud. Han tryckte den hårt mot Elias, som stapplade bakåt och gjorde sitt bästa för att hålla fast bebisen och dess huvud. Pappan vände sig mot sängen och slog den unga mamman i ansiktet med knuten näve. En gång. Två gånger. När han lyfte handen en tredje gång röt Ulrika till och grep hans arm. Hon hade följt med Elias in, och vände sig sedan mot Elias:

– Det är bäst om du går nu, och tar babyn med dig.

Elias gick ut och letade snabbt rätt på en läkare som han bad undersöka bebisen. De gick in i ett skötrum och läkaren klämde försiktigt på bebisen nacke för att se ifall något skadats. Snart dök Ulrika upp och Elias blev orolig, men visade som vanligt ingenting utåt.

– Du vet att det där var dumt, Elias.

– Jo, jag vet. Ursäkta mig. Jag blev bara så provocerad av att ett barns föräldrar förkastar sin egen avkomma så där.

– Jag håller med i princip. Nåväl, gjort är gjort. Klarar du av babyn själv nu?

– Jodå, läkaren har förklarat att allt är bra med den, så jag kör helt enkelt hem.

– Har du babyskydd till bilen och annat du behöver?

– Vi har redan köpt allt inför vår egen ängel, så jag klarar mig. Får väl köpa BabySemp, blöjor och kläder åt den här ängeln på vägen hem.

– Gör det. Skicka kvittona till kontoret, så ersätter vi alla dina utgifter.

Efter några timmar kom Lovisa hem. Elias mötte henne i dörren och berättade om nytillskottet. Lovisa blev också helt förtjust över att möta en så nyfödd bebis.

– Har hon fått mat redan? frågade hon Elias.

– Japp, köpte BabySemp på vägen hem. Efter lite mjölk på läpparna åt hon rätt intensivt, rapade och somnade igen. Jag köpte inga kläder, men vi kanske kan åka ut tillsammans och köpa lite kläder åt henne?

– Jag älskar dej, Elias älskling, som väntade på mej. Det låter helt underbart att köpa babykläder till henne. Vi kan väl köpa till vår baby samtidigt?

– Visst, behöver bara separata kvitton.

Dagen efter ringde Ulrika igen på Teams.

– Hej, Elias, det är Ulrika. Hur går det med babyn? Några problem?

– Inga problem alls. Både jag och min fru njuter i fulla drag och bebisen är väldigt snäll. Visst, det är en hel del jobb och sömnlösa nätter naturligtvis, men det är ju normalt.

– Bra, skönt att höra att allt fungerar med babyn och att hon är trygg hos er. Jag vill också nämna en annan sak. Polisen tillkallades efter det som hände på sjukhuset. Julia, barnets mamma, är föremål för ett LVU-beslut efter händelsen, och sjukhuset anser att det inte är säkert för henne att stanna kvar där. Hennes pappa, Mats, greps men släpptes efter förhör och betraktas därför fortfarande som en säkerhetsrisk.

– Jag förstår. Men varför ringer du mig?

– Julia har själv uttryckt ett starkt önskemål om att få bli jourhemsplacerad tillsammans med sitt barn, och jag delar helt hennes uppfattning baserat på vår bedömning av situationen. Samtidigt har du varit tydlig med att du i första hand önskar ha barn i förskoleålder, och det är något vi självklart behöver ta hänsyn till.

– Är hon verkligen redan redo att bli utskriven från BB?

– Ja, det är deras slutsats. Hennes vitalparametrar är stabila. Hon är uppe och går och allt ser bra ut. Hon kommer dock inte att skrivas ut till hemmet, utan vi behöver ett jourhem åt henne. Vi har få alternativ, och det är därför jag frågar dig. Om du kan tänka dig det, kan jag köra henne till dig redan om några timmar.

– Vet Mats vad jag heter eller var jag bor?

– Nej, inte alls. Han vet inte ens vilken stad du bor i.

– Ta med henne hit, så kan vi diskutera det.

Sagt och gjort, kort därpå kom Ulrika hem till Elias med Julia. Han var ensam hemma, förutom bebisen förstås, för Lovisa var fortfarande på jobbet. Julia såg lite förskrämd ut, och verkade titta efter något. Elias visade in dem båda i vardagsrummet och vände sig direkt till Julia:

– Så här är situationen, Julia. Jag hörde från Ulrika att du vill bo här som jourhemsplacerad medan de utreder din situation.

– Det stämmer, svarade Julia, skrämd av hans allvarliga ansiktsuttryck.

– Jag har ett ovillkorligt krav på dig för att gå med på det. Det är en sak du måste göra, förutom ditt skolarbete.

– Julia går på högstadiet, flikade Ulrika in. Men vi har tillfälligt hittat en plats på en annan skola, för att få bort henne från sina föräldrar.

– Jag lovar att hjälpa till med matlagning, städning, tvätt och allt du vill, bara jag får bo med mitt barn.

– Glöm det! Jag blir ansvarig för dig, så hushållsarbetet är också mitt ansvar. Jag pratar om ditt barn. Du skall inte bara leka och ha roligt med det. Du skall ta hand om alla dess behov: mat, promenader, nätter, nerbajsade blöjor, ja, allt som det behöver. Är du redo för det, lilla mamma?

– Visst, fast… jag är inte säker på hur…

– Jag visar dig vad som behöver göras. Under skoltid tar jag över omsorgen av bebisen. I övrigt är huvudansvaret ditt. Det är inte förhandlingsbart.

– Självklart, det gör jag, svarade Julia nervöst. Det är pappa som inte vill att jag ska ta hand om babyn. Men jag vill det, definitivt.

– Nåväl, Ulrika. Då kan du gå nu och lämna modern och dotter under min vård. Vad blir nästa steg för dem?

– Mats och Lena har rätt att få beslutet om LVU prövat i förvaltningsrätten. Men det påverkar inte att flickan och babyn är placerade tryggt hos dig här och nu.

Elias följde Ulrika till dörren och gick sedan tillbaka till vardagsrummet där Julia satt kvar.

– Får… tvekade Julia. Får jag träffa min dotter nu?

Elias vände sig om och gick mot sovrummet utan ett ord. Julia följde osäkert med. Där fick hon se sin bebis i samma

spjälsäng som var tänkt för Elias eget barn. Bebisen sov lugnt och Julia suckade djupt av lycka.

– Visst är hon det finaste som finns? utbrast hon.

– Det är alla barn, svarade Elias onödigt barskt.

Elias visade in Julia i barnrummet.

– Här får du sova. Vi flyttar in spjälsängen hit när bebisen har vaknat.

– Alva.

– Vem?

– Min baby ska heta Alva. Det har jag redan bestämt.

– Jaha, formellt är det din vårdnadshavare som bestämmer, men jag skall informera Ulrika om din önskan.

Elias gick in i arbetsrummet och satte sig framför datorn för att jobba. Han hörde hur Julia rumsterade om i rummet, men valde att ignorera det.

Efter någon timme började Alva att gråta och Elias avvaktade lite. Belåtet hörde han hur Julia gick till henne, lyfte upp henne och sedan gick in i sitt rum. Alva fortsatte att gråta och efter ett tag ropade Julia högt.

– Elias, snälla, kan du komma!

Elias gick in i rummet och stannade tvärt. Julia hade tagit av sig blusen och satt barbröstad med Alva i armarna.

– Jag kan inte få Alva att amma. Snälla, hjälp mig!

Elias höll händerna för ögonen när han såg Julias nakna bröst och vågade inte gå in.

– Snälla Elias, kom in och hjälp mig. Jag bryr mig inte om att du ser mina bröst. Alva är viktigast för mig.

Elias tog ett djupt andetag, gick in och satte sig bredvid Julia. Han studerade Alva som skrek några centimeter från Julias ena bröstvårta.

– Alva förstår inte att det där har mat, sa Elias. Massera din bröstvårta lite och försök pressa ut några droppar mjölk så hon får lukta på det.

Julia gjorde som han sa, men Alva fortsatte att gråta.

– Okej, håll nu Alva stadigt, glöm inte att balansera huvudet, och fukta hennes läppar med mjölken. Sedan måste du förbereda dig på att det kommer att göra ont!

Julia gjorde som Elias sa och när Alva fick smaken av bröstmjölk på läpparna högg hon till. Det var tur för Julia att Alva inte hade några tänder än, för det kändes nästan som att bli biten av en haj.

– Aj! Aaah! Oooh… Min lilla, ta det lite försiktigt. Du gör mamma ont.

– Hon lugnar snart ner sig när hon märker att hon får mat. Håll ut en stund bara.

Mycket riktigt lugnade Alva ner sig och började suga rytmiskt, och Julia blev så lycklig när hon kände det.

– Vet du hur man får henne att rapa efteråt?

– Jadå, jag har kollat på massor med videos på nätet när mamma och pappa inte såg.

Elias skyndade ut från rummet och gick tillbaka till sin dator. Han kämpade för att fokusera på jobbet och förtränga vad han just sett.

Dagen fortsatte och snart kom Lovisa hem från jobbet. Hon möttes som så ofta i dörren av en kyss från Elias. Det var uppenbart för Lovisa att han hade något att säga.

– Välkommen hem, älskling. Det har hänt saker här… som är… väldigt pinsamma…

Lovisa hängde av sig jackan långsamt och gav honom ett leende och en sned blick.

– Okej. Den meningen brukar inte betyda småsaker när den kommer från dej.

– Den inkluderar nakna tonårsbröst och skrikande barn.

Lovisa stannade upp mitt i hallen. Hon såg på honom i några sekunder, som om hon vägde orden mot hans ansikte.

– Jaha, sa hon till slut. Det där behöver du förklara, som du säkert förstår.

Elias suckade tungt och började berätta. Om Julia. Om Alva. Om amningen, paniken, hur han själv hade stått handfallen men ändå gått in. Lovisa lyssnade utan att avbryta.

Sedan gick de in i barnrummet, som Julia vid det här laget hade gjort mer till en tonårslya. Spjälsängen var flyttad dit och Julia stod böjd över den och såg ömt på sin sovande bebis.

– Hej, Julia. Det här är min fru, Lovisa. Jag har berättat för henne allt om dig och amningen och så…

Elias hejdade sig och blev alldeles röd i ansiktet.

– Glöm det där, Elias älskling, sa Lovisa lugnt. Du hjälpte en nybliven mamma att ge sitt barn mat. Inget annat.

Elias tog ett djupt andetag och lät axlarna sjunka. Han slappnade av igen.

– Hej på dej, förresten, Julia, jag har hört en del om dej. Fast jag hade fått för mig att du inte ville ta hand om ditt barn?

– Alva heter hon, om jag får bestämma. Alltså, det är pappa som inte vill det. Titta på henne, så underbar!

– Jodå, jag vet, sa Lovisa. Jag fick ta hand om henne i går kväll. Ja, som du ser får jag snart ett eget litet knyte att hålla om och älska.

Lovisa lade en hand på sin gravidmage.

– En sak vill jag att du ska veta, Julia. Det handlar om Elias.

– Vadå? frågade Julia och tittade osäkert på Elias som inte gjorde en min.

– Elias här är den snällaste personen i världen, och det finns ingenting han inte skulle göra för din dotter eller för dej. Han ser oftast allvarlig ut, men det är bara hans sätt. Han menar aldrig illa.

– Stämmer faktiskt, sa Elias och försökte sig på ett leende. Fast för Lovisa är jag genomskinlig.

Julia log också, och slappnade av lite.

Under de följande dagarna började Julia vänja sig vid att ta hand om Alva, och hon var lyckligare än hon någonsin varit. Samtidigt oroade hon sig för vad hennes föräldrar skulle hitta på, eftersom hennes pappa hade blivit

fullständigt rasande när han fick beskedet om LVU och vägrade acceptera situationen.

✯

Några veckor senare satt Elias i Förvaltningsrätten tillsammans med Julia, Alva och Ulrika. Flera jurister och ombud fanns också på plats. Även Mats och Lena var naturligtvis där, redo att argumentera för att Julia skulle flytta hem igen. Elias var lite orolig, men ändå rätt trygg eftersom han hade fått löfte om att vara anonym. Mats vände sig till honom med frågor efter att ordföranden hade tillåtit det:

– Så, du är alltså den som Julia bor hos. Vad heter du?

– Av sekretesskäl kan jag inte uppge mitt namn.

– Jag vill veta vem jag pratar med. Ditt förnamn är?

Elias satt helt tyst. Mats blev irriterad och höjde rösten:

– Du måste säga det. Jag kräver att få veta vem jag talar med!

– Jag har redan svarat på frågan. Du kommer inte att få ett annat svar ifall du upprepar den.

Ordföranden lyfte handen och avbröt:

– Mats, rätten har beslutat att hans identitet ska skyddas. Du får ställa relevanta frågor, men du kommer inte att få veta vem han är.

– Nåväl, om du ska vara så obstinat, fortsatte Mats irriterat. Anser du verkligen att det är rimligt att en femtonåring får och uppfostrar ett barn?

– Naturligtvis inte. Men…

– Så du anser alltså också att Julia har gjort fel.

– Herr ordförande, får jag avsluta utan att bli avbruten?

– Självklart, fortsätt, sa ordföranden med en sträng blick på Mats.

– Jag anser att man som förälder är ansvarig för sitt eget barn. Delvis juridiskt, men definitivt moraliskt. Barnet har inte bett om att bli fött, så föräldern är då skyldig att göra sitt bästa för att ta hand om det, även om det innebär en del svårigheter. Det gäller även ifall föräldern är ung.

– Men det här är en oäkting som inte borde ha blivit född! Av en som själv är ett barn! Det är inte rätt! Vad skulle du ha gjort om din dotter fått barn så tidigt?

– Julia är omyndig, men uppenbarligen tillräckligt vuxen för att utföra det som krävs för att sätta ett barn till världen. Hon, eller hennes föräldrar, har gjort valet att, trots hennes unga år, inte genomföra abort.

– Mord, menar du?

– Abort enligt lagens bokstav. Om min egen dotter hade gjort något sådant? Jag har inget barn än, men jag skulle självklart ha skällt ut henne och kanske ha gett rumsarrest i en månad. Sedan skulle jag förstå att en tonårshjärna inte är färdigutvecklad, och att konsekvenstänk inte är fullt utvecklat förrän runt 25 år. Jag skulle förlåta henne för att jag älskar henne, och sedan stötta henne på alla sätt så att hon kan ta hand om sitt barn, ert barnbarn. Ert eget kött och blod.

Mats blev alltmer irriterad ju längre Elias talade. Den enda anledningen till att han inte avbröt var de stränga blickarna från ordföranden.

– Jag skulle aldrig ta hand om en oäkting vars far inte ens är svensk och redan har flytt landet. Det är uppenbart att du inte har något vettigt att säga, så håll bara tyst!

Elias log lite snett, ställde sig upp, lyfte upp Alva och gick över med henne till Julias mamma, Lena. Han sträckte fram Alva mot henne, och hon tog försiktigt och ömt emot henne. Mats vrålade till, ställde sig upp och rusade runt bordet, knytnävarna spända, ansiktet rött av ilska. Elias ställde sig i vägen och, till sin egen stora förvåning, sa:

– Visst, klipp till mig bara som du slog din egen dotter! Det kommer säkert att hjälpa dig i din önskan att återfå din dotters vårdnad och respekt.

Mats hejdade sig och Elias backade inte en millimeter. Ordföranden grep in och sa strängt:

– Jag avbryter er där. Förhandlingen ska genomföras utan bråk. Kan jourhemmet återta barnet och återgå till sin plats?

Elias tog Alva igen och gav tillbaka henne till Julia. Han kunde inte låta bli att tillägga:

– Det här nonsenset om att Julia inte får röra sitt barn efter födseln, för att inte knyta an till det, visar på total okunskap. En mamma knyter redan an under de nio månader hon bär barnet i sin livmoder. Att därmed skilja henne från barnet vid förlossningen är osedvanligt korkat.

– Jag instämmer i sak, sa ordföranden, men dessa påhopp under förhandlingen är inte acceptabla.

Elias satte sig ner och tänkte: *Vad i hela världen håller jag på med? Jag brukar aldrig gå på så här. Men ibland måste man stå upp för barnen*. Han höll tyst under resten av förhandlingen som naturligtvis slutade med det väntade utfallet: både Julia och Alva blev kvar under LVU.

Dagen efter kontaktades Elias av Ulrika igen. Denna gång var det Lena som ville träffa sin dotter. Elias tvekade, men sa att han kunde ta Julia och Alva till det lokala biblioteket, under förutsättning att polis var närvarande. Några dagar senare satt han där med flickorna, polisen var på plats, och Ulrika höll sig tyst vid hans sida. Lena kom in genom dörren och möttes direkt av polisen:

– Jag heter Frida. Polis. Ni kan gå in och träffa er dotter.

Lena tog ett djupt andetag och steg in. Hennes blick mjuknade när hon såg Julia sitta med böckerna framför sig och läsa för Alva. Frida stod kvar, stilla, och lugnet bestod. Elias och Ulrika satt tyst och betraktade scenen.

– Hej, älskling. Jag är så ledsen för allt bråk med pappa. Men jag älskar dig så mycket… och… får jag hålla din bebis?

– Hon ska heta Alva, mamma. Här, varsågod.

Lena tog försiktigt Alva i sina armar och tittade på henne kärleksfullt, tillsammans med sin dotter.

– Wow, Alva ser precis ut som du i den här åldern. Vilket litet underverk. Så oskyldig och obekymrad. Du verkar ta väl hand om henne.

– Jag har fått en del hjälp från Elias… Oj, jag skulle inte säga ditt namn, sa hon, vänd mot Elias. Sorry.

Lena vände sig mot Elias. Han blev lite orolig, men visade ingenting, som vanligt.

– Elias, var det? Lugn, jag ska inte berätta för min man. Jag är så förvirrad just nu och vet inte vad jag ska göra. Det här är min älskade dotter och hennes älskade barn. Jag förstår hur Julia känner, för jag har upplevt samma sak.

Elias tvekade lite innan han svarade:

– Jag antar att du behöver fundera över vad som är viktigast för dig. Ditt barn eller din man. Helst båda. Men om du måste välja… välj.

Lena blev tyst och funderade. *Den här Elias verkar säga kloka saker*. Hon fick verkligen ta en funderare.

Ett par veckor senare hade allt ordnat sig. Elias tyckte inte om hur situationen hade utvecklat sig, särskilt eftersom han själv hade orsakat händelseförloppet, på ett sätt.

Lena hade fått ensam vårdnad över Julia, och Julia fick vårdnaden över Alva, med sin egen mamma som stöd, eftersom hon fortfarande var under 18.

Mats skrev på skilsmässohandlingarna när Lena tvingade fram sitt ultimatum: om han inte accepterade Alva, accepterade han inte Julia, och om han inte accepterade Julia, accepterade han inte heller Lena.

Elias kunde äntligen pusta ut och fokusera på Lovisa och deras kommande barn. Han var glad över att ha fått ta hand

om ett spädbarn, men mådde fortfarande dåligt av dramat, fast inte lika dåligt som han brukade vid sådant kaos.

✯

Lovisas mage blev allt större, och både hon och Elias såg fram emot att träffa sin dotter. Ultraljuden hade visat att allt såg bra ut, förutom att Lovisa började känna sig tung och otymplig. Elias fick hjälpa henne allt mer och tog över nästan allt arbete hemma.

En morgon låg de båda i sängen och slöade lite innan det var dags att börja arbetet. Plötsligt skrek Lovisa till:

– Aj, aj, det gör så ont. Vad är det som händer?

– Var gör det ont? Kan det vara sammandragningar redan? Det är visserligen över tre veckor kvar, men vår lilla ängel kanske är lika otålig som vi.

– Nej, det känns annorlunda. Aj, aj! Och jag börjar bli yr också.

Hon lyfte på täcket och såg blod i sina trosor. Skräcken fyllde henne genast.

– Elias, mitt barn! Elias! Något är fel! Gör något!

Han for upp och klädde på sig, full av skräck. Nu var det han som måste visa stabilitet och lugn. Han var för stressad för att ringa efter ambulans. I stället rusade han ut och backade bilen ur garaget. Han lämnade bildörren öppen medan han sprang in igen. Där lindade han in Lovisa i filtar och hjälpte henne ut till bilen. Han svettades av nervositet, men mest av ansträngningen att nästan bära henne.

Han körde mot sjukhuset så snabbt han vågade. Lovisa stönade och kved. Smärtan kom i vågor. Hon hängde framåtlutad över instrumentbrädan, kroppen nästan tung av trötthet och smärta, ögonen flackade och hon kämpade för att hålla sig vaken.

När Elias kom fram till BB var Lovisa för svag för att lämna bilen. Han rusade in genom dörren och skrek efter hjälp. Han högg tag i en rullstol som stod där och fick sällskap av en sjuksköterska som genast förstod allvaret. Tillsammans hjälpte de Lovisa över till rullstolen, och sjuksköterskan slog omedelbart larm. Snart svärmade personal runt henne och hon rullades mot en operationssal.

Elias blev lämnad i väntrummet, sjuk av oro. Han vankade fram och tillbaka på golvet. Efter några minuter kom en sjuksköterska ut till honom med dåliga nyheter:

– Du är kvinnans make, inte sant?

– Det stämmer. Vad har hänt?

– Vi tror att det är abruptio placentae, moderkakan har lossnat. Hon blöder kraftigt och är nästan medvetslös, samtidigt som babyn har syrebrist. Vi gör allt vi kan för att rädda dem båda. Jag är rädd att hon inte kan fatta några beslut själv just nu, så jag måste fråga. Ifall det skulle bli aktuellt under operationen: om operationslaget tvingas välja mellan dem, vad vill du att de ska göra?

– *Ni måste rädda Lovisa, jag kan inte leva utan henne. Vi kan alltid skapa ett nytt barn*, tänkte Elias. Högt sa han:

– Vad skall jag välja?

– Det kan jag inte avgöra, svarade sjuksköterskan lugnt men bestämt.

– Jag menar… skall jag säga vad **jag** vill eller vad jag tror att **Lovisa** vill?

– Det senare.

– Då… rädda bebisen.

Sjuksköterskan nickade kort och rusade tillbaka. Elias fylldes av skräck och tänkte: *Valde jag fel där? Jisses, kanske, fast ändå inte. Jag sätter ju alltid barn först.* Minuterna tickade på. Det kändes som timmar. Men efter kortare tid än en halvtimme kom en barnmorska ut med ett spädbarn i sina armar. Det såg fortfarande lite kladdigt ut, men det var ändå det mest underbara som han någonsin sett. Ändå frågade han oroligt:

– Och Lovisa då, hur är det med henne?

– Jag lovar dig, Elias, att vi har de bästa läkarna som gör allt de kan för att hon ska klara sig. Låt mig följa med dig till rummet dit de kommer att rulla in henne när de är klara. Där kan du vänta.

Elias lämnades ensam i ett patientrum med bebisen. Han plockade handdukar från ett skåp och torkade metodiskt bort det som fanns kvar av födseln. Hon var oväntat stilla och lugn. Han höll henne i sina armar. Den lilla kroppen var varm och levande mot hans bröst. Elias hjärta slog hårt, nästan sprängande. *Det här är mitt barn*, tänkte han. *Barnet som jag har längtat efter hela mitt liv.*

Och så slog det honom. Orden han hade sagt när Lovisa berättade om graviditeten. Att han ville att hon skulle föda

barnet och sedan lämna honom. *Åh nej. Det har blivit en självuppfyllande profetia! Men det var ju inte det jag ville!*

Han försökte samla sig och tittade på bebisen i sina armar och uppfylldes av glädje igen. Han lade henne ömt i den genomskinliga plastkorgen på hjul som stod i rummet och tog några bilder. Bebisen började gnälla, så han lyfte upp henne igen och hon lugnade ner sig.

Efter en stund somnade hon och Elias lade varsamt ner henne i den plastkorgen igen för att han var tvungen att gå på toaletten. Sedan satte han sig på besöksstolen och kände sig eländig, med sitt vanliga uttryckslösa ansikte, trots att tankarna snurrade i hans huvud av oro för Lovisa. En sköterska tittade in i rummet, men Elias sa ingenting.

Till slut kom en läkare in till honom med ett allvarligt ansiktsuttryck.

– Hej, jag är läkaren som ansvarade för att stabilisera Lovisa efter komplikationerna vid förlossningen. Jag har både goda och dåliga nyheter. Hon lever, och kommer snart att rullas in i det här rummet. Jag måste tyvärr meddela att hon just nu är i koma, men vi gör allt vi kan för henne. Hon kommer att bli förflyttad till IVA så snart som möjligt.

Elias blev helt kall inombords och hade svårt att ta in vad läkaren hade sagt. Han försökte säga något, men orden fastnade i kaoset i hans hjärna. Läkaren nickade kort åt honom och gick sin väg.

Snart rullades Lovisa in i rummet på en sjukhussäng, där teamet skulle arbeta för att stabilisera hennes tillstånd innan hon kunde flyttas till intensivvårdsavdelningen. Hon var så

blek att Elias nästan trodde att hon redan såg död ut. En barnmorska stod vid hennes sida och övervakade hennes vitalparametrar, medan en sjuksköterska höll dropp och blodtransfusioner igång.

Elias vågade inte röra vid henne. Varje minsta beröring kändes som om den kunde göra saken värre. Hans ansiktsuttryck var, om möjligt, ännu mer uttryckslöst när sjuksköterskan vände sig mot honom. Hans tomma blick och avsaknad av synbara känslor gjorde sjuksköterskan allt säkrare på att barnet åtminstone tillfälligt skulle behöva tas om hand av socialtjänsten. Lugnt men professionellt sa hon:

– Jag vill bara meddela att vi har kontaktat socialtjänsten med anledning av ert nyfödda barn. De kommer snart hit.

– Varför det?! svarade Elias häftigt.

– Det är rutin när modern får allvarliga komplikationer, sa sjuksköterskan, lätt defensivt. De kommer hit snart och du får acceptera det.

– Ja, ja, svarade Elias kort.

Sjuksköterskan tittade på honom ett ögonblick, bekymrad över hans häftiga reaktion och hans avstängda uttryck. Hon noterade allt och väntade otåligt på att socialtjänsten skulle komma.

Snart anlände en socialsekreterare. Sjuksköterskan tog emot henne i korridoren och bad henne vänta där medan hon gick tillbaka för att hämta pappan. När hon gick in i Lovisas rum igen var Elias inte där. Hon kände hur oron steg. Hade han avvikit? Hur länge hade han varit borta? Hon hade ju fokuserat på Lovisa. Hon tittade runt och hittade

honom till slut i ett skötrum, sittande med bebisen i famnen och en nappflaska i handen.

– Du ger henne väl inte vanlig mjölk, hoppas jag!

– BabySemp. Den stod i kylskåpet. Jag kan köpa en ny om jag inte fick ta den. Min dotter är hungrig.

Sjuksköterskan kastade en blick på flaskan.

– Den är inte kall, va? Och flaskan är ren?

– Varför skulle den inte vara det? Skylten där säger ”rena nappflaskor och nappar”, så jag tog därifrån. Sedan värmde jag mjölken till handledsvärme i mikron. Tror du jag är dum, eller?

– Ursäkta mig då. Nu är socialsekreteraren här och vill prata med dig.

– Vem är det?

– Från Socialkontoret. Jag hämtar henne.

Hon tänkte: *Han har inte förstått än. Tur att soc är här nu*. Elias tittade mot korridoren, funderade och räknade snabbt i huvudet vilka av alla socialsekreterare han kände som kunde komma just nu. När han fick syn på henne blev han ändå förvånad.

– Men hej, Jessica. Vad gör du här?

– Hej, Elias, är du här? Jag letar efter en pappa vars partner har hamnat i koma… Åh, är det en ny liten som du har där? Vänta… är det du som är… Herregud! Är det Lovisa som har hamnat i koma?

– Tyvärr. Det är så. Det här är vårt barn.

Jessica vände sig mot sjuksköterskan och meddelade:

– Tack för att du kontaktade oss, men vi kommer inte att inleda någon utredning. Elias är högst kapabel själv.

Sjuksköterskan såg förvånad ut.

– Hur känner ni varandra?

– Det är sekretessbelagt.

– Jessica var min handläggare när jag var placerad på familjehem för ett tiotal år sedan.

– Oj, vilket sammanträffande. Men det betyder väl ändå ingenting?

– Tja, men också…

En annan sjuksköterska passerade i korridoren. Han kände igen henne på det tvåfärgade håret.

– Fråga henne, förresten, sa Elias och pekade.

Sjuksköterskan såg osäker ut men ropade efter kvinnan:

– Mira! Kan du komma hit?

Under tiden hade bebisen släppt nappflaskan och Elias lade henne mot sin axel med ett vant handgrepp och klappade henne lätt i ryggen för att få henne att rapa. Mira kom in i rummet och fick syn på honom.

– Men hej! Elias, va? Tar du hand om ännu en bebis?

– Min egen, faktiskt. Kan du förklara för sjuksköterskan här, som inte har sagt sitt namn än, att jag vet hur man tar hand om spädbarn?

– Visst kan jag det. Annika, det här är Elias. Han har jourhem åt socialtjänsten. Han tog hand om Julias bebis, om du minns? Hennes pappa blev ju rasande och klippte till henne. Så även Julia blev omhändertagen.

– Han knuffade dig också, sa Elias. Jag hoppas du är okej. Förlåt mig.

– Jag fick lite omplåstring, men det var inte ditt fel. Det var hans, hundra procent. Hur gick det efteråt?

– Tja, ni omfattas väl alla av sekretess? Slutet blev att Alva, som bebisen döptes till, lämnades över till Julia, som mormorn återfick vårdnaden om efter att hon hade begärt skilsmässa. Inte optimalt, men flickorna får det säkert bra.

Annika kände hur hennes antaganden om Elias totala avstängdhet och inkompetens började vackla. Plötsligt stod hon inför verkligheten: Elias var inte bara kapabel, han var erfaren och trygg med barn, och känd på BB för det.

– Jag ber så mycket om ursäkt, Elias, sa Annika. Jag verkar ha totalt missbedömt dig. Du blir säkert en utmärkt förälder, med din bakgrund. Jag var bara så orolig att du verkade helt ointresserad av vad som hänt här.

– Jag har AST, så jag är bra på att dölja mina känslor. Om du måste veta så är jag sjuk av oro över min älskade Lovisa och mår riktigt dåligt av att se henne så här. Men samtidigt är jag vansinnigt lycklig över den här lilla ängeln, och inte det minsta orolig över att ta hand om henne.

Vid det här laget hade bebisen rapat färdigt, och Elias hade förflyttat henne till sina armar och tittade ömt på henne. Annika såg tydligt att Elias visste mycket väl hur man bär ett spädbarn och balanserar huvudet. Hon försökte komma på något att säga som tröst, men kom inte på något. I stället var det Jessica som förklarade:

– Du vet vart du vänder dig ifall du behöver avlastning eller annat stöd, utgår jag från.

– Jodå, antar att det är här i staden då, för jag är ju skriven här.

– Precis. Jag kan vara din kontaktperson i så fall. Men någon utredning runt er blir det inte.

Elias hade redan börjat zona ut, borta i sina tankar som snurrade runt, runt i hans huvud. Annika skyndade tillbaka till Lovisas rum medan Jessica gick mot utgången.

Elias tittade ömt på bebisen och insåg plötsligt att han borde kontakta Lovisas föräldrar. Han plockade fram bilden på bebisen i sin telefon och skickade bilden till Karin. Han hade fått hennes nummer just för det här tillfället. Sedan satt han kvar med telefonen i handen och tänkte att han också måste berätta vad som hade hänt med Lovisa. Vad var klockan? Han tittade upp på klockan på väggen. Det var fortfarande tidig eftermiddag.

Telefonen plingade till. Det var Karin. ”Åh, vilken liten ängel! Gick förlossningen bra?” Elias skrev: ”Bebisen mår bra, men Lovisa är döende.” *Nej, nej, det kan jag inte skriva.* Han raderade det och skrev istället: ”Lovisa har hamnat i koma.” *Nej, det kan jag inte heller skriva.*

Han satt med tummen över skärmen och kände hur tankarna fastnade och gick i cirklar. *Hur skall jag berätta det här? Skall jag be någon från avdelningen ringa upp dem? Nej, det här är mitt ansvar,* tänkte han. *Skall jag ta Lovisas telefon, för hon kan ju göra videosamtal till Karin? Nej, det skulle vara att kränka hennes integritet.*

Det fanns bara ett sätt kvar. Och han hatade det. Han tryckte på samtalsknappen med en hand som knappt ville lyda.

– Hallå, det är Karin. Nämen… hej Elias?! Du ringer mig?! Jag kan knappt tro det! Är allting bra?

– Inte bra… sa Elias. Orden kom hackigt, som om de bara tog slut. Lovisa är… hon… hon kanske inte klarar det. Är i koma. Vet inte… Kan inte…

Rösten brast. Han började snyfta och fick inte fram mer. Karin förstod genast att det var allvar.

– Menar du att det blev komplikationer? Att Lovisa kanske inte kommer att överleva?

– Ja, sa Elias mellan snyftningarna.

– Du är inte ensam, Elias. Vi kommer ner så fort vi kan, och vi tar oss igenom det här tillsammans.

Karin lade på luren och ringde omedelbart upp sin man. Han svarade inte utan messade: ”Sitter i möte”. Karin svarade: ”Ring mig. Ring mig nu! Skit i ditt möte”. Kenneth insåg att det var något allvarligt. Karin brukade aldrig skriva så. Han bad om ursäkt, lämnade mötesrummet och ringde.

– Vad handlar det om, älskling? Det här är ett jätteviktigt möte som jag har haft väldigt svårt att få till, sa han.

– Lovisa har fått sitt barn, men det gick riktigt dåligt och hon kanske inte kommer att överleva. Elias ringde, och du vet att det ska mycket till för att han ska prata i telefon. Jag åker till dem här och nu, oavsett vad du säger!

– Jag hämtar upp dig vid ditt jobb. Det är på vägen. Vi åker tillsammans. Vår dotter är viktigare än det här mötet.

Kenneth gick in igen och sa, till allas förvåning, att han tyvärr måste avbryta mötet av personliga skäl. Snart var han på väg. När han kom till Karins jobb, hade hon redan telefonen vid örat och försökte få tag på någon ansvarig på avdelningen. Till slut fick hon prata med en sjuksköterska, men hon kunde inte ge fler detaljer.

Samtidigt på sjukhuset kom en transportör och rullade upp Lovisa till IVA, och Elias följde med. Där fanns ingen säng för spädbarn, så Elias blev kvar vid Lovisas säng med bebisen i famnen. Bebisen var oväntat lugn och han kunde fokusera på att hålla henne varm och trygg medan personalen tog hand om Lovisa.

Efter några timmar plingade hans telefon till. Det var ett sms från Karin:

”Vi närmar oss, Elias. Har något förändrats sedan vi pratade sist?”

”De har flyttat Lovisa till IVA.”

Var är den? hann hon tänka, innan nästa sms kom.

”Intensivvårdsavdelning, Centralblocket, hisshall A, våning 6.”

Medan Kenneth körde snabbare än han borde, tänkte Karin på Elias. *Han måste vara helt förstörd. Ändå har han självbehärskning nog att skicka precis de detaljer som behövs. Så oväntat, men ändå typiskt honom!*

Snart kom de in i rummet och såg den bleka Lovisa i sin säng. Elias satt bredvid och såg ut som om ingenting hade hänt. Han hade lagt bebisen intill Lovisa innanför sängens

sidoskydd. Karin sträckte ut armarna mot Elias som bara ställde sig upp utan att närma sig. Karin gav honom en kram och han lät henne göra det, mest för hennes skull.

Sedan vände han blicken mot bebisen och höll sig helt stilla. Karin lyfte upp henne och log:

– Titta på henne! Hon är som en kopia av Lovisa som baby, eller hur, älskling?

Kenneth nickade, men pekade diskret mot Elias. Han såg oberörd ut, men Kenneth förstod att det bara var en mask.

– Jag ska leta rätt på en läkare, så vi kan få lite besked om Lovisas tillstånd, medan du pratar med Elias, sa han.

Karin försökte nå fram till Elias, men han var mer än vanligt inåtvänd. Kenneth fick inte heller något direkt besked om Lovisas tillstånd. Det enda han förstod var att de närmaste dagarna skulle bli kritiska.

Karin och Kenneth stod tysta en stund och såg på Elias, som satt stilla bredvid Lovisa och bebisen. En sjuksköterska kom förbi och gav kort information om rutinerna och besökstiderna. Hon påpekade att högst två anhöriga normalt får vistas samtidigt på IVA, och att tre därmed var en för många. Men med ett milt leende gjorde hon ett undantag denna gång, eftersom det var deras första besök och Lovisa precis hade kommit med den lilla bebisen. Elias lyfte knappt blicken. Hans ögon var kvar på bebisen, och ingenting som sjuksköterskan sa verkade nå fram till honom

Karin sträckte försiktigt ut handen mot honom, men han reagerade inte.

– Det är redan kväll, Elias, sa Kenneth. Följ med oss till sjukhusets restaurang och ät något. Vi bjuder.

Han skakade bara på huvudet.

– Du behöver få lite mat i magen, Elias, sa Karin mjukt men enträget. Personalen här har full koll på Lovisa.

Ingen reaktion. De insåg att Elias inte var sig själv just nu och att de inte skulle kunna nå fram till honom oberoende av vad de sa. Kenneth vände blicken mot Karin. De behövde inte säga något.

– Vi måste åka nu, sa Karin. Vi kommer tillbaka nästa helg, när vi inte jobbar. Ta hand om dig till dess, Elias.

Elias svarade inte och satt kvar. Tystnaden kändes tung. Tankarna snurrade snabbare än han kunde följa dem och trycket byggdes inom honom, en blandning av oro, skuld och hjälplöshet. *Jag vet inte hur mycket mer jag klarar,* tänkte han när han till slut lämnade sjukhuset efter att besökstiden hade tagit slut.

✯ ✯ ✯

23

Elias körde till sjukhuset de närmaste dagarna och satt större delen av tiden vid Lovisas sida, så länge besökstiden tillät, från elva till åtta. Han hade med sig barnvagnen där bebisen sov när hon inte låg bredvid Lovisa. Där låg också blöjor, nappflaskor, BabySemp och allt annat hon behövde. Efter några dagar utan förändring började humöret sjunka. Läkaren pratade bara om alla tänkbara komplikationer som kunde uppstå, och han blev alltmer förtvivlad.

Han satt hemma i soffan en kväll och kände sig alltmer deppig. Det kändes som om det bara var en tidsfråga innan Lovisa skulle dö. *Jag kan inte leva utan henne*, tänkte han. *Om hon dör så tar jag livet av mig*. Han insåg att det var

destruktiva tankar och kom plötsligt att tänka på Jessica, som ju hade sagt att han kunde kontakta henne om han behövde stöd. Så han skickade ett meddelande till henne utan att tänka på att det redan var sent:

”Hej, Jessica. Jag mår inte bra. Vet inte hur jag skall orka. Om Lovisa inte överlever så ser jag ingen framtid för mig. Jag fungerar inte just nu och behöver hjälp.”

Elias satt och tittade på sin telefon och undrade ifall hon skulle svara. Då hörde han hur bebisen började gny. Det var inte hennes normala skrik när något är fel, utan något helt annat. Han gick in i sovrummet och kände sig nästan irriterad över henne.

– Vad är det för fel, min ängel? Du har just ätit, och blöjan är torr. Varför gnäller du? Jag orkar inte just nu.

Han lyfte upp henne och konstaterade att han hade gissat rätt i att hon var helt torr, varm och synbarligen inte hade några problem. Så fort han fick henne i sina armar, tystnade bebisen direkt och tittade på Elias. Han blev förvirrad över det och funderade på vad hon ville. Plötsligt förstod han. Bebisen ville helt enkelt ha **honom**. Inget annat. Honom.

Han bar bebisen i sina armar till vardagsrummet och tittade ömt på henne. Hela hans kropp fylldes av lycka och kärlek till henne. Det var precis det här han hade längtat efter under så många år. Ja, nästan sedan han själv var barn. Nu var hans liv äntligen komplett! Det susade i hans öron av pur glädje.

Hans blick föll på telefonen som låg kvar på bordet, och han stelnade till. *Meddelandet till Jessica! Herregud!* Han

tog upp telefonen och läste det igen. *Det här kan tolkas helt fel*, tänkte han vidare. Det går inte att dra tillbaka heller, för det är sms. Snabbt knackade han in:

”Hej igen, Jessica. Bry dig inte om mitt senaste SMS. Allt är bra här och jag är lycklig med bebisen.”

Han fortsatte umgås med bebisen, pratade och testade olika namn på henne. När han gjorde lustiga miner, sprattlade de små armarna, som om hon försökte hänga med. Plötsligt kom han på namnet på bebisen och upprepade det flera gånger.

– Sonja, du vet att jag älskar dig, Sonja. Du är det bästa som har hänt mig, Sonja. Ja, min ängel, det är du som är Sonja.

När han sa ”Sonja”, tyckte han sig se en respons från bebisen, som om hon gillade namnet. Han var helt och fullständigt fokuserad på Sonja när dörrklockan ringde. Han lyfte upp henne och gick till dörren. Det var Jessica utanför, och Elias blev lite generad.

– Hej, du behövde inte komma hit. Särskilt inte så sent. Allt jag behöver just nu finns här i mina armar, sa han och gnuggade sin näsa mot Sonjas.

– Får jag komma in ändå? Jag känner dig alltför väl.

Elias nickade och gick in i vardagsrummet. Jessica satte sig ner mittemot honom.

– Elias, hur är det med dig, egentligen? Jag förstår att du inte skickar ett sånt meddelande utan orsak.

Han tvekade länge. Jessica väntade tålmodigt på att han skulle förklara.

– Alltså det där SMS:et… jag satt bara och grubblade över Lovisa som nog inte kommer att klara sig. Läkaren säger bara att även om ”alla pilarna pekar åt rätt håll” så finns det alla möjliga tänkbara komplikationer. Det känns som om det inte finns någon chans, och jag vet inte hur jag skall klara mig utan henne. Trots att jag har varit ensam i hela mitt liv så vill jag inte vara ensam längre. Samtidigt har jag Sonja här. Hon lyser verkligen upp hela mitt liv. Den här lilla ängeln är allt jag har drömt om, så allt är bara fint, faktiskt.

– Jag förstår, Elias. Du har det svårt just nu. Litar du på mig? Kan du svara på några frågor, ärligt och utan att ifrågasätta varför jag ställer frågorna?

– Visst. Jag känner ju dig.

– Kan du beskriva hur du först träffade Lovisa?

Elias berättade livligt allt om första intrycket, paniken på McDonald’s och sedan hur Lovisa inte gav upp. Jessica fortsatte fråga om hans bästa minne, värsta minne och hur han friade till henne. Elias var förbryllad, men svarade så gott han kunde på alla hennes frågor. Plötsligt sa Jessica:

– Vet du vad, Elias? Lovisa kan inte dö. Det är omöjligt.

– Vad menar du? Läkarna…

Elias tystnade och kände sig förvirrad.

– Det jag menar är att jag fick dig att le lyckligt när du pratade om henne. Det betyder att oberoende av vad som händer med henne på sjukhuset så kommer hon alltid att leva vidare i dina minnen och i ditt hjärta. Inte sant? Och titta på babyn här! Du kallar henne Sonja, inte sant? Hon har

bara några fjunhår ännu, men vilken hårfärg har hon, tycker du?

– Hm, det verkar lite rödaktigt.

– Just det, och varför? Jo, för att Lovisas gener finns i henne, och därför kommer Lovisa att leva vidare i Sonja.

Elias bearbetade allt Jessica hade sagt. Det stämde ju på något sätt. Men Jessica var inte klar än. Inte ens nära.

– Sedan ringde jag till sjukhuset och fick prata med en ur nattpersonalen. Vad de menar med ”alla pilarna pekar åt rätt håll” är att hon är på bättringsvägen. Hon är ung och stark och lär klara sig igenom detta. Sedan måste de nämna eventuella komplikationer för att inte tappa trovärdighet, men det betyder inte att dessa komplikationer är sannolika. De kan bara inte ge några löften, så de är medvetet luddiga.

– Jisses, wow. Luddiga sa du? Då är det ju upplagt för att jag missuppfattar vad de säger!

– Precis min poäng. Slutligen, Elias, kommer du aldrig mer vara ensam. Du har Sonja, eller hur? Och Lovisas föräldrar kommer alltid finnas där för dig. Dels är du den man som deras dotter älskar av hela sitt hjärta, dels har du gett dem ett barnbarn. Det betyder mer än du tror. Glöm inte heller att jag kom rusande så fort du andades ett ord om att du behövde hjälp. Och Anna och Peter kommer självklart också stötta dig om du behöver det, eller hur? Du har ett supportnätverk numera. Ett som alltid kommer finnas vid din sida.

Elias satt tyst en lång stund och funderade. *Alltså… hon menar det verkligen… Jag är inte ensam… Någon… några*

bryr sig verkligen om mig. Jessica lät honom tänka i lugn och ro. Hon mindes från sin tid som hans handläggare att han ofta behövde tid för att bearbeta saker. Till slut sa han:

– Vet du vad det värsta är? Med mitt logiska tänkande borde jag ha kunnat räkna ut det här själv. Du har ju rätt i allt, och nu har jag dåligt samvete för att jag oroade dig.

– Det ska du inte ha, Elias. I själva verket är jag väldigt glad att du tänkte på mig när du sökte stöd.

Jessica lämnade honom efter att ha pratat lite mer om bebisen, bara för att försäkra sig om att Elias var lugn igen.

Han hade fått en hel del att fundera på, men det var en sak som han insåg att han borde ha gjort för dagar sedan. Han tog med Sonja och körde hem till Anna och Peter. När han ringde på den välbekanta dörren, var hans ansikte helt uttryckslöst. Det var Anna som öppnade dörren.

– Nämen hej, Elias.

– Hej, ursäkta att jag kommer så sent.

– Det gör ingenting. Vi har inte lagt oss än. Vem har du där? Är det en annan liten från soc, eller… vänta… är det din egen?

– Det stämmer faktiskt. Du har blivit farmor.

– Wow, grattis. Får jag hålla henne? Peter, Peter, kom hit. Du har blivit farfar.

Elias lyfte över Sonja till Annas armar. Peter skyndade sig fram och blev också hänförd av bebisen. Han sträckte ut händerna mot Anna och fick hålla Sonja själv. Anna vände sig mot Elias:

– Gick förlossningen bra? Är Lovisa hemma och vilar?

Då brast allting för Elias. Han började storgråta, tog några steg framåt och slog armarna om Anna. Hon blev osäker, men lade sina armar om Elias och den enda reaktionen denna gång blev att han kramade henne ännu hårdare. Hans tårar blötte ner hennes axel medan Peter, chockad, stod bredvid och tittade som om han inte kunde förstå det han såg. Sonja började gny i hans armar.

– Elias, säg bara en sak, sa Peter. Lever Lovisa?

Elias nickade mot Annas axel.

– Då kommer allt att bli bra, jag lovar, fortsatte Peter. Hon är ung och stark, så hon kommer högst sannolikt att bli frisk igen.

– Du har kommit helt rätt, Elias, förklarade Anna. Vi är här för dej. Kom in här och berätta allt.

Hon strök honom över ryggen och förvånades över att han inte drog sig undan utan verkade uppskatta det. Sen ledde hon in Elias med armen runt hans rygg medan han försökte kontrollera sina tårar. Snart satt de i soffan. Anna höll fortfarande sin arm runt honom, och han klagade inte, till hennes förvåning. Till slut klarade han av att kontrollera sig:

– Jag är ledsen för det där, vet inte vad som flög i mig.

– Mänsklighet flög i dej, svarade Anna. Du är en människa, och vi gråter alla när vi är ledsna. Berätta vad som hänt och hur vi kan hjälpa dej när du är redo.

Sonja låg kvar i Peters armar och gnydde fortfarande. Elias drog sig milt loss från Anna och sträckte ut armarna mot Sonja. Peter lade henne i hans armar. Hon tystnade

igen. Elias drog några djupa andetag. Sedan berättade han allt som hänt på sitt vanliga, sakliga sätt.

Anna blev förfärad över allt som hänt med Lovisa och sa med sin mjukaste röst:

– Finns det något vi kan göra för dej, Elias? Vad som helst, för vi känner oss som dina riktiga föräldrar. Om du till exempel vill ha någon som passar Sonja, så säg till bara.

– Allt jag behöver har jag redan fått. Några som bryr sig, en axel att gråta ut på till och med, sa han med ett snett leende. Men det jag verkligen behöver ligger här i mina armar. Hörde ni hur hon gnydde tills jag tog tillbaka henne? Det är hennes sätt att trösta mig.

Elias stannade flera timmar hos dem. Anna frågade om han hade ätit något på hela dagen, och när han skakade på huvudet lagade hon lite lättare kvällsmat åt honom. Sakta började han känna att det Jessica hade sagt faktiskt stämde.

Dagen efter gick han till sjukhuset som vanligt och bad att få prata med läkaren när han hade tid. Efter några timmar fick han sitt samtal och inledde:

– Tack för att du tar dig tid. Jag behöver förstå hur stora Lovisas chanser är. Jag ber dig om två tal: det första talet är sannolikheten att hon överlever, och det andra är, förutsatt att hon överlever, sannolikheten för bestående men.

– Jag förstår att du desperat söker efter löften, men som läkare kan jag inte lova några siffror, tyvärr.

– Jag har AST, så jag vill inte ha löften utan ren statistik. Jag vet att inte ens 99,5% säkerhet är samma sak som 100%.

Ser du Sonja här? Statistiskt sett borde hon inte finnas. Vi använde preventivmedel med 99,5% tillförlitlighet. Ändå ligger hon här.

Elias tittade ömt på bebisen i sina armar.

– Jag ber dig inte om ett löfte. Jag ber dig om en kvalificerad uppskattning, baserad på all din kunskap och erfarenhet. En gissning, inget löfte. Just nu tror jag att hennes chanser att överleva är under 10%. Allt över det skulle minska min stressnivå.

Läkaren funderade ett tag. Han hade aldrig fått den här typen av fråga förut. Men han kände till AST och försökte komma på det bästa svaret.

– Nåväl, låt mig göra mitt bästa för dig. Lovisa är ung och i övrigt i god fysisk form. Utifrån det jag vet i nuläget skulle jag säga att hennes överlevnadschans är någonstans mellan åttio och nittio procent.

– Okej, jisses. Det var oväntat. Tack, doktor. Och risken för bestående men då?

– Det beror helt på definitionen. Om man räknar in ärrbildning och liknande, skulle jag tyvärr säga att risken för bestående men är i princip hundra procent. Men om du istället menar bestående, **invalidiserande** men, så är det något helt annat. Där bedömer jag att risken sannolikt ligger under tio procent. Eventuella kvarvarande men bör dessutom gå att träna bort i sådan grad att de inte blir livsförändrande.

Elias andades ut, tittade på Lovisa och sedan på läkaren.

– Någon gissning om när hon kan vakna upp igen ifall hon gör det?

– Om allt går som vi hoppas, dagar till ett par veckor. Men inte heller här kan jag ge några löften.

– Tack, doktor. Jag känner mig betydligt bättre nu när jag har korrekta fakta. Och jag vet att ni alla gör ert bästa.

– Det gör vi, och låt oss alla tro på att allt går bra till slut.

Elias fortsatte grubbla och satte upp tabeller i huvudet med alla möjliga utfall. Han satte in siffror i rutorna och försökte förbereda sig för alla utfall. Han fortsatte låta Sonja ligga bredvid Lovisa, i hopp om att Lovisa skulle känna närvaron och därmed kämpa på.

✯

Tiden gick, och Elias var på sjukhuset nästan hela besökstiden varje dag. Lovisas föräldrar kom ner varje helg och stannade över natten. Han tyckte inte riktigt om deras närvaro. Det kändes mest tungt och påträngande, som om deras egen oro fyllde rummet. Ändå insåg han att de troligen var där för hans skull i första hand.

Själv hade han vant sig vid att åka förbi Anna och Peter varje dag på väg hem från sjukhuset. Anna nådde fram till honom på ett sätt som lugnade och gav styrka, och hon bjöd på mat som han nästan automatiskt tog emot. Peter var lika varm och stadig, och deras närvaro gjorde smärtan lite mer uthärdlig.

Trots allt stöd växte ändå förtvivlan inom honom. Kommer Lovisa någonsin att vakna? Han kände hur paniken smög sig på honom, trycket växte i huvudet. För första gången började han undra om hans logiska förmåga kanske inte räckte den här gången.

✯ ✯ ✯

24

En fredag eftermiddag satt Elias som vanligt stilla i besöksstolen, med sina egna tankar som enda sällskap. Sonja hade just fått mat och sov lugnt i barnvagnen vid sängens fotända. Plötsligt hörde han ett jämrande ljud. Först trodde han att det var Sonja, men när han insåg att det kom från Lovisa, tryckte han genast larmknappen och greppade hennes hand.

– Var… var är jag? viskade Lovisa och försökte öppna ögonen.

– På sjukhuset. Du har varit sjuk. Väldigt sjuk.

Hon blundade igen. Några sekunder gick innan hon öppnade ögonen på nytt. Några sköterskor kom in i rummet,

lugna men vaksamma, för att undersöka varför Elias hade larmat.

– Vad… hände?

– Det blev komplikationer under förlossningen.

Hon rynkade pannan svagt. Förlossningen. Hennes hand rörde sig trevande mot magen. Den var platt. Det tog några sekunder innan insikten landade.

– Åh… min baby?

Hon fortsatte hålla sig om magen och tittade på Elias med orolig blick.

– Det blev väldigt akut. Jag… jag tvingades välja mellan dig och bebisen.

Lovisas ögon vidgades. Andningen blev snabbare.

– Du… du valde…

Patientmonitorn pep, pulsen steg. För hastigt för Elias smak.

– Lugna ner dig, älskling. Du får inte bli upprörd.

– Var… VAR är hon?! Elias… du… du valde… VAR ÄR MITT BARN?!

Han gick snabbt bort till barnvagnen och lyfte upp Sonja. Med försiktiga rörelser lade han henne på Lovisas mage, ovanpå täcket, så att slangarna inte störtes.

– Här är vår dotter. Hon är femton dagar gammal nu.

Lovisas tårar började rinna. Hon försökte dra bebisen närmare, men orkade inte mer än att låta handen vila där.

– Jag… orkar inte…

– Det behöver du inte, sa Elias lågt. Hon ligger bra där.

Minuter senare hördes snabba steg utanför dörren igen. Läkaren kom in, tittade på monitorerna och nickade åt Elias. Sedan vände han uppmärksamheten mot Lovisa.

– Du har vaknat. Det är utmärkt, sa läkaren. Du har varit medvetslös och intensivvårdad i två veckor på grund av blodförlust vid den totala moderkaksavlossningen. Det akuta kejsarsnittet gjorde situationen ännu mer kritisk, men nu är du stabil och vaken igen.

Han pausade, lät orden sjunka in.

– Låt mig göra en kort kontroll så att vi ser hur du mår. Nej, nej, babyn får gärna ligga kvar.

När läkaren var klar med sin undersökning tittade han på Elias och log.

– Kan jag få uppdaterade tal, doktor?

– Jag skulle säga omkring nittiofem procent respektive några få procent.

– Tack, doktor.

Läkaren och sköterskorna lämnade rummet, nöjda med att Lovisas vitalparametrar var stabila. Lovisa tittade förvirrat på Elias och Sonja.

– Du… måste förklara, Elias älskling… viskade hon.

– Ett ögonblick, det är något jag måste göra först.

Elias tog fram sin telefon och slog ett telefonnummer. Lovisa blev häpen över att se Elias ringa, han som aldrig klarade av att prata i telefon! När den andra personen svarade, sa Elias:

– Hej, det är Elias. Jag lovade ju att höra av mig ifall Lovisas tillstånd förändrades. Idag hände det… Jag… Alltså kan inte… Här… lämnar telefonen till någon…

Karin ropade på Kenneth när hon insåg att Elias inte ringer lättvindigt. Något dåligt måste ha hänt, kanske det värsta. Elias höll telefonen mot Lovisas öra och hon svarade svagt:

– Hallå?

– Hej, det här är Karin, Lovisas mamma. Har det hänt något?

Kenneth stod nu bredvid och väntade också oroligt.

– Hej… mamma…?

– Lovisa…? Älskling?! Är det verkligen du?

– Mamma … jag har fått min bebis.

– Wow, älskling! Du har vaknat! Vi har väntat så länge. Vi kör ner direkt. Åh, vad jag längtar efter att få prata med dig igen!

– Så trött…

Elias tog tillbaka telefonen och lyssnade en stund.

– Ni är förstås välkomna som vanligt. Messa när ni närmar er, så hjälper jag er att komma in.

Han lade på luren utan att säga ”hej då”. Lovisa sa med en svag röst:

– Berätta allt… sen… måste vila först…

– Självklart, älskling, sa Elias och gav henne en kyss.

Lovisa somnade, men Elias blev inte orolig. Monitorn visade andra värden och kurvor. Dessutom rörde hon på sig som hon brukade göra när hon sover.

Elias log när han tänkte på alla blåmärken han hade fått av Lovisas sparkar. För säkerhets skull lade han Sonja i barnvagnen igen.

Efter några timmar slog Lovisa upp ögonen igen och tittade sig omkring, inte lika förvirrad som innan.

– Känner du dig lite bättre nu, älskling?

– Jag… mår lite bättre… du… är kvar?

– Jag har suttit här varje dag under besökstiderna och hoppats att du skall vakna. Äntligen fick jag lön för mödan.

– Vårt… barn? Jag… vill… hålla henne… igen.

Elias hämtade Sonja från barnvagnen.

– Här är hon, vår lilla ängel.

Elias hjälpte Lovisa att lyfta armarna så att hon kunde hålla om bebisen. Hon tittade länge på Sonjas ansikte och små drag, med ögon som fylldes av både förundran och värme. Hon blinkade långsamt.

– Hon ser… välmående ut. Du har skött henne bra. Har det… varit jobbigt… du ensam med henne?

– Nejdå, inte alls. Hon har varit jättesnäll. Jo, det är klart att hon håller mig vaken på nätterna, men du känner mig.

– Annars då? Inga… problem?

– Det har inte varit kul att du ligger här, som du förstår. Och alltså… jag har… varit typ otrogen två, kanske tre gånger. Det känns inte bra alls…

– Otrogen…?

Hon blinkade långsamt igen. Hjärnan orkade inte forma resten av frågan. Elias tittade på sin telefon och skrev någonting på den.

– Vem… messar du?

– Din mamma. De har kommit fram nu och när de har kommit upp hit måste jag släppa in dem.

– Varför?

– Det är långt över besökstiden. Men jag har pratat med personalen här, och vi har en överenskommelse om att så länge jag sköter mig får jag vara här hur länge som helst, bara jag inte sover över här.

Lovisa blundade och försökte ta in allt vad Elias hade sagt. Har han vågat prata med personal om att bryta regler? Och otrogen? Hon försökte fokusera, men hjärnan var inte riktigt med än.

Efter en stund gick Elias iväg för att släppa in hennes föräldrar. Snart satt de bredvid Lovisa. Karin kramade henne varmt, och till och med Kenneth kramade henne. De pratade om hur oroliga de hade varit, men hur tacksamma de var att hon äntligen hade vaknat.

– Vi har fått ständiga uppdateringar från Elias, som troget har suttit här med dig varje dag från morgon till kväll.

– Ah, typiskt för min Elias…

– Nåväl, Lovisa, älskling. Som jag har förstått det hela har besökstiden varit över i mer än en timme, så jag antar att vi får lämna dig nu. Du verkar fortfarande trött. Men vi kommer tillbaka i morgon. Med din tillåtelse följer vi efter dig hem, Elias.

– Självklart är ni alltid välkomna i vårt hus.

Som tidigare helger bäddade Elias deras sängar i barnrummet. Karin fixade en sen kvällsmat till dem alla och Elias lät henne göra det. Han var betydligt lugnare än tidigare och umgicks med Sonja. Snart gick alla och lade sig och sov bättre än på länge.

Morgonen efter gjorde Elias frukost åt Karin och Kenneth. Det var tydligt för dem att han var betydligt mer samlad och harmonisk nu.

– Visst ska vi åka in till sjukhuset snart? undrade Karin.

– Självklart, svarade Elias. Men Lovisa lär mest sova idag också, enligt vad de har förklarat för mig. Det kommer nog flera dit idag också.

– Jasså, vilka då?

– Jo, mina föräldrar så klart. Och Teddy ville hälsa på också.

– Men hur kan de veta att Lovisa har vaknat?

– Jag berättade det för dem i går, förstås.

Kenneth tittade begrundande på Elias. Snart körde Elias in dem till sjukhuset. Lovisa sov när Karin och Elias kom in, medan Kenneth väntade i anhörigrummet. Elias satte sig ner bredvid henne och tog hennes hand. Som om Lovisa kände hans närhet vaknade hon och sa:

– Hej, Elias älskling. Här igen?

– Självklart. Dina föräldrar också.

Elias satt kvar vid hennes sida medan Karin lutade sig fram över sängen, pratade tyst men snabbt, ställde frågor

och torkade ögonvrårna med baksidan av handen. Lovisa svarade kort, log svagt och slöt ögonen mellan orden.

Då öppnades dörren till rummet. Anna, Peter och Teddy hade redan kommit till sjukhuset. Elias reste sig direkt.

– Hur kom ni in? undrade han.

– Kenneth släppte in oss, svarade Teddy.

– Vänta lite, sa Elias lugnt. Två åt gången. Resten väntar i anhörigrummet.

Rösten var låg men bestämd. Han vände sig mot Karin:

– Du får gå ut en stund. Anna och Peter tar nästa pass.

Karin såg ut som om hon ville protestera, men Elias pekade mot dörren tills hon nickade. Teddy fick en kort gest från Elias.

– Du också. Ni får alla vänta i anhörigrummet.

Snart dök fler upp: Oskar, Maja, Viktor och Viola, även lille Sebastian, som inte förstod varför man måste vara tyst. Avdelningen fylldes av röster, frågor, skratt och små fötter som sprang. Elias gick ut till dem.

– Det här är intensivvård, sa han. Högst två i taget med Lovisa. Hon orkar inte mer än så. Dessutom sjukhusregel.

För att kunna hålla ordning följde Elias alltid med de personer han tillät att komma in. Samtidigt såg han till att Lovisa fick lugn och ro. Hon sov fortfarande mycket. När Sebastian blev otålig tog Elias honom i famnen utan att tveka och lugnade honom medan han systematiskt fördelade turordningen. Besöken hölls korta och koncentrerade, så att Lovisa inte blev överstimulerad.

När det var dags för nästa grupp följde han dem ut till anhörigrummet och meddelade lugnt:

– Nu byter vi.

Allt var kontrollerat och metodiskt. Kaoset av röster i anhörigrummet, med skratt, små fötter och protesterande vuxna var hans ansvar att hantera, men inne hos Lovisa var lugnet totalt. Samtidigt skötte han hela tiden Sonja, gav henne mat, bytte blöja, lät henne sova och framför allt lät Lovisa hålla henne så ofta hon ville. När Lovisas ögon blev tunga såg han till att hon fick sova i fred.

– Nu måste hon vila, förklarade han och såg till att det blev tyst i rummet.

Kenneth hade svårt att ta in hur Elias uppförde sig. Så lugn, ändå med en bestämd ton som gjorde att alla lydde utan tvekan. Varje rörelse, varje ord verkade väcka respekt och ordning, och Kenneth kunde inte låta bli att förvånas över hur fullständig kontroll han utstrålade.

När besökstiden var över förklarade han lugnt att alla måste åka hem, även han själv. Han körde hem med Kenneth och Karin som sov i barnrummet igen, medan de övriga återvände till sina egna hem.

Dagen efter återvände Elias och hans svärföräldrar till sjukhuset efter att ha ätit frukost. Lovisa var lite bättre och fick hjälp att ta några steg med stöd av Elias. Läkarna hade sagt att det var viktigt att hon rörde på sig så mycket hon orkade. Smärtorna var fortfarande intensiva, men Elias såg till att hon inte överansträngde sig och peppade henne

varsamt när det behövdes. Kenneth studerade Elias med ett tankfullt uttryck.

– Elias, jag har något jag vill säga till dig, sa Kenneth. Det är både allvarligt menat och lite djupt. Jag vill särskilt säga detta framför min hustru och min dotter. Det handlar om vad jag anser om dig som person.

– Det här kanske inte är nödvändigt, älskling, sa Karin.

– Jo, det är det, menar jag. Elias, sedan den dag jag först mötte dig har jag burit på en tvekan inför din roll som Lovisas äkta make. Jag har uppfattat dig som osäker, stundtals vacklande, och jag har sett hur vår dotter ofta har burit dig när du inte har orkat bära dig själv. Det har oroat mig. Ett äktenskap ska vila på ömsesidig styrka, och jag har tvivlat på om detta verkligen skulle hålla i längden.

– Pappa… sluta!

– Låt mig fortsätta. Du har under denna prövning, Elias, visat en styrka som är anmärkningsvärd. Detta är ett av det tyngsta kors en människa kan få bära, och du har burit det utan Lovisas stöd. Ändå har du gjort det med värdighet. Du har inte bara uthärdat sorgen utan också tagit ansvar för allt det praktiska. Vårt barnbarn är tryggt, välmående och väl omhändertaget. Du har besökt vår dotter varje dag, hållit oss underrättade om hennes tillstånd och till och med sett till att hennes barn har fått lära känna sin mor, trots att hon har legat i koma.

– Pappa… det är därför jag ville ha Elias. Från början.

– Det förstår jag. Men han har också tagit hand om oss, dina föräldrar.

Kenneth vände blicken mot Elias.

– Har jag fel när jag misstänker att du inte alltid har uppskattat att ha oss här varje helg?

– Jag medger att det har varit ansträngande för mig, svarade Elias. Men ni behövde det lika mycket som jag.

– Så min uppfattning om dig idag, Elias, är att vi inte kunde ha fått en bättre svärson. Du har burit vittnesbörd om vad en man kan vara när det verkligen gäller. Jag beklagar uppriktigt att jag inte såg det tidigare.

Elias blev generad och visste inte riktigt vad han skulle svara. Till slut sa han bara:

– Tack, antar jag. Det betyder mer än ni tror.

– Nu tänkte jag bjuda dig på lunch här på sjukhusets restaurang. Sedan åker vi hem och lämnar Lovisa i dina ytterst kompetenta händer.

Karin och Kenneth kramade Lovisa varmt farväl. Sedan lät Elias sig till slut bjudas på lunch innan han återvände ensam till Lovisa. Hon var fortfarande trött och sov en hel del. Elias lät Sonja sova bredvid henne så mycket som möjligt. Närheten gjorde att hon kunde vila ostört medan Elias satt tålmodigt bredvid.

När han körde till sjukhuset på måndagen var det med betydligt lättare hjärta.

– Hej, älskling, känner du dig bättre idag?

– Faktiskt, Elias älskling. Betydligt bättre.

– Här, jag antar att du vill hålla Sonja igen.

Elias lyfte försiktigt upp Sonja från barnvagnen och placerade henne i Lovisas armar. Hon höll bebisen noggrant, studerade varje liten detalj, men Elias såg att hennes armar darrade svagt. Han lade snabbt en kudde under Sonja som stöd och lät Lovisa vila i lugn och ro medan hon tittade på sin dotter.

– Så underbar hon är, helt fantastisk. Har hon varit snäll mot dej?

– Jodå, Sonja är den snällaste som finns. Mycket att göra naturligtvis, men det är normalt.

– Vad kallar du henne? Sonja?

– Jo, ursäkta mig. Jag ville bara inte att hon skulle vara en anonym bebis. Vi har inte pratat om namn, och om du vill ha ett annat namn så är det okej. Jag har inte skickat in anmälan till folkbokföringen än.

Lovisa smakade på namnet.

– Sonja… Sonja! Jo, hon ser ut som en Sonja.

– Jo, jag tänkte på mina första barn. Du vet, Karl och Sonja som jag fick ta hand om.

– Wow… fantastiskt… Du ger henne ett namn efter barnet du förlorade…

– Det känns helt rätt för mig. Som om jag aldrig har förlorat henne. Och vår Sonja verkade gilla namnet också.

– Och hon verkar… trivas med mej…

– Jag lät Sonja ligga bredvid dig varje dag för att lära känna dig. Vänja sig vid din lukt och så…

– Du tänker alltid framåt… Så logisk.

Lovisa blundade och kom på en sak som hade chockat henne tidigare.

– Men… du ringde mina föräldrar. Ringde! Vem är du och var är Elias?

Elias skrattade glatt. Det kändes så befriande att kunna skratta efter alla dessa veckor.

– Jo, du förstår, när läkaren hade berättat att du hade hamnat i koma och kanske dör, då insåg jag att jag måste meddela dina föräldrar. Jag hade redan skickat en bild på ängeln till din mamma, och hon undrade hur du mådde efter förlossningen. Så jag skrev att du är i koma och kanske dör.

– Oj, hjälp! Skickade du verkligen det?

– Nej, till och med jag insåg att det hade varit fel. Jag grubblade på vad jag skulle göra. Be någon annan? Nej, jag är din proxy och deras svärson. Till slut kom jag fram till att jag inte hade något val, så jag ringde henne. Det var jobbigt på så många sätt. Men måste man, så måste man. De kom hit direkt.

– Förvånar mej inte. Har de… kommit ner flera gånger?

– Jodå, varenda helg har de varit här, lördag till söndag.

– Bodde de på hotell då?

– Vad tror du om mig? De bodde hos oss naturligtvis.

– Var det… jobbigt?

– Det var riktigt jobbigt. Din mamma rusade runt och städade och dammsög och lagade mat. Jag mådde riktigt dåligt av att hon höll på med allt i huset.

– Du klagade på… henne?

– Nej, jag gissade att det antagligen var hennes sätt att hantera oron för dig. Kanske var det också hennes sätt att stötta mig, fast jag inte behövde just det stödet. Nej, jag lät henne hållas. Din pappa sorterade post och papper i vardagsrummet. Men det har bara varit totalt två nätter medan du låg i koma, så jag överlevde.

Lovisa blundade och funderade en stund. Då kom hon på en annan sak som han hade sagt.

– Men nu… alltså… du sa att du har varit otrogen?! Jag tror inte på det… Vad menar du?

– Jo, dina föräldrar kastade sig i bilen och körde hit när jag hade ringt dem, som jag sa. De måste ha lämnat sina respektive jobb. Jo, när din mamma kom in hade hon tårar i ögonen och försökte krama mig. Jag lät henne göra det, mest för hennes skull. Fast det kändes som om jag svek dig där. Som om jag var otrogen.

– Nej, Elias älskling. Inte alls… Kändes det bättre?

– Jo, när hon släppte kändes det bra. Men det blev värre. Några dagar senare satt jag hemma och mådde dåligt. Jag kände nästan att jag inte ville leva utan dig.

– Men… Sonja då?

– Det var just det. Alltså, jag tror inte på telepati eller några mystiska krafter mellan föräldrar och barn. Men varje gång jag är riktigt ledsen då börjar Sonja att gny. När jag sedan lyfter henne säger hon ”Pappa, var inte ledsen. Du har mej och jag älskar dej.”

– Hon kan väl inte prata.

– Alltså, inte med ord. Men det känns som om det var just det hon sa när jag var ledsen. Nåväl, en gång när jag var riktigt nere messade jag Jessica.

– Din gamla handläggare? Varför henne?

– Jo, sjuksköterskan på BB gjorde en orosanmälan till socialtjänsten på grund av att du var i koma och jag var… Tja… jag var jag. Gissa vem som kom?

– Inte Jessica, väl?

– Jodå. Rätt lustigt. I varje fall fick hon dem att inse att jag är kapabel att ta hand om barn, även utan dig. Men hon sa också att jag skulle kontakta henne om jag behövde stöd. Därför messade jag henne.

– Ja… det låter som du. Logiskt.

– När hon kom hem till mig gjorde hon tre saker. Först fick hon mig att förstå att du inte kan dö, för du kommer alltid att leva vidare i mitt hjärta. Sedan förklarade hon att det som läkaren har sagt innebär att du troligen kommer att klara dig, fast jag har uppfattat det som att du skulle dö. Hon pratade så jag blev lugn igen. Förstår du nu på vilket sätt jag var otrogen med Jessica?

– Nej… min hjärna är nog inte helt igång än. Förklara?

– Är det inte uppenbart? Det är alltid du som lugnar ner mig när jag är orolig. Och det är alltid du som tolkar vad andra säger när jag missförstår. Men nu var det Jessica som gjorde det istället. Det ger mig dåligt samvete.

Lovisa skrattade högt, och gjorde sedan en grimas av smärta och höll sig om magen.

– Snälla… få mej inte att skratta. Det gör ont.

Hon vilade en sekund innan hon fortsatte, lugnare.

– Det där med Jessica… det betyder bara att du hade någon som gav dej stöd. Det är inget svek. Men… tre gånger?

– Jo, Jessica sa också att Anna och Peter borde vara en del av mitt supportnätverk, eftersom jag kallar dem för mina **riktiga** föräldrar. Jag kom på att jag inte ens har berättat för dem att jag har blivit pappa. Så jag körde dit med Sonja och visade upp henne. När Anna frågade efter dig bröt jag samman fullständigt. Totalt utom all kontroll!

– Hur?

– Jag kastade mig över Anna och kramade henne hårt, och hon kramade tillbaka. Det höll på länge, och det var då som det hände. På något sätt rann det dåliga ut från mig och jag mådde bättre. Det kändes verkligen som om jag var otrogen. Att söka tröst hos en främling så där?

Lovisa såg på honom en stund. Hon log svagt.

– Åh, Elias…

Hon tog ett försiktigt andetag.

– Jag älskar hur du tänker. Men Anna är ingen främling. Hon är din mamma.

Elias nickade långsamt.

– Det är väl det mest naturliga som finns… att hon tröstar dej när allt rasar, sa Lovisa.

En kort paus.

– Det är inte otrohet, fortsatte hon. Det är en son som behöver sin mamma. Jag har kramat min mamma när jag har varit ledsen.

– Så jag har inte varit otrogen mot dig, då?

– Inte alls. Du använde bara… ditt supportnätverk. Det är inget fel i det.

– ”Supportnätverk”? Precis som Jessica kallade det.

– Jag är stolt över dej, Elias älskling. Du håller ihop allt. Trots att du har två jobb också.

– Nåja, jag vet att vår plan var att du skulle börja vara föräldraledig, men med dig här anmälde jag mig istället hos Försäkringskassan. Min chef och soc var inte glada, men när jag hade förklarat hur situationen var accepterade de. Sedan sjukanmälde jag dig på ditt jobb också, och har hållit dem uppdaterade om vad läkaren har sagt när de har frågat.

– Wow, som sagt, vem är du och vad har du gjort med Elias? Hur klarade du allt?

– Tja, du låg ju här, så jag var tvingad. Och det känns faktiskt rätt bra nu efteråt, när jag tänker bakåt.

Lovisa blundade lite och Elias lät henne ta den tid hon behövde. Plötsligt kom hon på något annat som hade känts konstigt.

– Förresten… läkaren och ”uppdaterade tal”. Vad var det?

– Jo, läkaren pratade från början så luddigt om ”pilar som pekar rätt” så jag tvingade honom att ge mig två tal i stället. Dels sannolikheten för att du skulle överleva och dels sannolikheten för att du skulle få bestående men. För två veckor sedan var det typ 80–90% respektive under 10% om man inte tänker på ärr och sådant. För det lär du få. Sedan har han uppdaterat siffrorna successivt, och idag är det alltså över 95% att du klarar det och runt 1% att du blir invalidiserad. Det låter som utmärkta siffror.

– Otroligt!

Lovisa tystnade och kände sig imponerad över att Elias faktiskt hade pratat så allvarligt med läkaren, och fått svar på ett sätt han kunde förstå. Då kom hon ihåg att Elias också hade sagt att han hade fått personalens tillåtelse att bryta mot reglerna och stanna över besökstiden.

– Och du har fått lov att stanna länge också…

– Jo, jag pratade med dem och frågade. Försökte vara artig och vänlig, som du har lärt mig. Titta dem i ögonen och så. Tja… jag antar att jag har skött mig, så de var okej med att jag kom och gick som jag ville.

– Jisses… inte ens det är ett problem för dej. Finns det något som är svårt för dej längre?

– Jo, att behöva vänta tills du kommer hem igen. Det kommer att vara jobbigt. Helst av allt skulle jag vilja bära ut dig till bilen här och nu och köra hem dig.

Lovisa försökte låta bli att skratta igen, för hon hade rätt ont i buken fortfarande. Hon tittade på Sonja, som fortfarande låg i hennes armar, och studerade hennes lilla ansikte.

– Sonja är helt lugn med dig också, sa Elias. När hon är med andra brukar hon gnälla tills jag tar tillbaka henne. Nu är hon lugn. Vi kan sitta så här en stund. Du behöver inte skynda.

Hon nickade och log svagt, tog några djupa andetag och kände hur värmen från barnet gav styrka. Efter en lång stund lät hon Elias lägga tillbaka Sonja i barnvagnen igen. Elias sa att hon borde gå lite igen, så hon reste sig, med honom vid

sidan som stöd, och tog några försiktiga steg i rummet. Hennes ben darrade, men varje steg var en liten seger.

När hon blev trött satte de sig på sängkanten. Lovisa lutade sig mot Elias. Sonja låg i barnvagnen framför dem och de satt tysta en stund. Ingen behövde prata. Bara andas, titta på barnet och låta kroppen vila.

Sedan kom nya, försiktiga frågor. Lovisa ville veta mer om Sonjas rutiner, läkarnas bedömningar och allt som hade hänt de senaste veckorna. Elias svarade systematiskt, som han hade gjort tidigare: korta, exakta förklaringar, som han upprepade när det behövdes. Hon lyssnade, nickade och lade märke till detaljerna, men varje replik krävde energi. Snart blev det dags att vila igen.

Medan Lovisa sov satt Elias och bara tittade på henne med tårar i ögonen, fast denna gången var det tårar av lycka.

Till slut tog besökstiden slut och Elias åkte hem. Huset kändes så tomt nu, tommare än någonsin förut. Men snart skulle Lovisa och Sonja vara hemma på riktigt, bara de tre. Hur skulle det gå med Lovisa fortfarande svag? Skulle nätterna bli sömnlösa? Skulle vardagen rasa ihop?

Tankarna snurrade, oförmågan att organisera allt kändes total. Något var på väg att hända, något som skulle förändra allt, även om han ännu inte kunde förstå på vilket sätt.

✯ ✯ ✯

25

Till slut kom dagen då Lovisa äntligen kunde lämna sjukhuset, efter ytterligare några veckor. Elias kom ensam, vilket gjorde henne både förvånad och lite nyfiken.

– Var är Sonja? frågade hon. Varför är hon inte med dej?

– Jag bad Anna passa henne en stund hemma, så att jag har båda händerna lediga för att hjälpa dig.

– Wow, du ber Anna om hjälp! Vad har du gjort med Elias? Du har ännu inte svarat på den frågan.

– Kanske försvann den gamla Elias när du hamnade i koma. Vad tycker du om din nyfödde äkta make då?

– Dags för mej att äntligen åka hem. Jag måste bara vänta på att läkaren kommer.

Snart kom läkaren och räckte över ett kuvert med information och utskrivningspapper. Hon fick instruktioner om hur hon skulle fortsätta träna upp sig. Elias lyssnade noga och antecknade allt i sitt huvud. Sedan var det slutligen dags att lämna sjukhuset.

– Då lämnar vi det här stället. Kan du hjälpa mej att ställa mej upp? Det gör fortfarande ont.

Elias hjälpte Lovisa upp på fötterna och sedan följde han henne ut med försiktiga steg. På vägen ut stannade Elias till vid expeditionen för att tacka alla. Han hälsade dessutom på alla han träffade i korridoren vid namn och tackade dem också. Lovisa trodde inte sina ögon och öron!

Snart kom de hem och Lovisa ville direkt sitta ner i soffan. Där fanns redan Anna med Sonja i famnen. Det blev helt uppenbart för Lovisa att Sonja redan hade lärt känna Anna, så de måste ha träffats regelbundet. Lovisa satt och pratade med Anna medan Elias tog med Sonja för att mata henne.

– Hur har det varit för dej, Anna? Jag gissar att det inte bara var enkelt för er heller.

– Nej… Elias var ett vrak medan du låg i koma. Han kom till oss sent en kväll och… för första gången ville han själv ha en kram. Han behövde tröst.

– Jo, han berättade faktiskt det. Sa att det kändes som om han var otrogen mot mej, bara på grund av kramen.

Anna skrattade glatt.

– Det är så typiskt för vår Elias att tänka på det viset. Logiskt men samtidigt helt fel. Sedan kom han varje kväll.

Jag tror inte att han åt något på dagarna. Jag såg till att han fick något i magen. Han stannade några timmar och bara pratade med oss.

– Det är helt underbart att han verkligen på riktigt har släppt in dej och Peter i sitt liv till slut.

– Det är det verkligen. Och samtidigt var han helt fokuserad på att ta hand om både Sonja och dej. Han är otrolig på att lägga sina egna känslor åt sidan när något viktigare kräver fokus.

– Sådan är han, sa Lovisa mjukt. Min underbara Elias. När det gäller, då finns han där. Det visar också att han verkligen älskar mej och Sonja.

Elias kom tillbaka och sa mjukt:

– Jag gör bara det jag kan… och hoppas att det räcker. Men ni skall veta att jag verkligen älskar dig och Sonja.

Lovisa fick hålla sin dotter igen, med Elias vid sin sida. Sonja låg lugn i hennes famn medan de småpratade och skrattade lite med Anna. Snart somnade Sonja, och Lovisa kände hur trötttheten smög sig på efter allt hon hade varit med om. När Anna reste sig för att gå log hon mot dem båda och sa:

– Hej då, Elias och Lovisa. Vi syns i morgon.

– Hej då, Anna… mamma… Det gör vi, svarade Elias.

– Vad menade hon med att vi syns i morgon? frågade Lovisa när Elias kom tillbaka efter att ha följt Anna till dörren.

– Jo, det blir nog lite kaos här i morgon, tyvärr. Dina föräldrar kommer ner, det är ju lördag. Sedan har jag bjudit

in mamma och pappa till middag… antar jag, tillsammans med några andra personer.

– **Du** har bjudit in gäster hit? Vilka andra personer?

– Inte så många, din lillebror Oskar med sin flickvän. Och din kusin Teddy, Adam och Axel från mitt jobb. Jo, även Jessica och Anders från soc kommer faktiskt. Viktor och Viola tackade nej, så vi får inte träffa Sebastian.

– Jisses, hela huset blir ju fullt! Hur kommer du att klara det, Elias älskling?

– Fråga mig igen i morgon kväll. Men visst är det något som luktar illa här? Sonja, min ängel, har du gjort i blöjan igen? Kom, så fixar pappa det!

Elias gick iväg med Sonja till badrummet för att tvätta av henne och byta blöja. När han kom tillbaka hade Lovisa somnat på soffan. Han satt med Sonja i famnen en stund, höll henne stilla och pratade lågt, tills det var dags att mata och lägga henne igen. Med viss möda bar han sedan in Lovisa till sovrummet och somnade bredvid henne.

✯

På kvällen dagen efter var det full rulle i huset. Lovisa försökte hjälpa till, men Elias ledde henne milt till soffan så att hon kunde vila. Hon lade märke till hur både Anna och Karin, liksom Elias själv, tillbringade större delen av tiden i köket. De övriga stod runt henne och frågade hur hon mådde.

Lovisa småpratade och skrattade som hon alltid gjorde. Två veckor i koma och en månad på sjukhus hade inte fått henne att varva ner. Hon stortrivdes, log och njöt av stunden. Hon var övertygad om att det var just därför Elias hade bjudit hit så mycket folk.

När maten stod på bordet rörde sig alla mot köket och satte sig runt bordet. Det blev lite trångt, men samtalen och skratten fyllde rummet. Lovisa kände igen sin mammas köttstek, den gratinerade blomkålen som Anna brukade göra, och riset som var helt enligt Elias recept med lök och ingefära. Hon fascinerades av att Elias inte bara hade accepterat att andra lagade mat, utan att de faktiskt hade samarbetat i köket, helt olikt honom, som annars brukade gå fram som en enmansarmé.

Elias var oväntat pratsam under måltiden, nästan lika pratsam som Lovisa. Efter maten började Teddy och Adam duka av bordet. Lovisa väntade på protester från Elias, men de uteblev. Han sa bara lugnt:

– Ställ bara in allt i diskmaskinen så sätter jag på den sedan. Låt mig hämta några burkar för resterna.

Teddy, Adam och flera andra lade in allt i diskmaskinen, fast på helt ”fel” sätt enligt hur Elias såg det. Lovisa tänkte att han snart skulle klaga eller göra om, men han tittade bara in, flyttade en tallrik som stod snett och satte sedan på maskinen.

Efter maten samlades alla i vardagsrummet igen. Elias insåg att det inte fanns sittplatser för alla och sprang runt för att hämta stolar från andra rum. Vid det här laget hade Sonja

vaknat, och han lade henne på en tjock filt mitt på golvet. Hon vandrade mellan händerna på dem som ville hålla henne. Några av gästerna satt runt filten och skojade och skrattade med Sonja, medan resten stod eller satt en bit bort och tittade på.

Lovisa tittade på Elias, nyfiken på om han skulle bli orolig, men han verkade mest stolt. Mitt i allt kaos höll han samtalet igång. Lovisa kunde inte låta bli att le. Det kändes märkligt, på ett bra sätt, att se Elias ta plats så här.

Det måste vara kaos i hans hjärna just nu, tänkte hon. *Bara ljudvolymen är väldigt hög. Han är känslig för sånt.* Men hon sa ingenting eftersom Elias inte verkade det minsta bekymrad. Han hade full koll på allt, erbjöd dryck och kom med kakor. Samtidigt hanterade han Sonja, gav henne mat och skojade med gästerna. Och mitt i all röran glömde han inte bort Lovisa.

Plötsligt ställde sig Elias upp och äskade tystnad:

– Hallå, allihop. Jag skulle vilja säga något…

Rummet blev tyst och alla tittade på Elias. Han såg lugn ut till Lovisas förvåning. Hon hade väntat sig att han skulle bli besvärad av alla blickar.

– Jag vill tacka er alla för att ni kom hit och firar att min älskade Lovisa äntligen har kommit hem igen. Det här känns lite ovant, men… alltså, egentligen borde jag nog känna som om jag vore omgiven av främlingar och bara längta efter att ni åker hem. Men jag ser inte ett rum fullt av främlingar längre. Jag ser ett rum fullt av mitt supportnätverk. Ni har alla stöttat mig på ett eller annat sätt, och det får mig att vilja

ge tillbaka. Jag hoppas att ni förstår att det är dubbelriktat. Om någon av er någonsin behöver hjälp, kanske bara barnvakt eller vad som helst, så vet ni mitt nummer. Bara ropa, så kommer jag.

Han satte sig ner igen. Lovisa kysste honom intensivt till allas förtjusning. Inte ens det fick Elias att bli besvärad.

Efter ett par livliga timmar började gästerna gå hem. Elias hjälpte Karin med att städa upp i köket, medan Lovisa satt kvar i vardagsrummet, tillbakalutad i soffan, och småpratade med Kenneth, rätt trött efter all aktivitet.

– Är det inte otroligt hur fantastiskt Elias har hanterat dagen, pappa? frågade hon.

– Det är det verkligen. Jag har sett honom växa och komma till sin rätt. Jag har sett glimtar av det förut, när vi var här på besök: han tog verkligen väl hand om både din mamma och mig. Detsamma gällde när Anna och Peter hälsade på. Han var obesvärad på ett sätt jag aldrig har sett förut, som om han äntligen hade hittat fotfäste.

– Han är som en annan man. En fantastisk man som inte bara är otrolig med barn, utan riktigt social.

– Det är som jag sa på sjukhuset: han har verkligen vuxit genom den här prövningen, på ett sätt som har rört mig djupt. Herren sänder oss väl inte prövningar utan mening, eller hur?

– Så sant, pappa.

Snart kom Elias och Karin tillbaka, och de hade ett trevligt samtal under en stund. Lovisa satt bredvid med ett

litet leende när hon hörde dem skratta. Hon småpratade ibland, men orkade fortfarande inte så mycket. Middagen med alla gäster hade varit fartfylld och alldeles underbar, precis som hon älskade, men nu kände hon hur trötttheten smög sig på. Hon tog små pauser för att samla kraft, samtidigt som hon njöt av att observera Elias.

Hon kunde inte låta bli att le inombords när hon såg honom fortsätta vara den som matade och bytte blöja på Sonja. På den punkten släppte han inte in någon annan än sig själv ännu. Lovisa hade aldrig varit så avslappnad. Att se sin älskade Elias ta hand om deras bebis så kärleksfullt fyllde henne med värme och trygghet.

Hon kunde inte låta bli att kommentera det hela.

– Kommer du ihåg det allra första jag sa till dej, Elias älskling?

– Du menar det där om att gifta oss och bilda familj?

– Just det. Och vad är det som vi har här idag?

– En familj, precis som du ville. Är du förvånad? Du får väl alltid din vilja igenom, inte sant?

– Å ja, du ville det lika mycket.

– Jag ville det nog mer än du, fast jag kunde inte tro på det där och då. Men jag tänker inte bråka med dig om det, log Elias. Antar att vi båda ville det och nu har vi båda fått det.

Elias satte sig närmare Lovisa och kysste henne. Hennes föräldrar log åt scenen. Ett sånt fantastiskt par de har blivit!

Snart gick Lovisas föräldrar in i det som mer kändes som ett gästrum vid det här laget. De sa ”godnatt” och gick och

lade sig. Elias såg till att Sonja fick det hon behövde, och när allt var klart lade han och Lovisa sig i sängen, trötta men nöjda efter en dag full av intryck och småprat.

– Du har varit helt otrolig idag, så fullständigt lugn och hjälpsam i det som du bara måste uppfatta som kaos. Vad har hänt egentligen, och vad har du gjort med Elias som jag känner från förut?

– Jag har redan svarat på det, älskling. Men du svarade aldrig på vad du tycker om Nya Elias.

– Han är den make jag alltid har drömt om… jag trodde aldrig jag skulle få honom! Jag är så otroligt, oändligt, vansinnigt lycklig just nu, Elias den andre!

– Vad har hänt med ”Elias älskling”?

– Du är så fantastisk, Elias älskling. Samma person men så mycket mer än jag någonsin har drömt om. Du har gjort mej så lycklig idag.

– Dito, svarade Elias torrt. Det är du som har fått mig att klara av, till och med tycka om, det här med en massa folk, full rulle och totalt kaos.

– Nej, det är du som har gjort det alldeles själv, Elias älskling.

– Jag tänker **inte** bråka med dig om en sådan bagatell. Vi kan väl bara vara överens om att vi båda har bidragit till att jag känner ett fullständigt lugn. Du har pushat mig och hjälpt mig bli mer social, och jag har låtit dig göra det.

– Jo, det stämmer. Samtidigt har jag lugnat ner mej och blivit lite mer organiserad, tack vare dej. Du har lärt mej att inte vara så rörig och att hålla ordning runt mej, så jag hittar

mina saker nu. Mina vänner tycker att jag är lättare att umgås med. Du är helt klart anledningen till det.

– Det var väl inget. Jag fungerar bara så.

– Jag har lugnat ner mej och blivit mer strukturerad medan du har blivit mer spontan och social. Vi har anpassat oss till varandra. Det är därför vi passar så bra ihop.

– Mm, så sant, instämde Elias. Tur är det, för det är nu som kaoset börjar på riktigt.

– Vad är det för kaos som du menar? Har vi inte haft nog med kaos för din smak?

– Vi har en bebis att ta hand om, och jag kan inte ens fråga socialtjänsten om hjälp. En bebis som växer upp och blir en trotsig tonåring. Wow… vad mycket kaos som väntar. Och jag… jag längtar faktiskt efter det.

– Jag älskar både att du säger det och allt annat. Men nu är jag trött, så godnatt, Elias älskling.

– Godnatt själv, älskade Lovisa. Det är så underbart att du är här nu.

Lovisa somnade, och Elias låg länge och tittade på henne. Sedan tittade han bort mot spjälsängen där Sonja låg och gjorde små lustiga läten. Hans hjärta slog som en stånghammare i bröstet av lycka.

Lovisa vände sig om och sparkade honom på benet. *Aj, det där gjorde ont*, tänkte han, men log brett ändå. Det här var i varje fall något som inte hade förändrats. Det var precis som vanligt. Som det nya normala.

Hans sista tanke innan han somnade var en grov svordom, ovanlig men djupt ärlig:

Fuck you, AST.
Jag vann faktiskt till slut!

✯ ✯ ✯

